

Cobet, Carel Gabriel, 1813-
1889, ed.

Hyperidis orationes duae,
Ed. altera, auctior et
emendatior

E.J. Brill (1877)

HYPERIDIS
ORATIONES DUAE

Ὁ ἘΠΙΤΑΦΙΟΣ ΛΟΓΟΣ

ET

ἮΠΕΡ ΕΥΞΕΝΙΠΠΟΥ.

RECENSUIT

C. G. COBET.

EDITIO ALTERA
AUCTION ET EMENDATIO.

LUGDUNI-BATAVORUM

E. J. BRILL.

MDCCLXXVII.

HYPERIDIS
ORATIONES DUAE.

HYPERIDIS

ORATIONES DUAE

Ὁ ἘΠΙΤΑΦΙΟΣ ΛΟΓΟΣ

ET

ἮΠΕΡ ΕΥΞΕΝΙΠΠΟΥ.

RECENSUIT

C. G. COBET.

EDITIO ALTERA
AUCTIONIOR ET EMENDATIOR.

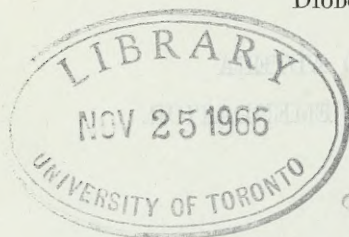
LUGDUNI-BATAVORUM

E. J. BRILL.

MDCCLXXVII.

Ὁ Λεωσθένης παραβουθῶν τοῖς ἰδίοις καὶ πληγεῖς εἰς τὴν κεφαλὴν λίθῳ παραχρῆμα ἔπεσε καὶ λιποψυχήσας εἰς τὴν παρεμβολὴν ἀπεκομίσθη. Τῇ τρίτῃ δ' ἡμέρᾳ τελευτήσαντος αὐτοῦ καὶ ταφέντος ἡρώικῶς διὰ τὴν ἐν τῷ πολέμῳ δόξαν ὁ δῆμος τῶν Ἀθηναίων τὸν ἐπιτάφιον ἔπαινον εἶπεῖν προσέταξεν Ὑπερείδῃ τῷ πρωτεύοντι τῶν ῥητόρων τῆ τοῦ λόγου δεινότητι καὶ τῇ κατὰ τῶν Μακεδόνων ἀλλοτριότητι. Κατ' ἐκεῖνον γὰρ τὸν καιρὸν ὁ κορυφαῖος τῶν Ἀθήνησι ῥητόρων Δημοσθένης ἐπεφεύγει καταδεδικασμένος ὡς εἰληφῶς τῶν Ἀρπαλείων χρημάτων.

DIODORUS SICULUS XVIII. 13.

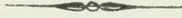

1142845

PA
9212
C63
1877

ἙΠΕΡΕΙΔΟΥ

ΛΟΓΟΣ ἘΠΙΤΑΦΙΟΣ.

Perlatus est ad me his ipsis diebus Ἑπερείδου λόγος ἐπιτάφιος ex vetusto Codice papyraceo circa Thebas Aegyptias nescio unde effosso et nunc in Musei Britannici tutissimum portum delato editus Cantabrigiae a viro celeberrimo C. Babington.

Habemus igitur nobilissimam Hyperidis orationem funebrem anno 323 a. Chr. ἐπὶ τοῖς ἐν τῷ Λαμιακῷ πολέμῳ πεσοῦσιν in Ceramico habitam. Prodiit ex papyraceo libro, quem quominus saeculo secundo an tertio post Christum exaratum esse credamus nihil prorsus est quod impediat Negligenter admodum descriptus est is liber et scatet mendis erroribusque, quorum plerosque unusquisque ad primam statim lectionem facile corrigat: alia quaedam sunt gravius foediusque corrupta, ut quid dicat Orator plane non intelligatur, et quid tandem dixerit et quomodo dixerit diligenter quaerendum esse appareat. Itaque miror non nihil quomodo celeberrimus Editor tantum possit Codicibus Mss. tribuere quantum in Praefatione profitetur. Sed de illa re neque nunc neque posthac cum eo contendere in animo est, neque redarguere si quid in eius correctionibus et supplementis inest ἀδιανόητον aut male Graece dictum formatumve. Quod dedit gratus accipio, dedit enim novam Hyperideam orationem tam admirabili artificio ad ipsius Codicis imaginem descriptam

et expressam, ut unusquisque nobile illud Antiquitatis monumentum veluti oculis suis quam accuratissime perscrutari et rimari possit. Certabimus igitur philologi omnes ut praeclarae orationi sublatis undique naevis pristinus suus splendor restituitur, quamobrem et ipse novum hoc ἔρμαιον quanta maxima potui cura passim emendatum in omnium, qui Graecas Litteras amant, notitiam proferam. Describam igitur quidquid in vetusto libro commode legi intelligique potest, restituta ubicumque potero vera scriptura, resectisque omnibus quae temere et infeliciter suppleta lectori acuto et Graece scienti nil nisi taedium et fastidium pariunt.

- Τῶν μὲν λόγων τῶν μελλόντων ρηθῆσθαι ἐπὶ τῷδε τῷ
τάφῳ περὶ τε Λεωσθένους τοῦ στρατηγοῦ καὶ περὶ τῶν ἄλλων τῶν
μετ' ἐκείνου τετελευτηκότων ἐν τῷ πολέμῳ ὡς ἦσαν ἄνδρες
ἀγαθοὶ μάρτυρες.
- 5
καὶ μάλιστα φοβοῦμαι μὴ μοι συμβῆ τὸν λόγον ἐλάττω φαίνεσθαι
τῶν ἔργων τῶν γεγενημένων. πλὴν κατ' ἐκείνῳ γε πάλιν θαρρῶ
ὅτι τὰ ὑπ' ἐμοῦ καταλειπόμενα ὑμεῖς οἱ ἀκούοντες προσθήσετε.
- 10 οὐ γὰρ ἐν τοῖς τυχοῦσιν οἱ λόγοι ρηθῆσονται ἀλλ' ἐν αὐτοῖς
τοῖς μάρτυσι τῶν ἐκεῖ πεπραγμένων. Ἄξιον δ' ἐστὶν ἐπαινεῖν
τὴν μὲν πόλιν ἡμῶν τῆς προαιρέσεως ἔνεκεν τὸ προελεσθαι
ὅμοια καὶ ἔτι σεμνότερα καὶ καλλίω τῶν πρότερον αὐτῇ πε-
πραγμένων, τοὺς δὲ τετελευτηκότας τῆς ἀνδρείας τῆς ἐν τῷ
- 15 πολέμῳ τὸ μὴ καταισχυῖναι τὰς τῶν προγόνων ἀρετάς, τὸν δὲ
στρατηγὸν Λεωσθένη δι' ἀμφότερα· τῆς τε γὰρ προαιρέσεως
εἰσηγητῆς τῇ πόλει ἐγένετο καὶ τῆς στρατείας ἡγεμῶν τοῖς
πολίταις κατέστη. Περὶ μὲν οὖν τῆς πόλεως διεξιέναι τὰ καθ'
ἕκαστον τῶν πρότερον πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα οὔτε ὁ χρόνος ὁ παρ-
- 20 ὢν ἱκανὸς, οὔτε ὁ καιρὸς ἀρμόττων τῷ μακρολογεῖν, οὔτε
ῤῥῶδιον ἕνα ὄντα τοσαύτας καὶ τηλικαύτας πράξεις ἐπελθεῖν
καὶ μνημονεῦσαι. Ἐπὶ κεφαλαίων δ' οὐκ ὀνησῶ εἰπεῖν περὶ
αὐτῆς· ὥσπερ γὰρ ὁ ἥλιος πᾶσαν τὴν οἰκουμένην ἐπέρχεται
τὰς μὲν ὥρας διακρίνων κατὰ τρόπον καὶ καλῶς πάντα
- 25 καθιστὰς

τῶν ἄλλων ἀπάντων τῶν εἰς τὸν βίον χρησίμων, οὕτως καὶ ἡ πόλις ἡμῶν διατελεῖ τοὺς μὲν κακοὺς κολάζουσα, τοὺς δὲ δικαίους τιμᾶσα, τὸ δὲ ἴσον ἀνθρώποις καὶ ἀξίας ἀπασιν ἀμοιβὰς οἷς δεῖ διανεμούσα, καὶ δαπάνας εἰς τὸ καθ' ἡμέραν τοῖς Ἑλλησι παρασκευάζουσα 30

περὶ Λεωσθένους καὶ τῶν ἄλλων τοὺς λόγους ποιήσομαι. Ἄπορῶ δὲ πόθεν ἄρξωμαι λέγειν ἢ τίνος πρώτου μνησθῶ. Πότερα περὶ τοῦ γένους αὐτῶν ἐκάστου διεξέλθω; Ἄλλ' εὐήθες εἶναι ὑπολαμβάνω· τὸν μὲν γὰρ ἄλλους τινὰς ἀνθρώπους ἐγκωμιάζοντα, οἱ πολλαχόθεν εἰς μίαν πόλιν συνεληλυθότες οἰκοῦσι γένος ἴδιον ἕκαστος συνεισενεγκάμενος, τοῦτον μὲν δεῖ κατ' ἀνδρα γενεαλογεῖν ἕκαστον, περὶ δὲ Ἀθηναίων ἀνδρῶν τοὺς λόγους ποιούμενος, οἷς ἡ κοινὴ γένεσις αὐτόχθοσιν οὖσιν ἀνυπέμβλητον τὴν εὐγένειαν ἔχει, περίεργον ἡγοῦμαι εἶναι ἰδίᾳ τὰ γένη ἐγκωμιάζειν. Ἄλλὰ περὶ τῆς παιδείας αὐτῶν ἐπιμνησθῶ; καὶ ὡς ἐν πολλῇ σωφροσύνῃ παῖδες ὄντες ἐτρέφθησαν καὶ ἐπαιδεύθησαν, ὅπερ εἰθάσασιν νέους παιδεύειν; Ἄλλ' οἶμαι πάντας ὑμᾶς εἰδέναι ὅτι τούτου ἕνεκα δεῖ τοὺς παῖδας παιδευθῆναι, ἵν' ἀνδρες ἀγαθοὶ γένωνται· τοὺς δὲ γεγενημένους ἐν τῷ πολέμῳ ἀνδρας ὑπερβάλλοντας τῇ ἀρετῇ πρόδηλόν ἐστιν ὅτι παῖδες ὄντες κελῶς ἐπαιδεύθησαν. Ἀπλούσατον οὖν ἡγοῦμαι εἶναι τὴν ἐν τῷ πολέμῳ διεξελεθεῖν ἀρετὴν καὶ ὡς πολλῶν ἀγαθῶν αἴτιοι γεγέννηνται τῇ πατρίδι καὶ τοῖς ἄλλοις Ἑλλησιν. Ἄρξομαι δὲ πρῶτον ἀπὸ τοῦ στρατηγοῦ. καὶ γὰρ δίκαιον. Λεωσθένης γὰρ ὁρῶν τὴν Ἑλλάδα πᾶσαν τεταπεινωμένην καὶ τὴν δόξαν τὴν παλαιὰν κατεφθαρμένην ὑπὸ τῶν δωροδοκούντων παρὰ Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου κατὰ τῶν πατρίδων τῶν αὐτῶν, καὶ τὴν μὲν πόλιν ἡμῶν δεομένην ἀνδρός, τὴν δ' Ἑλλάδα πᾶσαν πόλεως, ἡτίς προσῆναι δυνήσεται τῆς ἡγεμονίας, ἐπέδωκεν ἑαυτὸν μὲν τῇ πατρίδι, τὴν δὲ πόλιν τοῖς Ἑλλησιν εἰς τὴν ἐλευθερίαν. καὶ ξενικὴν μὲν δύναμιν συζησάμενος, τῆς δὲ πολιτικῆς ἡγεμῶν κατασὰς τοὺς πρώτους ἀντιταξαμένους τῇ τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερίᾳ Βοιωτοὺς καὶ Μακεδόνας καὶ Εὐβοᾶς καὶ τοὺς ἄλλους συμμάχους αὐτῶν ἐνίκησε μαχόμενος ἐν τῇ Βοιωτίᾳ, ἐντεῦθεν δ' ἔλθων καὶ καταλαβὼν τὰς εἰσόδους, δι' ὧν καὶ πρότερον ἐπὶ τοὺς Ἑλληνας οἱ βάρβαροι ἐπορεύθησαν, τῆς μὲν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα πορείας Ἀντίπατρον ἐκάλυψεν, αὐτὸν δὲ κα-

- ταλαβάν ἐν τοῖς τόποις τούτοις καὶ μάχῃ νικήσας ἐπολιόρκει
 65 κατακλείσας εἰς Λαμίαν, Θετταλοὺς δὲ καὶ Φωκέας καὶ Αἰ-
 τωλοὺς καὶ τοὺς ἄλλους ἅπαντας τοὺς ἐν τῷ τόπῳ συμμά-
 χους ἐποίησατο, καὶ ὧν Φίλιππος καὶ Ἀλέξανδρος ἀκόντων
 ἡγούμενοι ἐσεμνύοντο τούτων Λεωσθένης ἐκόντων τὴν ἡγεμο-
 νίαν ἔλαβεν. Συνέβη δ' αὐτῷ τῶν μὲν πραγμάτων ὧν προεί-
 70 λετο κρατῆσαι, τῆς δ' εἰρακμένης οὐκ ἦν περιγενέσθαι. Δί-
 καιον δ' ἐστὶν μὴ μόνον ὧν ἔπραξεν Λεωσθένης αὐτὸς χάριν
 ἔχειν αὐτῷ πολλήν, ἀλλὰ καὶ τῆς ὕστερον γενομένης μάχης
 μετὰ τὸν τούτου θάνατον καὶ τῶν ἄλλων ἀγαθῶν τῶν ἐν τῇ
 στρατείᾳ ταύτῃ συμβάντων τοῖς Ἑλλησιν. ἐπὶ γὰρ τοῖς ὑπὸ
 75 Λεωσθένους τεθεῖσιν θεμελίοις οἰκοδομοῦσιν οἱ νῦν τὰς ὕστερον
 πράξεις. Καὶ μηδεὶς ὑπολάβῃ με τῶν ἄλλων πολιτῶν μηδένα
 λόγον ποιεῖσθαι διὰ τὸ Λεωσθένη μόνον ἐγκωμιάζειν. Συμβαίνει
 γὰρ τὸν Λεωσθένους ἔπαινον ἐπὶ ταῖς μάχαις ἐγκώμιον καὶ
 τῶν ἄλλων πολιτῶν εἶναι· τοῦ μὲν γὰρ βουλευέσθαι καλῶς
 80 ὁ στρατηγὸς αἴτιος, τοῦ δὲ νικᾶν μαχομένου οἱ κινδυνεύειν
 ἐθέλοντες τοῖς σώμασιν, ὡς' ἐμὲ, ὅταν ἐπαινῶ τὴν γεγνουῖαν
 νίκην, ἅμα τῇ Λεωσθένους ἡγεμονίᾳ καὶ τὴν τῶν ἄλλων ἀρετὴν
 ἐγκωμιάζειν. Τίς γὰρ οὐκ ἂν δικαίως ἐπαινοῖη τῶν πολιτῶν
 τοὺς ἐν τῷδε τῷ πολέμῳ τελευτήσαντας, οἱ τὰς ἑαυτῶν ψυ-
 85 χὰς ἔδωκαν ὑπὲρ τῆς τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερίας, Φανερωτάτην
 ἀπόδειξιν ταύτην ἡγούμενοι εἶναι τοῦ βούλεσθαι τῇ Ἑλλάδι
 τὴν ἐλευθερίαν περιθεῖναι τὸ μαχομένοι τελευτῆσαι ὑπὲρ αὐ-
 τῆς. Μέγα δ' αὐτοῖς συνεβάλετο εἰς τὸ προθύμως ὑπὲρ τῆς
 πατρίδος ἀγωνίσασθαι τὸ ἐν τῇ Βοιωτίᾳ τὴν μάχην τὴν πρῶ-
 90 τὴν γενέσθαι. Ἐώραν γὰρ τὴν μὲν πόλιν τῶν Θηβαίων οἰ-
 κτρῶς ἠφανισμένην ἐξ ἀνθρώπων, τὴν δὲ ἀκρόπολιν αὐτῆς
 Φρουρουμένην ὑπὸ τῶν Μακεδόνων, τὰ δὲ σώματα τῶν ἐνοι-
 κούντων ἐξηνδραποδισμένα, τὴν δὲ χώραν ἄλλους διανεμομέ-
 νους, ὥσε πρὸ ὀφθαλμῶν ὁρώμενα αὐτοῖς τὰ δεινὰ ἄκονον
 95 παρεῖχε τόλμαν εἰς τὸ κινδυνεύειν προχείρως. Ἀλλὰ μὴν
 τὴν γε περὶ Πύλας καὶ Λαμίαν μάχην γενομένην οὐχ ἤττον
 αὐτοῖς ἔνδοξον γενέσθαι συμβέβηκεν ἥς ἐν Βοιωτοῖς ἡγωνίσαν-
 το οὐ μόνον τῷ μαχομένους νικᾶν Ἀντίπατρον καὶ τοὺς συμ-
 μάχους, ἀλλὰ καὶ τῷ τόπῳ, τῷ ἐνταυθοῖ γεγενῆσθαι τὴν
 100 μάχην. Ἀφικνούμενοι γὰρ οἱ Ἕλληνες ἅπαντες δις τοῦ ἐνιαυ-
 τοῦ εἰς τὴν Πυλαίαν θεωροὶ γενήσονται τῶν ἔργων τῶν πε-

πραγμένων αὐτοῖς. Ἄμα γὰρ εἰς τὸν τόπον ἀθροισθήσονται καὶ τῆς τούτων ἀρετῆς μνησθήσονται. Οὐδένας γὰρ πάποτε τῶν γεγονότων οὔτε περὶ καλλίωνων οὔτε πρὸς ἰσχυροτέρους [οὔτε] μετ' ἐλαττόνων ἠγωνίσαντο, τὴν ἀρετὴν ἰσχὺν καὶ τὴν ἀνδρείαν πλῆθος ἀλλ' οὐ τὸν πολὺν ἀριθμὸν τῶν σωμάτων εἶναι κρίνοντες. καὶ τὴν μὲν ἐλευθερίαν εἰς τὸ κοινὸν πᾶσιν κατέθεσαν, τὴν δ' εὐδοξίαν ἀπὸ τῶν πράξεων αἰδίου σέφανον τῇ πατρίδι περιέθηκαν. Ἄξιον τοίνυν συλλογίσασθαι καὶ τί ἂν συμβῆναι νομίζομεν μὴ κατὰ τρόπον τούτων ἀγωνισαμένων; Ἄρ' οὐκ ἂν ἐνὸς μὲν δεσπότητος τὴν οἰκουμένην ὑπήκουον ἅπασαν εἶναι, νόμῳ δὲ τῷ τούτου τρόπῳ ἐξ ἀνάγκης χρῆσθαι τὴν Ἑλλάδα; Συνελόντι δ' εἰπεῖν τὴν Μακεδόνων ὑπερηφανίαν καὶ μὴ τὴν τοῦ δικαίου δύναμιν ἰσχύειν παρ' ἐκάστοις, ὥστε μήτε γυναικῶν μήτε παρθένων μηδὲ παίδων ὕβρεις ἀνεκλείπτους ἐκάστοις καθεσθάναι. Φανερόν δ' ἐξ ὧν ἀναγκαζόμεθα καὶ νῦν ἔχειν· θυσίας μὲν ἀνθρώποις γιγνομένης ἐφορᾶν, ἀγάλλματα δὲ καὶ βωμοὺς καὶ ναοὺς τοῖς μὲν θεοῖς ἀμελῶς, τοῖς δὲ ἀνθρώποις ἐπιμελῶς συντελούμενα, καὶ τοὺς τούτων οἰκίας ὥσπερ ἥρωας τιμᾶν ἡμᾶς ἀναγκαζομένους. Ὅπου δὲ τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς ὅσια διὰ τὴν Μακεδόνων τόλμαν ἀνήρηται, τί τὰ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους χρῆν νομίζεις; Ἄρ' οὐκ ἂν παντελῶς καταλελύσθαι; ὥστε ὅσῳ δεινότερα τὰ προσδοκώμεν' ἂν γενέσθαι κρίνομεν, τοσούτῳ μειζύων ἐπαίνων τοὺς τετελευτηκότας ἀξιόους χρῆν νομίζεις. Οὐδεμία γὰρ στρατεία τὴν τῶν στρατευομένων ἀρετὴν ἐνεφάνισεν μᾶλλον τῆς νῦν γεγενημένης, ἐν ἣ γε παρατάττεσθαι μὲν ὁσημέραι ἀναγκαῖον ἦν, πλείους δὲ μάχας ἠγωνίσθαι διὰ μιᾶς στρατείας ἢ τοὺς ἄλλους πάντας [πληγὰς λαμβάνειν] ἐν τῷ παρεληλυθότι χρόνῳ, χειμῶνων δ' ὑπερβολὰς καὶ τῶν καθ' ἡμέραν ἀναγκαίων ἐνδείας τοσαύτας καὶ τηλικαύτας οὕτως ἐγκρατῶς ὑπομεμενηκένοι, ὥστε καὶ τῷ λόγῳ χαλεπὸν εἶναι φράσαι. Τὸν δὲ τοιαύτας καρτερίας ἀόκνως ὑπομεῖναι τοὺς πολίτας προτρεφάμενον Λεωσθένη καὶ τοὺς τῷ τοιούτῳ στρατηγῷ προθύμως συναγωνιστὰς σφᾶς αὐτοὺς παρασχόντας ἄρ' οὐ διὰ τὴν τῆς ἀρετῆς ἀπόδειξιν εὐτυχεῖς μᾶλλον ἢ διὰ τὴν τοῦ ζῆν ἀπόλειψιν ἀτυχεῖς νομίζεον; Οἵτινες θνητοῦ σώματος ἀθάνατον δόξαν ἐκτήσαντο καὶ διὰ τὴν ἰδίαν ἀρετὴν τὴν κοινὴν ἐλευθερίαν τοῖς Ἑλλησιν ἐβεβαίωσαν; Φέρει γὰρ πᾶσαν εὐδαιμονίαν ἄνευ τῆς αὐτοῦ

- 140 ὁ μείνας. Οὐ γὰρ ἀνδρὸς ἀπειλὴν, ἀλλὰ νόμου Φωνὴν κυριεύειν δεῖ τῶν εὐδαιμόνων, οὐδ' αἰτίαν φοβερὰν εἶναι τοῖς ἐλευθέροις, ἀλλ' ἔλεγχον, οὐδ' ἐπὶ τοῖς κολακεύουσιν τοὺς δυνασὰς καὶ διαβάλλουσιν τοὺς πολίτας τὸ τῶν πολιτῶν ἀσφαλές, ἀλλ' ἐπὶ τῇ τῶν νόμων πίσει γενέσθαι, ὑπὲρ ὧν
- 145 ἀπάντων οὗτοι πόνους πόνων διαδόχους ποιούμενοι καὶ τοῖς καθ' ἡμέραν κινδύνοις τοὺς εἰς τὸν ἅπαντα χρόνον φόβους τῶν πολιτῶν καὶ τῶν Ἑλλήνων παραιρούμενοι τὸ ζῆν ἀνήλωσαν εἰς τὸ τοὺς ἄλλους καλῶς ζῆν. Διὰ τοι τούτους πατέρες ἔνδοξοι, μητέρες περίβλεπτοι τοῖς πολίταις γεγόνασιν, ἀδελ-
- 150 Φαί γάμων τῶν προσηκόντων ἐνόμως τετυχήκασιν καὶ τεύξονται, παῖδες ἐφόδιοι εἰς τὴν πρὸς τὸν δῆμον εὐνοίαν τὴν τῶν οὐκ ἀπολαλῶτων ἀρετὴν — οὐ γὰρ θεμιστὸν τούτου τοῦ νόμου τυχεῖν τοὺς οὕτως ὑπὲρ καλῶν τὸν βίον ἐκλιπόντας — ἀλλὰ τῶν τὸ ζῆν εἰς ἀμείνω τάξιν μεταλλαχόντων ἔξουσιν.
- 155 Εἰ γὰρ ὁ τοῖς ἄλλοις ὧν ἀλγεινότητος θάνατος τούτοις ἀρχηγὸς μεγάλων ἀγαθῶν γέγονε, πῶς τούτους οὐκ εὐτυχεῖς κρίνειν δίκαιον, ἢ πῶς ἐκλειοπένας τὸν βίον, ἀλλ' οὐκ ἐξ ἀρχῆς γεγενῆσθαι καλλιῶ γένεσιν τῆς πρώτης ὑπαρξάσης; Τότε μὲν γὰρ παῖδες ὄντες ἀφρονες ἦσαν, νῦν δ' ἄνδρες
- 160 ἀγαθοὶ γεγόνασιν. καὶ τότε μὲν ἐν πολλῷ χρόνῳ καὶ διὰ πολλῶν κινδύνων τὴν ἀρετὴν ἀπεδείξαντο, νῦν δ' ἀπὸ ταύτης * * * γνωρίμους πᾶσι καὶ μνημονευτοὺς δι' ἀνδραγαθίαν γεγονέναι. Τίς γὰρ καιρὸς, ἐν ᾧ τῆς τούτων ἀρετῆς οὐ μνημονεύσομεν; Τίς τόπος, ἐν ᾧ ζήλου καὶ τῶν ἐντιμοτάτων
- 165 ἐπαινῶν τυγχάνοντας οὐκ ὀφόμεθα; Πότερον οὐκ ἐν τοῖς τῆς πόλεως ἀγαθοῖς; Ἄλλὰ τὰ διὰ τούτους γεγονότα τίνας ἄλλους ἢ τούτους ἐπαινέσθαι καὶ μνήμης τυγχάνειν ποιήσει; Ἄλλ' οὐκ ἐν ταῖς ἰδίαις εὐπραξίαις; Ἄλλ' ἐν τῇ τούτων ἀρετῇ βεβαίως αὐτῶν ἀπολαύσομεν. Παρὰ ποίᾳ δὲ τῶν ἡλικιωῶν οὐ μακαριστοὶ γενήσονται,
- ἐν ἅπασιν καὶ λόγοις καὶ ᾠδαῖς ἐπαινεῖν. Ἐπ' ἀμφοτέρω γὰρ ἐξέσται ὑμνεῖν τὰ περὶ Λεωσθένους καὶ τῶν τελευταίων ἐν τῷ πολέμῳ. Εἰ μὲν γὰρ ἠδουῆς ἕνεκεν ὑμνήσουσιν τὰς τοιαύτας
- 175 καρτερίας, τί γένοιτ' ἂν τοῖς Ἑλλησιν ἡδίου ἢ ἐπαινος τῶν τὴν ἐλευθερίαν παρασκευασάντων ἀπὸ τῶν Μακεδόνων; Εἰ δὲ ᾠφελείας ἕνεκεν ἢ τοιάδε ἀνάμνησις γίνεται, τίς ἂν λόγος

ἄΦελήσειεν μᾶλλον τὰς τῶν ἀκούοντων ψυχὰς τοῦ τὴν ἀρετὴν
 ἐγκωμιάζοντος καὶ τοὺς ἀγαθοὺς ἀνδρας; Ἄλλὰ μὴν ὅτι παρ'
 ἡμῖν καὶ τοῖς λοιποῖς πᾶσιν εὐδοκίμειν αὐτοὺς ἀνεγκαιῶν ἐκ 180
 τούτων Φανερόν ἐστιν· ἐν ἄδῳ δὲ λογίσασθαι ἄξιον τίνες οἱ τὸν
 ἠγεμόνα δεξιωσόμενοι τὸν τούτων. Ἄρ' οὐκ ἂν οἰόμεθα Φοι-
 τᾶν Λεωσθένη δεξιουμένους καὶ θαυμάζοντας τῶν ἡμιθέων
 καλουμένων τοὺς ἐπὶ Τροίαν στρατεύσαντας, ὧν οὗτος ἀδελφῶς
 πράξεις ἐνσησάμενος τοσοῦτον διήνεγκεν ὥστε οἱ μὲν μετὰ πά- 185
 σης τῆς Ἑλλάδος μίαν πόλιν εἶλον, ὁ δὲ μετὰ τῆς ἑαυτοῦ
 πατρίδος μόνης πᾶσαν τὴν τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀσίας ἄρ-
 χουσαν δύναμιν ἐταπείνωσεν. Κάκεινοι μὲν ἕνεκα μιᾶς γυναι-
 κὸς ὑβρισθείσης ἤμυναν, ὁ δὲ πασῶν τῶν Ἑλληνίδων τὰς
 ἐπιφερμένους ὑβρεῖς ἐκόλυσεν μετὰ τῶν συνθηπτομένων νῦν 190
 αὐτῶ ἀνδρῶν τῶν μετ' ἐκείνους μὲν γεγενημένων, ἄξια δὲ
 τῆς ἐκείνων ἀρετῆς διαπεπραγμένων. Λέγω δὲ τοὺς περὶ
 Μιλτιάδην καὶ Θεμισοκλέα καὶ τοὺς ἄλλους, οἱ τὴν Ἑλλάδα
 ἐλευθέρωσαντες ἔντιμον μὲν τὴν πατρίδα κατέστησαν, ἔνδοξον
 δὲ τὸν αὐτῶν βίον ἐποίησαν, ὧν οὗτος τοσοῦτον ὑπερέσχεν 195
 ἀνδρείᾳ καὶ Φρονήσει, ὅσον οἱ μὲν ἐπελθοῦσαν τὴν τῶν βαρ-
 βάρων δύναμιν ἠμύναντο, ὁ δὲ μηδ' ἐπελθεῖν ἐποίησεν. Κά-
 κεινοι μὲν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοὺς ἐχθροὺς ἐπεῖδον ἀγωνιζομένους,
 οὗτος δὲ ἐν τῇ τῶν ἐχθρῶν περιεγένετο τῶν ἀντιπάλων. Οἴ-
 μοι δὲ καὶ τοὺς τὴν πρὸς ἀλλήλους Φιλίαν τῶ δῆμῳ βεβαιοῦ- 200
 τατα ἐνδειξαμένους, λέγω δὲ Ἀρμόδιον καὶ Ἀριστογείτονα, οὐ-
 δένους οὕτως αὐτοῖς οἰκειότερους ἢ ὑμῖν εἶναι νομίζειν ὡς
 Λεωσθένη καὶ τοὺς ἐκείνῳ συναγωνισαμένους, οὐδὲ ἐκείνοις
 ἂν μᾶλλον ἢ τούτοις πλησιάσειαν ἐν ἄδῳ. Εἰκότως. οὐκ
 ἐλάττω γὰρ ἐκείνων ἔργα διεπράξαντο, ἀλλ', εἰ δέον εἰπεῖν, 205
 καὶ μείζω. Οἱ μὲν γὰρ τοὺς τῆς πατρίδος τυράννους κατέ-
 λυσαν, οὗτοι δὲ τοὺς τῆς Ἑλλάδος ἀπάσης. Ὡ καλῆς μὲν
 καὶ παραδόξου τόλμης τῆς πραχθείσης ὑπὸ τῶνδε τῶν ἀν-
 δρῶν, ἐνδόξου δὲ καὶ μεγαλοπρεποῦς προαιρέσεως ἧς προεί-
 λοντο, ὑπερβαλλούσης δὲ ἀρετῆς καὶ ἀνδραγαθίας τῆς ἐν τοῖς 210
 κινδύνοις, ἦν οὗτοι παρασχόμενοι εἰς τὴν κοινὴν ἐλευθερίαν
 τῶν Ἑλλήνων

(caetera perierunt).

Epilogum subiiciam servatum a Stobaeo Floril. CXXIV. 36.

Χαλεπὸν μὲν ἴσως ἐστὶ τοὺς ἐν τοῖς τοιοῦτοις ὄντας πάθεισι παραμυθεῖσθαι· τὰ γὰρ πένθη οὔτε λόγῳ οὔτε νόμῳ κοιμίζεται, ἀλλ' ἡ φύσις ἐκάστου καὶ Φιλία πρὸς τὸν τελευτήσαντα τὸν ὀρισμὸν ἔχει τοῦ λυπεῖσθαι. Ὅμως δὲ χρὴ θαρρεῖν καὶ τῆς λύπης παραιρεῖν εἰς τὸ ἐνδεχόμενον καὶ μεμνηῖσθαι μὴ μόνον τοῦ θανάτου τῶν τετελευτηκότων ἀλλὰ καὶ τῆς ἀρετῆς ἧς καταλελοίπασιν. Εἰ δὲ γήρως θνητοῦ μὴ μετέσχον ἀλλ' εὐδοξίαν ἀγήρατον εἰλήφασιν εὐδαίμονές τε γεγόνασι κατὰ πάντα. Ὅσοι μὲν γὰρ αὐτῶν ἄπαιδες τετελευτήκασιν οἱ πρὸς τῶν Ἑλλήνων ἔπαινοι παῖδες αὐτῶν ἀθάνατοι ἔσονται. Ὅσοι δὲ παῖδας καταλελοίπασιν ἢ τῆς πατρίδος εὐνοία ἐπίτροπος αὐτοῖς τῶν παιδῶν καταστήσεται. Πρὸς δὲ τούτοις εἰ μὲν ἐστὶ τὸ ἀποθανεῖν ὁμοιον τῷ μὴ γενέσθαι, ἀπηλλαγμένοι εἰσὶ νόσων καὶ λύπης καὶ τῶν ἄλλων τῶν προσπιπτόντων εἰς τὸν ἀνθρώπινον βίον. Εἰ δ' ἐστὶν αἴσθησις ἐν ἄδου καὶ ἐπιμέλεια παρὰ τοῦ δαιμονίου, ὥσπερ ὑπολαμβάνομεν, εἰκὸς τοὺς ταῖς τιμαῖς τῶν θεῶν καταλυομέναις βοηθήσαντας πλείους κηδεμονίας ὑπὸ τοῦ δαιμονίου τυγχάνειν.

ANNOTATIONES.

Vs. 1. Τῶν μὲν λόγων) Babington: (Περὶ) τῶν μὲν λόγων, quae non est Graeca compositio. Τῶν λόγων pendet a μάρτυρες.

Vs. 2. περί τε Λεωσθένους) BAB. τε omisit. Codex exhibet ΤΑΦΩΙ | ΛΕΩΣΘΕΝΟΥΣ amissis sex litteris, et usus loquendi additum τε requirit.

Vs. 6. ἐλάττω Φαίνεσθαι) Cod. ΕΛΛΑΤΤ. . . . | . ΕΣΘΑΙ. BAB. ἐλάττω γενέσθαι. Quod restituimus et lacunam explet et a sententia postulat.

Vs. 7. τῶν ἔργων τῶν γεγενημένων, πλὴν κατ' ἐκεῖνό γε πάλιν θαρρῶ ὅτι τὰ ὑπ' ἐμοῦ κτέ.) Cod. ΓΕΓΕΝΝΗ . . | ΝΩΝΠΛΗΝΚΑΤ . . . | ΝΟΓΕΠΑΛΙΘΑ . . . | ΤΙΤΑΤΠΕΜΟΥ. BAB. male legit NOIE pro NOΓE et supplevit πλὴν καταλογιζόμενοι ἐπ' ἀληθείας καὶ τῷ ὄντι τὰ ὑπ' ἐμοῦ κτέ. deinde in nota subiecta hariolatur: πλὴν κατὰ τὸ γεγονός ἐπ' ἀληθέστερον

τι. Antipatri gladios poterat contemnere Hyperides si sic scripsisset. Quoad reposuī πλὴν κατ' ἐκεῖνό γε πάλιν θαρρῶ ὅτι non multum vereor, ne quid dubitationis videatur habere. Vides quam presse Codicis vestigia secutus sim, et verba haec ipsa sententia requirebat: πάλιν θαρρῶ *recipio animum* post φοβούμαι, et optime habet θαρρῶ κατὰ τοῦτο, κατ' ἐκεῖνο, ὅτι —, et πλὴν — γε Atticorum certo usu nititur. Quod in Codice ΠΑΛΙ pro πάλιν legitur nemini scrupulum iniiciat. Saepe enim scriba N oscitanter omisit, ut statim scriptum est ΟΥΓΑΙΕΤΟΙΣ pro οὐ γὰρ ἐν τοῖς.

Vs. 18. διεξιέναι τὰ καθ' ἕκαστον τῶν πρότερον πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα). In Cod. TA periit et ΔΑ in Ἑλλάδα. Caetera illaesa sunt, nisi quod scriba primum ΠΡΟΤΕΡΩΝ dederat sed statim ΠΡΟΤΕΡΟΝ correxit. Locus tamen, ut vides, corruptus est et mutilus. Suppleri possit τῶν πρότερον (ἀνὰ) πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα (πεπραγμένων), aut simile quid.

Vs. 21. τοσαύτας καὶ τηλικαύτας πράξεις ἐπελθεῖν) Cod. ΑΠΕΛΘΕΙΝ. BAB. ἐπελθεῖν, quod retinui. Praestat tamen διελθεῖν.

Vs. 22. ἐπὶ κεφαλαίων δ' οὐκ ὀκνήσω εἰπεῖν) Cod. ΕΠΙΚΕΦΑΛΑΙ | . . . ΟΥΚ. BAB. ἐπὶ κεφαλαίου δέ. Atheniensibus ἐπὶ κεφαλαίων εἰπεῖν solemne est dicere. Aeschines de F. L. § 45. ὡς γὰρ δεῦρ' ἤλθομεν καὶ πρὸς τὴν βουλὴν ἐπὶ κεφαλαίων τὴν πρᾶξιν ἀπηγγείλαμεν, et alibi saepe.

Vs. 24. τὰς μὲν ἄρας διακρίναν κατὰ τρόπον καὶ καλῶς πάντα καθιστάς) Cod. ΔΙΑΚΡΙΝΩΝ ΡΕΠΟΝ | ΚΑΙΚΑΛ ΣΤΑΣ. BAB. διακρίναν ἀεὶ κατὰ τὸ πρέπον καὶ καλοῦς καιροῦς καθιστάς. Sed neque τὸ πρέπον in his locum ullum habet, neque sol καλοῦς καιροῦς affert, neque καιροῦς καθιστάσαι Graecum est. Perinde est Graece dicere εὔ et κατὰ τρόπον: itaque quemadmodum εὔ καὶ καλῶς tritum est omnibus, sic et κατὰ τρόπον καὶ καλῶς optime dicitur. Hyperides infra vs. 109. τί ἂν συμβῆναι νομίζομεν μὴ κατὰ τρόπον τούτων ἀγωνισαμένων;

Vs. 26. τῶν ἄλλων ἀπάντων τῶν εἰς τὸν βίον χρησίμων) Cod. . ΛΛΩΝ | . . . ΝΤΩΝ. BAB. τῶν ἄλλων πάντων. Tres litteras excidisse apparet.

Vs. 27. τοὺς δὲ δικαίους τιμῶσα) Participium ex Cod. exci-

dit. BAB. προτιμῶσα. In tali re inter se opponuntur *roeniae* et *honores*, ζημίαι et τιμαί, itaque κολάζειν et τιμᾶν, non προτιμᾶν. Unum exemplum arponani Demosthenis de F. L. § 265. οὐχ ὅπως ἀργίζοντο ἢ κολάζειν ἤξιον τοὺς ταῦτα ποιούντας, ἀλλ' ἀπέβλεπον, ἐξήλουν, ἐτίμων, ἄνδρας ἡγούντο. et alterum Lycurgi in Leocratea § 74: χρὴ τοίνυν ὡσπερ τοὺς ἀγαθοὺς ἐπαινεῖτε καὶ τιμᾶτε, οὕτω καὶ τοὺς κακοὺς μισεῖν καὶ κολάζειν. In sqq. in ingenti Codicis lacuna hariolandum est. Quod dedit BAB. τὸ δὲ ἴσον ἀνθρώποις καὶ ἀξίας ἅπασιν (εὐεργεσίας) οἷς δεῖ δι(ἀνεύμουσα καὶ) δαπάνας (τὰς καθ' ἡμέραν) τοῖς Ἑλλη(σι παρασκευ)άζουσα, non placet διανέμειν ἅπασιν ἀξίας εὐεργεσίας. Civitas recte dicitur bene de se meritis omnibus ἀξίας τῶν εὐεργεσιῶν χάριτας ἀποδιδόναι vel διανέμειν. Quae substituimus nihilo sunt certiora et satius est fortasse ab huiusmodi ulcere abstinere manum, donec aliquid inveneris quod omnes veritatis numeros habeat et omnibus extorqueat assensum.

Vs. 32. Ἀπορῶ δὲ πόθεν ἄρξωμαι λέγειν ἢ τίνας πρώτου μνησθῶ.) Cod. . . . ΩΔΕΠΟΘΕΝ | ΑΡΞΩΜΑ ΗΤΙΝΟΣ. BAB. νῦν δὲ πόθεν ἄρξωμαι ἐπαινῶν ἢ τίνας. Litterae Ω dimidia pars superest, unde elicui ἀπορῶ. Iis qui in magna dicendi copia negant se orationis principium reperire in ore est illud: ἀπορῶ τοῦ πρώτου μνησθῶ Demosthenes de Corona § 129. οὐκ ἀπορῶν δὲ ὅ τι χρὴ περὶ σοῦ καὶ τῶν σῶν εἰπεῖν ἀπορῶ τοῦ πρώτου μνησθῶ. Πότερ' ὡς ὁ πατήρ κτέ. quae percommode cum Hyperideis conferentur. Similiter Isocrates de Pace § 38: ἀπορῶ τί ποιήσω. πότερα χρήσωμαι ταῖς ἀληθείαις — ἢ κατασιωπήσω; et plane ut Hyperides, qui et alibi manifesto Isocratem imitatur, in Antidosi § 140: ἀπορῶ δ' ὅ τι χρήσωμαι τοῖς ὑπολοίποις καὶ τίνας πρώτου μνησθῶ. Emenda obiter eiusdem locum his similem in Panathenaico § 176: ἠπόρουσ ποτέρων διεξίω πρότερον τοὺς κινδύνους καὶ τὰς μάχας τὰς Σπαρτιατῶν ἢ τὰς τῶν ἡμετέρων, imo vero: πρότερον διεξίω πρότερον. Pro ἄρξωμαι ἐπαινῶν, quod lacunae spatium excedit, reposui ἄρξωμαι λέγειν, quod in tali re pervulgatum est. Euripides Med. vs. 475:

ἐκ τῶν δὲ πρώτων πρώτων ἄρξωμαι λέγειν.

Caeterum emendavi ἢ τίνας πρώτου μνησθῶ pro Codicis scri-

ptura ΠΡΩΤΟΝ. Quam sit frequens id genus erroris saepe alias multis exemplis demonstravi.

Vs. 35. τὸν μὲν γὰρ ἄλλους τινὰς ἀνθρώπους ἐγκωμιάζοντα — τοῦτον μὲν δεῖ κατ' ἀνδρα γενεαλογεῖν) Cod. TOME-
NΑΑΛΟΤΕ. Recte BAB. a Schaefero admonitus recepit τὸν
μὲν γὰρ ἄλλους κτέ. sed miror utrumque fugisse scripturam
Codicis ΤΟΤΤΩΝ eadem opera fuisse emendandam in τοῦ-
τον μὲν δεῖ κτέ. „Qui alios quosdam homines laudat eum
oportet” cet. Qui hoc mihi dederit facilius etiam in vicinia
latens vitium odorabitur: περὶ δὲ Ἀθηναίων ἀνδρῶν τοὺς λόγους
ποιοῦμενον — περιεργον ἡγοῦμαι εἶναι ἰδίᾳ τὰ γένη ἐγκωμιά-
ζειν, imo vero ποιούμενος, quod reposui. Dicere poterat: τῷ
δὲ περὶ Ἀθηναίων τοὺς λόγους ποιοῦμένῳ, sed maluit ex sua
ipsius persona dicere, quamobrem ποιούμενος unice verum est.

Vs. 43. ἀλλ' οἶμαι πάντα ὑμᾶς εἰδέναι) BAB. ἀλλ' οἶμαι
πάντας εἰδέναι Cod. Π | ΕΙΔΕΝΑΙ, amissis
novem fere litteris: itaque ὑμᾶς addidi.

Vs. 44. ἴν' ἄνδρες ἀγαθοὶ γένωνται) Cod. et BAB. tralaticio
vitio ΙΝΑΑΝΔΡΕΣ. Idem mendum alias BAB. recte sustulit.
Deinde sine sensu BAB. supplevit: τοὺς δὲ γεγενημένους ἐν τῷ
πολέμῳ ἀνδρὶ(ζεσθαι) ὑπερβάλλοντας τῇ ἀρετῇ πρόδηλόν ἐστιν ὅτι
παῖδες ὄντες καλῶς ἐπαιδεύθησαν. In Cod. ΑΝΔΡ perspicue ap-
parent, sequens litterula incerta est. Luce clarius est sup-
plendum esse γεγενημένους ἐν τῷ πολέμῳ ἀνδρ(ας) ὑπερβάλλον-
τας τῇ ἀρετῇ. Argumentum est illis auditoribus περὶ πόδα,
ut iocantur Attici. „Non alia de causa, inquit, pueri insti-
tuuntur, nisi ut fiant ἄνδρες ἀγαθοί. Itaque qui in bello ἄνδρες
ἀριστοὶ γεγέννηται eos manifestum est in pueritia bene institutos
fuisse.” Quum posset dicere ἀνδρας ἀρίστους fuisse, etiam con-
citatus dixit fuisse ἀνδρας ὑπερβάλλοντας τῇ ἀρετῇ. Quod
Schaeferus apud BAB. coniecit ἀνδρείους ὑπερβάλλοντας τῇ ἀρε-
τῇ, non cogitavit vir doct. dici posse ἀνδρείους ὑπερβαλλόντως,
quemadmodum διαφερόντως ἀγαθούς, sed sic τῇ ἀρετῇ retineri
non posse: neque magis ἀνδρείους cum ὑπερβάλλοντας posse con-
iungi, multoque minus cum ὑπερβάλλοντας τῇ ἀρετῇ. Simplex
et verum est ἀνδρας ὑπερβάλλοντας τῇ ἀρετῇ, id est ἀνδρειοτά-
τους.

Vs. 47. ἀπλούστατον οὖν ἡγοῦμαι) BAB. δὲ ἡγοῦμαι. Cod.

Ο . . . | ΓΟΥΜΑΙ, in quo latet οὖν ἡγοῦμαι, id quod ipsa sententia loci flagitabat.

Vs. 51. τεταπεινωμένην καὶ τὴν δόξαν τὴν παλαιὰν κατε-
Φθαρμένην) ΒΑΒ. καὶ τὴν εὐημερίαν κατεΦθαρμένην. Cod. ΚΑ
. ΕΠΤΗ | ΙΑΝ. Suspicio ΠΤΗ male lectum pro
ΤΗΝ, et Ε non satis certum est. Recepto τὴν παλαιὰν quid
aliud quam τὴν δόξαν τὴν παλαιὰν in iis latere potest, quod
sententiae egregie satisfacit. Cui ad haec non venit in men-
tem antiqui carminis:

Ἡμετέραις βουλαῖς Σπάρτα μὲν ἐκείρατο δόξαν.

Consiliis nostris laus est attonsa Laconum.

Sic veterem Graeciae laudem pessumdedisse dicuntur οἱ παρὰ
Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου δωροδοκοῦντες.

Vs. 55. πόλεως ἥτις προσῆναι δυνήσεται τῆς ἡγεμονίας) ΒΑΒ.
προσῆναι ἡγήσεται, male explens Codicis lacunam ΠΡΟΣΤΗΝ
. ΗΣΕΤΑΙ. Etiam literae Ν aliqua pars comparet.
Veram lectionem προσῆναι δυνήσεται occupavit reponere Schae-
ferus. Quod continuo sequitur: ἐπέδωκεν ἑαυτὸν μὲν τῇ πα-
τριδι, τὴν δὲ πόλιν τοῖς Ἑλλησιν, Editor Cantabrigiensis par-
tīm verum vidit, partīm erravit. In Codice est . . . ΩΚΕΝ-
ΜΕΝΕΝΑΥΤΟΝ, unde bene rescripsit ἑαυτὸν μὲν, sed perpe-
ram ἀπέδωκεν supplevit. Quis enim praesertim admonitus non
recordatur Atticos in tali re verbo ἐπιδίδωμι ἑμαυτὸν uti so-
lere? Itaque ἐπέδωκεν revocavi. Eadem opera redde Aristo-
phani in Equitt. 740:

τοὺς μὲν καλοὺς τε κάγαθοὺς οὐ προσδέχει,
σαυτὸν δὲ λυγροπώλαισι καὶ νευροράφοις,
καὶ σκυτοτόμοις καὶ βυρσοπώλαις ἐπιδίδως.

pro scriptura librorum βυρσοπώλαισιν δίδως. Eadem opera
emendari potest eiusdem locus in Pluto vs. 781:

δείξω τὸ λοιπὸν πᾶσιν ἀνθρώποις ὅτι
ἄκων ἑμαυτὸν τοῖς πονηροῖς ἐνεδίδουν,

repone sodes τοῖς πονηροῖς ἐπεδίδουν. In Thesmophoriazuis
vs. 217. pro ἐπιδιδόναι restitue aoristum:

ἢ μὴ ἴπιδοῦναι ἑμαυτὸν ἄφελόν ποτε.

Vs. 59. καὶ Εὐβοᾶς) de meo dedi: Codex ΕΥΒΟΕΑΣ. For-
ma Attica a scriba Aegyptio de more in communem reficta
est. Quod continuo additur: Εὐβοᾶς καὶ τοὺς ἄλλους συμμά-

χους αὐτῶν ἐνίκησε μαχομένους ἐν τῇ Βοιωτίᾳ, emendavi μαχοόμενος, quomodo Athenienses solere dicere facile inter legendum animadvertes. Quemadmodum enim usitatum est dicere: μαχοόμενος ἀποθνήσκει et ἀνὴρ ἀγαθὸς γενόμενος ἀπέθανε, sic etiam de eo, qui e proelio discessit superior in usu est ἐνίκησε μαχοόμενος. Huius rei duo exempla sunt in hac ipsa oratione: vs. 79. τοῦ μὲν γὰρ βουλευέσθαι καλῶς ὁ στρατηγὸς αἴτιος, τοῦ δὲ νικᾶν μαχομένους οἱ κινδυνεύειν ἐθέλοντες τοῖς σώμασιν, et vs. 98. οὐ μόνον τῷ μαχομένους νικᾶν Ἀντίπατρον καὶ τοὺς συμμαχοῦς, namque perspicuum est idem in alia orationis forma sic dicendum fuisse: ὅτι δὲ ἐνίκησαν μαχοόμενοι, et ὅτι μαχοόμενοι ἐνίκησαν Ἀντίπατρον καὶ τοὺς συμμαχοῦς. Et sic scripsit Lycurgus in Leocratea § 70: τοὺς μὲν εὐεργετοῦντες, τοὺς δὲ μαχοόμενοι νικῶντες. Itaque scribae, ut solent, vicino vocabulo συμμαχοῦς participium stulte accomodarunt.

Vs. 76. μηδεὶς ὑπολάβῃ με τῶν ἄλλων πολιτῶν μηδένα λόγον ποιεῖσθαι διὰ τὸ Λεωσθένη μόνον ἐγκωμιάζειν) Cod. ΛΕΩΣΘΕΝΗΜΕΝΕΓΚΩ. | unde BAB. effinxit ἐν τῷ Λεωσθένη μὲν ἐγκωμιάζειν, sed ἐν τῷ habet temporis significationem „dum Leosthenem laudo” ab hoc loco alienam. Itaque διὰ τὸ reposui. Quid sibi velit μὲν nemo facile dicet. Iam tum igitur, ut postea tam saepe, μὲν et μόνον in libris confundebantur, namque μόνον unice sententiae convenire manifesta res est.

Vs. 81. ὡς' ἐμὲ, ὅταν ἐπαινῶ τὴν γεγонуῖαν νίκην —, ἅμα — καὶ τὴν τῶν ἄλλων ἀρετὴν ἐγκωμιάζειν) Cod. ΤΟΙΣΣΩ | ΕΟΤΑΝ. BAB. τοῖς σώμασιν ὡς, ὅταν. Quod supplevi ὡς' ἐμὲ, ὅταν et lacunam explet et a sententia loci et loquendi usu postulatur. Quid tritius quam ὡς' ἐμὲ χαίρειν, ὡς, ὅταν χαίρειν ἐμὲ, et in lepido loco Stratonis apud Athen. XI. p. 383. B.

ὡς' ἐμὲ

τῶν τοῦ Φιλητᾶ λαμβάνοντα βιβλίον

ζητεῖν ἕκασον τί δύναται τῶν βιβλίων.

ubi male editur ὡς, με et ἕκασα.

Vs. 89. τὸ ἐν τῇ Βοιωτίᾳ τὴν μάχην τὴν πρώτην γενέσθαι) Cod. ΤΗΝΠ BAB. τὴν πρότερον, quasi duo tantum

proelia in eo bello commissa fuissent. Imo vero οὐδεμία στρατεία τὴν τῶν στρατευομένων ἀρετὴν ἐνεφάνισεν μᾶλλον. ἐν ἧ γε παρατάττεσθαι μὲν ὁσημέραι ἀναγκαῖον ἦν, πλείους δὲ μάχας ἠγωνίσθαι διὰ μιᾶς στρατείας ἢ τοὺς ἄλλους πάντας, teste ipso Hyperide vs. 125. Itaque τὴν πρώτην verum est, quod nec Schaeferum fugit.

Vs. 90. ἐώρων γὰρ τὴν μὲν πόλιν τῶν Θηβαίων οἰκτρῶς ἠφανισμένην ἐξ ἀνθρώπων, τὴν δὲ ἀκρόπολιν αὐτῆς Φρουρουμένην ὑπὸ τῶν Μακεδόνων) Pro αὐτῆς Cod. exhibet ΕΞΑΤΤΗΣ, quod vocabulum BAV. raro alibi occurrere dicit. Merum est describentis σφάλμα pro αὐτῆς.

Vs. 92. τὰ δὲ σώματα) Cod. ΤΑΤΕΣΩΜΑΤΑ. Mirum quoties Δ et Τ in hoc libro confusa sint. Requiritur δὲ perspicuum est.

Vs. 95. ἀλλὰ μὴν τὴν γε περὶ Πύλας καὶ Λαμίας μάχην γενομένην) Cod. ΤΗΝΓΕΠ . . . ΠΥΛΑΣ. BAV. τὴν γε πρὸς Πύλας, quod non est Graecum, sed πρὸς Πύλαις. Quod reposui περὶ Πύλας omnium usu tritum est.

Vs. 103. οὐδένες γὰρ πάποτε τῶν γεγονότων οὔτε περὶ καλλιόνων οὔτε πρὸς ἰσχυροτέρους [οὔτε] μετ' ἐλαττόνων ἠγωνίσαντο) Manifestos tenemus scribas, qui aliud agentes οὔτε de suo addiderunt. Vide quantum ineptiarum ea vocula stulte interposita pepererit. Ioculare imprimis est οὔτε μετ' ἐλαττόνων ἠγωνίσαντο, quasi vērō nunquam copiae fuerint pauciores, quam quibus Leosthenes praefuerit. Sed in re manifesta parco verbis.

Vs. 108. τὴν δ' εὐδοξίαν ἀπὸ τῶν πράξεων αἰδίων ἐφέφανον τῇ πατριδι περιέθηκαν) Cod. ΠΑΤΡΙ . . . ΕΘΗΚΑΝ. BAV. τῇ πατριδι ἀνέθηκαν. Sed certus et necessarius in tali re usus est verbi περιτιθέσθαι ἐτέρῳ καὶ αὐτὸς περιτίθεσθαι et in perfecto περικειῖσθαι. Plato Alcib. II. p. 151. Α. τουτονὶ τὸν ἐφέφανόν σοι περιθήσω, et passim Veteres πῖλον, πιλίδιον, κράνος, περικεφαλαίαν, τιάραν et sim. περιτίθεσθαι dicebant, quum sequiores negligentius loquentes in talibus ἐπιτίθεσθαι ponebant, de qua re alias nonnulla annotavi. Itaque τῇ πατριδι περιέθηκαν reposui.

Vs. 109. Ἄξιον τοίνυν συλλογίσασθαι καὶ τί ἂν συμβῆναι νομίζομεν μὴ κατὰ τρόπον τούτων ἀγωνισαμένων;) Cod. NO-

MIZOIMEN, librarius enim voculam $\acute{\alpha}\nu$ cum verbo finito coniungendam esse ratus veram scripturam νομίζομεν in optativum depravavit. Sexcenti Atticorum loci eadem de causa labem conceperunt, cuius rei insigniora quaedam exempla ad Demosthenem expromam. In hac ipsa Hyperidis oratione duo alia eiusdem erroris exempla sunt. Legitur in Cod. vs. 123. ὥστε ὅσῳ δεινότερα τὰ προσδοκώμεν' ἂν γενέσθαι κρίνομεν τοσούτῳ μειζόνων ἐπαίνων τοὺς τετελευτηκότας ἀξιούς χρῆ νομίζειν, ubi κρίνομεν verum esse facile intelliges: scriba ἂν — κρίνομεν aliud agens coniunxit. Secundum exemplum legitur vs. 182. Ἐρ' οὐκ ἂν οἰόμεθα Φοιτᾶν Λεωσθένη δεξιουμένους καὶ θαυμάζοντας κτέ. ubi Codicis lectionem ΩΜΕΘΑ optime emendavit BAV. qui οἰόμεθα revocavit. Peperit imperfectum, ut vides, vocula ἂν cum verbo finito oscitanter coniuncta. Nemo dubitabit quin in recta oratione verum sit: τί ἂν συμβῆναι νομίζομεν μὴ κατὰ τρόπον τούτων ἀγωνισαμένων; sed ex Graecitatis ingenio et more ea forma non mutatur quum eadem verba suspendantur ex praeced. ἀξίον τοίνυν συλλογίσασθαι.

Foedissima corruptela lectores ludificatur in iis quae post pauca leguntur vs. 114: ὥστε μήτε γυναικῶν μήτε παρθένων μηδὲ παιδῶν ὕβρεις ἀνεκλείπτους ἐκάσους καθεσάναι, absurde enim *plane contrarium* dicitur quam quod ipsa rei natura et Oratoris consilium postulant. Intercidisse complura suspicor in hanc fere sententiam: ὥστε μήτε γυναικῶν μήτε παρθένων μηδε- (μίαν Φειδῶ γίγνεσθαι, ἀλλὰ καὶ τούτων καὶ) παιδῶν ὕβρεις ἀνεκλείπτους ἐκάσους καθεσάναι. Verisimillimum est scribam in describendo unum versiculum omisisse, neque id postea animadvertisse. In initio orationis ὑπὲρ Εὐξενίππου videbis versiculum unum incuria praetermissum deinde in ora libri suppletum, et in omnibus Codd. Mss. frequens hoc est errandi genus.

In vicinia legitur vs. 116. Φανερόν δ' ἐξ ὧν ἀναγκάζομεθα καὶ νῦν ἔχειν. Verbi ἔχειν vix prima litterula E in Cod. superest cum quatuor litterarum lacuna. Quamquam non facile aliud quid expleveris, tamen ἔχειν non est satis sententiae accommodatum. Aptius esset Φέρειν aut simile quid, „ex iis quae vel nunc *ferre* ac *pati* cogimur.” In his quod primum exemplum ponit vitium concepit. Edidit BAV. θυσίας μὲν ἀν-

θράποισ γεγενημένας ἐφορᾶν. Cod. ΓΕ . . . ΜΕΝΑΣ. id est γενομένης, quamobrem γιγνομένης recepi, id quod res ipsa flagitat et vel ipsum καὶ νῦν quod praecedat. Ecquis enim potest ἐφορᾶν τὸ γεγενημένου τε καὶ παρεληλυθός; Ridiculum est. Scriba de more dederat ΓΕΙΝΟΜΕΝΑΣ, ut alibi ΓΕΙΝΕΤΑΙ et sim. Ut omnes Veteres pro I producto εἰ ponit ΕΝΤΕΙΜΟΝ scribens et ΠΟΛΕΙΤΑΣ, ΚΡΕΙΝΟΝΤΕΣ, ΤΜΕΙΝ, ΚΑΛΛΕΙΩ, ΚΑΛΛΕΙΟΝΩΝ, ΗΔΕΙΟΝ et sim., sed non constat homo indoctus sibi et ΠΟΛΙ pro πόλει scribit et ΤΒΡΙΣ pro ὕβρεις et ΟΙΚΙΑΙ pro οἰκίαι, et contra ΔΥΝΑΜΕΙΝ pro δύναμιν. Non est igitur ulla dubitatio quin ille ΓΕΙΝΟΜΕΝΑΣ scripserit et nobis γιγνομένης sit scribendum.

Vs. 119. καὶ τοὺς τούτων οἰκέτας) Cod., in quo saepe ΤΟΥ pro τοὺς legitur, articulum male omittit, quem de meo addidi. Post pauca κρίνομεν pro κρίνομεν corrigendum esse supra admonui.

Vs. 125. Τῶν τῶν στρατευομένων ἀρετήν) Inserui τῶν in Cod. perperam omissum. Idem requirebat ΒΑΒ.

Vs. 127. πλείους δὲ μάχας ἡγωνίσθαι διὰ μιᾶς στρατείας ἢ τοὺς ἄλλους πάντας πληγὰς λαμβάνειν ἐν τῷ παρεληλυθότι χρόνῳ) Arena sine calce. Exime πληγὰς λαμβάνειν et sana erunt omnia. Dicam unde ista nata esse suspicer: nempe ex ditto-graphia et scioli interpolatione. Nihil ferme differunt in libris vetustis ΠΑΝΤΑΣ et ΠΛΗΓΑΣ. In Euripidis Ione vs. 1580. Ὅπλητες Ἀργαδῆς τ' abierunt in ὃ πάντες ἀργαλῆς τε, et passim ΑΝ et ΛΗ permiscuntur. Itaque postquam sic πληγὰς irrepsit, supervenit nescio quis qui fulcrum λαμβάνειν de suo supposuit. I nunc et venerare vetustos libros ante XVI saecula scriptos. In eodem mox scriptum esse videbis ΠΑΡΕΠΑΡΑΗΛΑΤΘΟΤΙ pro παρεληλυθότι, et ΤΠΕΡΜΕΜΝΗΚΕΝΑΙ pro ὑπομεμενηκέναι, et alia plurima eiusdemmodi.

Vs. 148. διὰ τοι τούτους πατέρες ἔνδοξοι) Cod. pro τοι exhibet ΤΟΥ, quod resecurit ΒΑΒ. Ego ne oratio esset ἀσύνητος, quod non fert loci natura, lenissime in τοι refinxī.

Vs. 151. παῖδες ἐΦόδιον εἰς τὴν πρὸς τὸν δῆμον εὐνοίαν τὴν τῶν οὐκ ἀπολωλότων κτέ.) Cod. ΔΗΜΟΝ . . . | ΑΝ, unde ΒΑΒ. elicit τὴν πρὸς τὸν δῆμον εὐμένειαν, immemor

εὐμένειαν *Deorum* esse erga homines. Vera scriptura εὐνοιαν erat ante pedes.

Vs. 154. ἀλλὰ τῶν τὸ ζῆν εἰς ἀμείνω τάξιν μετελλαχότων) Cod. ΙΣΑΙΩ . . ΩΝΤΑΞΙΝ, ut videtur, sed fieri potest ut ΙΣΑΜΕ . . scriptum fuerit. ΒΑΒ. τὸ ζῆν εὐδαιμόνων τάξιν μετελλαχότων. Videor mihi reperisse ipsam Oratoris manum εἰς ἀμείνω τάξιν, quod et optime Graecum est, et rei egregie convenit, et cum verbis τὸ ζῆν μετελλαχότων rectissime coniungitur. Perinde bene dicitur εἰς ἀμείνω τάξιν et εἰς κρείττω τάξιν: eodem sensu dicitur εἰς ἀμείνω μοῖραν μεταλλάττειν et λαγχάνειν μοίρας ἀμείνονος. In Codice ΙΣ pro εἰς esse scriptum nemo mirabitur: dedimus paulo ante huius erroris exempla. Ne ἀμείνων τάξιν quidem mirabitur quisquam in libro tot mendis obsito. In eadem pagina occurrit ΤΟΒΙΟΝ pro τὸν βίον et ΜΕΝΠΟΛΛΩΝΧΡΟΝΩΙ pro μὲν ἐν πολλῶ χρόνῳ et ΚΑΡΟΣ pro κειρός. Plane idem mendum in Cod. manifestum tenetur vs. 204. οὐκ ἐλάττω γὰρ ἐκεῖνων ἔργα διεπράξεντο ἀλλ', εἰ δέον εἰπεῖν, καὶ μείζω, ubi diserte scriptum est ΜΕΙΖΩΝ. Si quis ipsum Codicem iterum excutiet suspicor ΙΣΑΜΕ . . ΩΝ esse proditurum: itaque εἰς ἀμείνω τάξιν recepi.

Vs. 155. εἰ γὰρ ὁ τοῖς ἄλλοις ἂν ἀλγεινότατος θάνατος τούτοις ἀρχηγὸς μεγάλων ἀγαθῶν γέγονε, πῶς τούτους οὐκ εὐτυχεῖς κρίνειν δίκαιον κτέ.) Etiam hoc loco mihi contigit esse tam felici, ut ipsam Oratoris manum in lucem vitamque revocarem. Ex Cod. affertur: ΕΙΓΑΡ . . . ΣΑΜΟΙ . ΩΝ | ΑΝΕΙΝ . . . ΤΟΣΘΑΝΑΤΟΣ, unde ΒΑΒ. exsculpsit: εἰ γὰρ δὴ τις ἀμοιβῶν ἂν εἴη τόπος θάνατος τούτοις ἀρχηγὸς μεγάλων ἀγαθῶν γέγονε, notabile exemplum lectionis ἀδιανοήτου, quales multae ex locis lacunosis extundi solent, ex quibus nemo unquam quidquam sani eliciat. Haec igitur sunt quae ab initio dicebam acuto lectori nil nisi fastidium et nauseam parere. M male lectum est pro ΛΑ et ΑΝ pro ΑΛΓ, caetera sana sunt, et sponte hinc emicat vera scriptura quam revocavimus. Non potest igitur Editori sat magna haberi gratia quod ipsum Codicem fidelibus oculis philologorum subiecerit. Caeterum quod refert Editor supra ΗΩΣ duas litterulas, ΓΑ ut videtur, scriptas esse, unde γάρ inseruit, fallitur. Neque enim

quidquam est supra scriptum, et nihil omnino desideratur re-
perta semel vera scriptura eorum, quae praecedunt. Inchoa-
tur enim apodosis sic: πῶς τούτους οὐκ εὐτυχεῖς κρίνειν δίκαιον
κτέ.

Non fero post pauca vs. 160. καὶ τότε μὲν ἐν πολλῶ χρόνῳ
καὶ διὰ πολλῶν κινδύνων τὴν ἀρετὴν ἀπέδειξαν, nam quid,
quaeso, est ἀποδείκνυμι τὴν ἀρετὴν? Emendandum arbitror
τὴν ἀρετὴν ἀπέδειξαντο, et est in Cod. duabus litterulis locus
vacuus. Usitatus esse scio τὴν ἀρετὴν ἐπιδείκνυσθαι, sed ha-
bet tamen ἀποδείκνυμι in tali re satis certam fidem, sed
ἀποδείκνυμι pariter et ratio et usus respuunt. Usum compo-
siti ἀποδείκνυμι τὴν ἀρετὴν firmissime stabiliunt verba Hype-
ridis vs. 135: Ἄρ' οὐ διὰ τὴν τῆς ἀρετῆς ἀπόδειξιν εὐτυχεῖς
μᾶλλον ἢ διὰ τὴν τοῦ ζῆν ἀπόλειψιν ἀτυχεῖς νομισέον; κτέ.
in quibus arte quaesita inest paronomasia.

Quod continuo sequuntur vs. 161. νῦν δ' ἀπὸ ταύτης ***
γνωρίμους πᾶσι καὶ μνημονευτοὺς δι' ἀνδραγαθίαν γεγυμέναι. Τίς
γὰρ καιρός, ἐν ᾧ τῆς τούτων ἀρετῆς οὐ μνημονεύομεν; in his
omisi vocabulum unum, quod neque legere potui neque emen-
dare neque explere. BAB. sibi visus est videre ΑΞΑΘΗΝ dein-
de correctum in ΑΞΑΘΑΙ, et substituit ἀρξασθαι sine ullo
sensu, ut vides. In notula subiecta ἀξιαθῆναι hariolatur. Diu
et multum frustra quaesivi. Λαβέτω δὲ καὶ ἄλλος. Praeterea
BAB. ita syllabas divisit ut scriberet: γέγονε. ναί· τίς καιρός
κτέ. Cod. vitiose exhibet ΤΙΣΚΑΡΟΣ, in quo latet id quod
reposuimus τίς γὰρ καιρός. In talibus γὰρ omitti non potest.

Accedo ad locum prope conclamatum et depositum vs. 172
sqq., in quo tamen exigua quaedam spes salutis superest. Ap-
ponam verborum lacinias in Codice superstites cum lacunarum
supplementis:

ΑΠΑΣΙΝΚΑὶ λόγοις καὶ ὦ
ΔΑΙΣΕΠΑΙνεῖν. Ἐπ' ἀμφό
ΤΕΡΑΓΑΡΕξέσαι ὁμνεῖν
ΠΕΡΙΛΕΩΣθένους
ΚΑΙΤΩΝΤελευτησάντων
ΕΝΤΩΠΟΛέμωι. Εἰ μὲν γὰρ
ΗΔΟΝΗΣΕΝεκεν ὁμνήσ
ΟΥΣΙΝΤΑΣΤοιαύτας καρ

ΤΕΡΙΑΣΤΙΓΕΝΟΙΤ' ἂν τοῖς Ἑλ
ΛΗΣΙΝΗΔΕΙΟΝ ἢ ἔπαινος τῶν
ΤΗΝΕΛΕΥΘΕΡΙΑΝ παρασκευα
ΣΑΝΤΩΝΑΠὸ τῶν Μακεδό
ΝΩΝΕΙΔΕ ὠφελείας ἔνε
ΚΕΝΗΤΟΙΑδε ἀνάμνησις

γίγνεται, τίς ἂν λόγος ὠφελήσειεν μᾶλλον τοὺς ἀκούοντας κτέ.
In his nonnulla, uti vides, ex ipsa sententiae compositione
satis certa sunt, veluti εἰ μὲν γὰρ ἡδουῆς ἔνεκεν, et quod ei re-
spondet εἰ δὲ ὠφελείας ἔνεκεν. Satis etiam certum est τί γέ-
νοιτ' ἂν τοῖς Ἑλλησιν ἡδίου, de more scriptum ἡδεῖον. Alia
poterunt etiam melius constitui ab aliis, quibus me ad verum
reperendum viam aperuisse iuvabit. Quod autem unus versi-
culus est caeteris brevior: περὶ Λεωσθένους, sciendum est saepe
in Codice versus tantum dimidiatos perscribi, neque quidquam
excogitari potest quod inter Λεωσθένους et καὶ τῶν τελευτησάν-
των ἐν τῷ πολέμῳ sat commode medium interponatur. Ba-
bingtoni supplementa commemorare non attinet praeterquam
ἀπὸ τῶν Μακεδόνων, quod ab illo repertum verissimum esse
arbitror et adscivi.

In sqq. vs. 177. τίς ἂν λόγος ὠφελήσειεν μᾶλλον τὰς τῶν
ἀκούοντων ψυχὰς; Codex ΑΚΟΥΣΟΝΤΩΝ exhibet, quod non
tantum barbarum est, sed etiam plane absurdum. Nulla um-
quam fuit oratio neque erit, quae prodesse possit animis eorum
qui eam *sint audituri*, id est quae prosit etiam *priusquam au-*
ditā sit. Sunt homines et fuerunt aut adultores aut stulti
qui etiam prius quam audiverint quidquam admirantur et plau-
dunt, sed ea oratio eorum animis nihil profuit. Vide quo
delabantur ii qui Codicum scripturas *omnes* insano studio tue-
antur ac defendant. Babington, qui ἀκουσόντων damnare non
audet, eadem pagina veritatis viribus coactus est ΛΟΓΟΙΣ
mutare in λοιποῖς, ΦΕΝΕΡΟΝ in Φανερόν, ΩΟΜΕΘΑ in οἰό-
μεθα, ΣΤΡΑΣΑΝΤΑΣ in στρατεύσαντας, ΟΙΚΙΑΙ in οἰκεία, ΕΧ-
ΘΟΥΣ in ἐχθρούς, ΑΤΟΤ in ἔδου, ΜΕΙΖΩΝ in μείζω, et
ΠΡΟΣΕΙΑΟΝΤΟ in προσείλοντο. Itaque nemo reformidet vs. 178.
suadente sententia pro τοῦ τὴν ἀρετὴν ἐγκωμιάσαντος reponere
praesens ἐγκωμιάζοντος.

Venio nunc ad locum unum omnium pessime a librariis pri-

mum, deinde ab Editore mulcatum. Hyperides dicendi aestu incensus παρακεκινδυνευμένον argumentum arripit vs. 179. „*apud nos, inquit, et reliquos omnes homines illorum laus et gloria vigebit,*” ἐν ἔδου δὲ λογίσασθαι ἄξιον τίνες οἱ τὸν ἡγεμόνα δεξιωσόμενοι τὸν τούτων. Deinde haec est Codicis apud BAV. scriptura: ΑΡΟΥΚΑΝΩΜΕΘΑ | ΟΤΑΝΔΕΩΣΘΕΝΗΔΕΞΙΟΥ | ΜΕΝΟΥΣΚΑΙΘΑΥΜΑΖΟΝΤΑΣ | ΤΩΝΔΕΗΓΟΡΜΕΝΩΝΚΑΙ | . ΟΤΜΕΝΟΥΣΤΟΥΣΕΠΙΣΤΡΑ | ΤΕΙΑΝΣΤΡΑΣΑΝΤ.ΣΩΝ | ΟΥΤΟΣΑΔΕΛΦΑΣΠ.ΑΞΕΙΣ κτέ. unde haec BAV. elicuit: Ἐρ’ οὐκ ἂν οἰόμεθα ὄρᾶν Λεωσθένη δεξιουμένους καὶ θαυμάζοντας τῶν διειργασμένων καὶ τοῦ μένους τοὺς ἐπὶ Τροίαν στρατεύσαντας; ἃν οὗτος ἀδελφὰς πράξεις κτέ. Haecine pro Graecis edi in Bentleii et Porsoni patria! Leviter doctum hominem ex Bur-novii disciplina profectum talia lusisse putes. Dicam primum quid in Codice scriptum esse videatur pro ΤΩΝΔΕΗΓΟΡΜΕΝΩΝ ΚΑΛΟΥΜΕΝΟΥΣ: nempe ΤΩΝΔΕΗΓΟΥΜΕΝΩΝ ΚΑΛΟΥΜΕΝΟΥΣ. Et ΚΑΛΟΥΜΕΝΟΥΣ quidem disertissime scriptum est: ΗΓΟΥΜΕΝΩΝ pro ΗΓΟΡΜΕΝΩΝ proditurum esse suspicor, si quis eum locum oculis exercitatis et eruditae aliquando iterum exploraverit. Haec quoque sunt vitiosa et corrupta, sed ad verum indagandum et deprehendendum recta ducunt. Quemadmodum enim ΤΟΥΣΕΠΙΣΤΡΑΤΕΙΑΝΣΤΡΑΣΑΝΤΑΣ a dormitante scriba exaratum est pro τοὺς ἐπὶ Τροίαν στρατεύσαντας, ut res ipsa elamat, sic ΤΩΝΔΕΗΓΟΥΜΕΝΩΝΚΑΛΟΥΜΕΝΟΥΣ oscitanter scriptum est pro τῶν ἡμιθέων καλουμένων τοὺς ἐπὶ Τροίαν στρατεύσαντας. Hyperides enim ex omni heroum numero eos tantum commemorat, qui bello Troiano interfuerunt, et quum posset dicere: Τῶν ἡρώων τοὺς ἐπὶ Τροίαν στρατεύσαντας, ornatus dicere maluit: τῶν ἡμιθέων καλουμένων τοὺς ἐπὶ Τροίαν στρατεύσαντας. Quam recte hoc fecerit si quis forte dubitaret, ipsis verbis Socratis (in Platonis Cratylo p. 398. C.) ex eo quaererem: οὐκ οἶσθα ὅτι ἡμίθεοι οἱ ἥρωες; Et Graeci quidem omnes hoc probe sciebant, ut qui ineunte aetate memoriter edidicerant Hesiodi Ἔργα καὶ Ἡμέρας, in quibus legitur vs. 158:

ἀνδρῶν ἡρώων θεῖον γένος, οἱ καλέονται

ἡμίθεοι.

Plane eodem modo loquitur Socrates apud Platōnem in Apolog. p. 28. C. τῶν ἡμιθέων ὅσοι ἐν Τροίᾳ τετελευτήκασιν. Itaque verbum non amplius addo.

In iis, quae praecedunt, vs. 182. quod BAV. dedit: ἄρ' οὐκ ἂν οἰόμεθα ὄρᾶν Λεωσθένη δεξιουμένους καὶ θαυμάζοντας κτέ. optime οἰόμεθα pro ᾤόμεθα correctum esse videri supra diximus. Sed non placet OTAN in ὄρᾶν refictum, namque ea est sententiae forma et compositio, ut appareat aliquid dici oportere de iis, qui Leosthenem in orco salutarent colerentque. Namque ut recte dicitur in tali re *videre mihi videor*, et Graece ὄρᾶν μοι δοκῶ (vid. Bentl. ad Horat. Carm. II. 1. vs. 21), sic plane absonum est „*Nonne me visurum arbitror.*” Itaque in Φοιτῶν incidi, ut dixerit Orator: „*Nonne frequentes adfore putamus!*” Post pauca ΔΙΗΝΕΓΚΕΩΣΤΕ in Codice est pro διήνεγκεν ἄσε. Nempe in libris vetustissimis et τὸ προσγεγραμμένον I et littera N scribarum arbitrato temere passim aut abundat aut omissa est. Praesertim N solent importunum addere in vocabulorum exitu, cuiusmodi est vs. 142. οὐδ' ἐπὶ τοῖς κολακεύουσιν τοὺς δυναστὰς καὶ διαβάλλουσιν τοὺς πολίτας. In poëtarum locis haec omnia sedulo corriguntur, ubi metro nocent: in Oratoribus caeterisque corrigenda sunt, ubi offendunt aurem. Libris tantumdem, credo, tribuendum est et in his et in illis.

VS. 192. λέγω δὴ τοὺς περὶ Μιλτιάδην καὶ Θεμιστοκλέα Cod. . ΕΓΩΔΗ amissa una littera. BAV. ἐγὼ δὴ, sine sensu. Perस्पiciuum est λέγω δὴ scribi oportere, et verba quae praecedunt τῶν μετ' ἐκείνους μὲν γεγενημένων, ἄξια δὲ τῆς ἐκείνων ἀρετῆς διαπεπραγμένων non ad heroes ex bello Troiano, sed ad Miltiadem et Themistoclem esse referenda. Quod quia sat comode servata vulgata scriptura fieri non potest, subit animum suspicio pauca quaedam in praecedentibus scribarum negligentia interiisse. Repetitum in vicinia ἀνδρῶν suspicor peperisse lacunam, librarii oculis a priore ad posterius delabentibus. Si hariolari licet, huiusmodi quid Hyperides dixisse potuit: μετὰ τῶν συνθαπτομένων νῦν αὐτῶ ἀνδρῶν, (οἵτινες τὰς ἀρετὰς ἐζήλωσαν τῶν πάλαι ἐνθάδε κειμένων ἀνδρῶν) τῶν μετ' ἐκείνους μὲν γεγενημένων, ἄξια δὲ τῆς ἐκείνων ἀρετῆς διαπεπραγμένων. λέγω δὴ τοὺς περὶ Μιλτιάδην καὶ Θεμιστοκλέα καὶ τοὺς ἄλλους κτέ.

Sic certe omnia commode intelliguntur et optime procedunt: contra e vulgata scriptura numquam te expedies.

Vs. 199. *οἶμαι δὲ καὶ* — Ἀρμόδιον καὶ Ἀριστογείτουα οὐδένας οὕτως αὐτοῖς οἰκειότερους ἢ ὑμῖν εἶναι νομίζειν) salebrosus hic locus est, cuius et scriptura incerta est et sententia impedita. In Codice est ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΟΝΑΟΥΘΕΝΟΤΣΟΥΤΩΣ | ΑΥΤΟΙΣΟΙΚΕΙΟΤΕΡΟΤΣΥΜΕΙΝΕΙΝΑΙΝΟΜΙΖΕΙΝ. BAB. Ἀριστογείτουα οὐδ' ἐκείνους οὕτως αὐτοῖς οἰκίους ἢ ὑμῖν εἶναι νομίζειν, quae quid sibi velint non assequor. In ΟΥΘΕΝΟΤΣ suspicor οὐδένας latere. Vetus scribarum error est οὐθείς et οὐθέν pro οὐδέίς et οὐθέν ex usu loquendi sequiorum substituere, et pluralis οὐδένες etiam alio huius orationis loco indoctum scribam in errorem impulit vs. 103. οὐδένες γὰρ πάποτε τῶν γερονότων οὔτε περὶ καλλίωνων — ἡγωνίσαντο, ubi pro οὐδένες librarius turpi errore ΟΥΔΕΝΟΣ scripsit. Sed nondum sic locus perpurgatus est, quem aliorum acumini commendo. Vicina οὐδὲ ἐκείνοις ἂν μᾶλλον ἢ τούτοις πλησιάζειαν ἐν ἕδου augment etiam molestias. Qui sint ἐκείνοι non apparet. Sed multum abest ut illa lectio certa sit. Perspicue cernuntur ΟΥΔΕ... | ΝΟΙΣΑΝΜΑΛΛΟΝ, tres litterulae post ΟΥΔΕ aciem meam fugiunt. Intelligerem οὐδὲ ἑτέροις ἂν μᾶλλον ἢ τούτοις πλησιάζειαν. Optativus πλησιάζειαν mirifice admodum infertur, sed non est veri dissimile mutata una litterula infinitivum restitui oportere cum vocula ἂν de more repetita: πλησιάζσαι ἂν. Caeterum, ut dicam aperte quod sentiam, Hyperides in hac parte orationis in argutias quasdam irretivit sese, quae mihi quidem vehementer frigent. Dedit coronae aliquid, quod facile ferimus, sed non ut in iis intentissima cura perscrutandis lubenter multum operae et studii ponamus. Epilogus contra apud Stobaeum servatus et verbis et sententiis splendet et omni labe vacuus est. Post eum locum nihil aliud Orator addidit praeter pauca verba solemnia in hanc sententiam: νῦν δὲ ἤδη πάντες κοινῇ κατὰ τὸν νόμον τοὺς τετελευτηκότας ἀπολοφωράμενοι ἄπιτε.

Operae pretium nunc mihi facturus videor, si vetustissimi libri scripturas manifesto vitiosas omnes sub unum conspectum ponam, iisque spicilegium quoddam interponam animadversionum ἐκ τῶν δευτέρων Φροντίδων mihi subnatarum.

In Orationis prooemio omisi paucas quasdam verborum lacini-
nias, unde nihil extundi posse videbatur. Unum tamen est
quod inde cum aliqua veri specie elicias. Superest:
ΟΝΠΩΚΑ | ΟΓΑΚΕΝ, litterae O dimidia pars
tantum exstat, et Γ quod sequitur male scriptum pro P suspi-
cor, unde emergit: οὐδὲν ἔργον πω κάλλιον (κάλλιον) ἔδρακεν
nempe ὁ πᾶς χρόνος aut ὁ χρόνος ὁ σύμπας, quorum verborum
manifesta vestigia exstant paulo ante: ΡΟΝΟΟ . . .
Quis nescit nobilissimum Simonidis epigramma (apud Diodorum
Sic. XI. 62 et alibi servatum) in Cimonis duplicem victoriam
ad Mycalen:

Ἐξ οὗ τ' Εὐρώπην Ἀσίας δίχα πόντος ἔκρινε
καὶ πόλιας θνητῶν θοῦρος Ἄρης ἐφέπει
οὐδὲν πω κάλλιον ἐπιχθονίων γένετ' ἀνδρῶν
ἔργον ἐν ἠπείρῳ καὶ κατὰ πόντον ὁμοῦ.

His igitur adiutus aliquis plura exsculpat. vs. 6. pro ἐλάττω Cod.
vitiose ΕΛΛΑΤΤ(ω) et vs. 7. pro γεγεννημένων habet ΓΕΓΕΝΝΗ-
(μ ένων). vs. 7. ΠΑΛΙ exhibet pro πάλιν. vs. 10. ΟΥΓΑΙΕΤΟΙΣ
pro οὐ γὰρ ἐν τῷς. vs. 11. ΤΩΝΕΙΝΑΙΠΕΠΡΑΓΜΕΝΩΝ: recte ΒΑΒ.
emendavit ἐκεῖ πεπραγμένων vs. 12. ΕΠΑΙΝΕΙΝΗΝΜΕΝΠΟΛΙΝ
pro ἐπαινεῖν τὴν μὲν πόλιν. vs. 13. ΚΑΛΛΙΩ: sic semel scribit:
alias de more ΚΑΛΛΕΙΟΝ, ΚΑΛΛΕΪΟΝΩΝ, ΗΔΕΙΟΝ cet. vs. 14.
ΑΝΔΡΕΙΑΣ: constanter emendate scribit, non ἀνδρίας. vs. 16.
ΔΙΑΑΜΦΟΤΕΡΑ pervulgato errore pro δι' ἀμφότερα. vs. 17.
ΤΗΠΟΛΙΕΓΕΝΕΤΟ pro τῇ πόλει. vs. 18. ΠΟΛΕΙΤΑΙΣ. vs. 20.
ΤΩΜΑΚΡΟΛΟΓΕΙΝ pro τῶι. vs. 22. ΟΥΚΩΚΝΗΣΩ pro οὐκ ὀκνή-
σω. vs. 23. ΠΑΣΑΝΠΑΣΑΝ pro πᾶσαν. vs. 24. (τ)ΡΕΠΟΝ pro
τρόπον. vs. 27. (τουσ)ΜΕΝΚΑΚΟΤΚΟΛΑΖΟ(υσα) pro κακούς.
vs. 28. ΔΙΚΑΙΟΣ pro δικάιους. vs. 33. ΠΡΩΤΟΝ pro πρώτου. vs.
35. ΤΟΜΕΝΑΛΛΟΥΣ pro τὸν μὲν γὰρ ἄλλους. deinde ΤΙΝΟΤΣ
dedit sed statim ΤΙΝΑΣ correxit vs. 36. Σ.ΝΣΥΝΕΛΗΛΑΥΘΟΤΕΣ
pro συνελθυθότες. vs. 37. ΤΟΥΤΩΝΜΕΝ pro τοῦτον μὲν. deinde
ΑΝΤΡΑ statim correxit ΑΝΔΡΑ. vs. 38. ΤΟΥΛΟΓΟΤΠΟΙΟΥΤ-
ΜΕΝΟΝ pro τοὺς λόγους ποιούμενος. vs. 42. ΕΠΕΔ(ε υ θ η σ αυ).
ΒΑΒ. optime ἐπαιδευθήσαν explevit. vs. 44. ΙΝΑΑΝΔΡΕΣ pro ἴν'
ἄνδρες. vs. 45. ΓΕΓΕΝΝΗΜ(ε νο υ σ) pro γεγεννημένους, sed. vs. 49.
ΓΕΓΕΝΗΤΑΙ pro γεγένηται et ΤΗΠΑΤΡΙΤΙ pro τῇ πατρίδι.
vs. 52. ΔΩΡΟΔΟΝΟΥΝΤΩΝ pro δωροδοκούντων. vs. 54. ΤΗΝ-

ΔΟΛΛΑ(δα) pro τὴν δ' Ἑλλάδα. vs. 55. (επεδ)ΩΚΕΝΜΕΝΕ-
 ΝΑΤΤΟΝ pro ἐπέδωκεν ἐκυτόν μέν. vs. 57. ΔΥΝΑΜΙΝΣΤΗΣΑ-
 ΜΕΝΟΣ pro δύναμιν συσηγάμενος, mox ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ dederat sed
 statim ΠΟΛΕΙΤΙΚΗΣ correxit. vs. 59. ΕΤΒΟΕΑΣ pro Εύβοᾶς. vs.
 60. ΜΑΧΟΜΕΝΟΥΣ pro μαχόμενος. vs. 61. ΚΑΤΑΛΛΑΒΩΝ
 pro καταλαβάν. vs. 64. ΝΙΚΗΣΑΣ constanter sic scribit: nus-
 quam ΝΕΙΚΗ aut ΝΕΙΚΑΝ. vs. 70. ΟΤΗΝ pro οὐκ ἦν. vs. 75.
 ΘΕΙΣΙΝ pro τεθεῖσιν. vs. 76. ΥΠΟΛΑΒΗ pro ὑπολάβη. mox
 ΠΟΛΙΤΩΝ non ΠΟΛΕΙΤΩΝ. vs. 77. ΛΕΩΣΘΕΝΗΜΕΝ pro
 Λεωσθένη μόνου. vs. 84. ΤΑΣΕΝΑΤΤΩΝ pro τὰς ἑαυτῶν. vs. 86.
 ΤΗΡΑΥΤΩ(ν) pro ὑπὲρ αὐτῆς. vs. 91. ΑΚΡΟΠΟΛΙΝΞΑΥΤΗΣ
 pro ἀκρόπολιν αὐτῆς. vs. 92. ΤΑΤΕΣΩΜΑΤΑ pro τὰ δὲ σώματα.
 vs. 95. ΠΑΡΕΙΧΕΤΟΛΜΑ pro παρεῖχε τόλμαν. vs. 97. ΣΤΗΒΕ-
 ΒΗΚΕΙΗΣ pro συμβέβηκεν ἤς. vs. 101. ΓΕΝΗΣΟΝΤΑΙΚΑΙΤΗΣ-
 ΤΟΤ sed καιτηστου punctis notata sunt ut inducenda. Librarii
 oculus aberraverat ad vs. 102. ἀθροισθήσονται καὶ τῆς τούτων ἀρε-
 τῆς. vs. 103. (ο)ΥΔΕΝΟΣ pro οὐδένας. vs. 104. ΚΑΛΛΕΙΟΝΩΝ.
 vs. 107. ΚΡΕΙΝΟΝΤΕΣ. vs. 108. ΕΤΤΟΞΙΑΝ statim correctum
 ΕΥΔΟΞΙΑΝ et mox ΙΔΙΟΝ correctum ΑΙΔΙΟΝ. vs. 110. ΝΟΜΙ-
 ΖΟΙΜΕΝ pro νομίζομεν, et ΑΓΩΝΙΑΣΑΜΕΝΩΝ pro ἀγωνισα-
 μένων. vs. 112. ΤΩΙΤΟΤΤΩΙΤΡΟΠΩΙ pro τῶ τούτου τρόπῳ.
 vs. 113. ΣΤΗΝΕΛΟΝΤΑΙ pro συνελόντι. vs. 114. ΔΥΝΑΜΕΙΝ pro
 δύναμιν. vs. 115. ΜΕΤΕΓΓΝΑΚΩΝ pro μήτε γυναικῶν. mox
 ΤΒΡΙΣ pro ὕβρεις. vs. 116. ΕΞΤΩΝ pro ἐξ ὧν, et ΑΝΑΓΚΑΖΟ-
 ΜΕΣΘΑ pro ἀναγκάζόμεθα, et ΓΕ(ινομ)ΕΝΑΣ pro γιγνομένης.
 vs. 119. ΚΑΙ(τ)ΟΥΣΤΩΝΟΙΚΗΤΑΣ pro καὶ τοὺς τούτων οἰκέτας.
 vs. 121. ΤΑΠΡΟΣΘΕΟΥΣ. supra ΠΡΟΣ est signum omissionis.
 Supplevi πρὸς τοὺς θεούς, quia sequitur τὰ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους.
 vs. 121. ΑΝΗΡΗΤΑΙ pro ἀνήρηται. vs. 123 ΟΣΩΔΕΙΝΟΤΕΡΑ
 pro ὄσαι, et ΠΡΟΔΟΚΩΜΕΝΑΝ pro προσδοκώμεν' ἄν. vs. 124.
 ΚΡΙΝΟΙΜΕΝ pro κρίνομεν, et ΤΟΣΟΤΤΩ pro τοσοῦται. vs. 125.
 ΟΔΕΜΙΑ pro οὐδεμία. vs. 125. ΤΗΝΣΤΡΑΤΕΥΟΜΕΝΩΝ pro τὴν
 τῶν στρατευομένων. vs. 126. ΓΕΓΕΝΗΜΕΝΗΣ recte scriptum est,
 quamquam ΒΑΒ. ex Cod. afferat ΓΕΓΕΝΗΜΕΝΗΣ, mox vitiose
 ΕΝΗΤΕ pro ἐν ἡ γε. vs. 127. ΑΝΑΓΚΑΙΟΝΗ pro ἀναγκαιῶν ἦν.
 vs. 129. ΠΑΡΕΠΑΡΛΗΛΟΤΙ pro παρελληλοῦσιν. vs. 131. ΤΠΕΡ-
 ΜΕΜΝΗΚΕΝΑΙ pro ὑπομεμενηκέναι, vs. 132. (κρ)ΑΤΛΡΙΑΣ pro
 καρτερίας. vs. 133. ΤΟΤΠΟΛΕΙΤΑΣ pro τοὺς πολίτας. vs. 134.

ΤΩΙΤΟΙΟΥΤΩ pro τῷ τοιούτῳ. vs. 135. ΑΡΟΥΟΥΔΙΑ pro ἄρ' οὐ διά. vs. 139. ΑΝΕΥΤΗΣΑΥΤΟΝ pro ἄνευ τῆς αὐτοῦ. vs. 140. ΟΓΑΡΑΝΔΡΟΣ pro οὐ γὰρ ἀνδρὸς. Percommode Babington attulit e Stobaei Floril. LXXIV. 35. Ὑπερείδου· Φοβητέον οὐκ ἀνδρὸς ἀπειλὴν ἀλλὰ νόμου Φωνήν. Stobaeus Hyperiliis orationem ipsam non legit, sed locum ab alio excerptum alicubi reperit, et sic potuit ea verba ad γαμικὰ παρχυγγέλματα referre. Putavit, credo, ἀνδρὸς ἀπειλὴν esse *mariti minas*. vs. 143. ΤΟΥΠΟΛΕΙΤΑΣ pro τοὺς πολίτας. vs. 146. ΤΟΤΕΙΣΤΟΝΑΠΑΝΤΑΧΡΟΝΟΝΦΟΒΟΥΣ pro τοὺς εἰς τὸν ἅπαντα χρόνον φόβους. vs. 148. ΔΙΑΤΟΥΤΟΥΤΟΥΣ pro διὰ τοι τούτους. vs. 149. ΠΕΡΙΒΛΕΠΟΙ pro περίβλεπτοι. vs. 149. ΓΕΓΟΝΑΣΙΑΔΕΛΦΩΝ pro γεγόνασιν ἀδελφῶν. vs. 151. ΕΙΦΟΤΙΟΝ statim correctum Ε(ΦΟ)ΔΙΟΝ. vs. 152. ΑΠΩΛΩΛΟΤΩ(ν) pro ἀπολωλότων. vs. 153. ΤΟΒΙΟΝ pro τὸν βίον. vs. 154. ΙΣΑΙΩ..ΩΝΤΑΞΙΝ pro εἰς ἀμείνω τάξιν. vs. 158. ΚΑΛΛΕΙΩ. vs. 160. ΤΟΤΕΜΕΝΠΟΛΛΩΝΧΡΟΝΩΙ pro τότε μὲν ἐν πολλῷ χρόνῳ. vs. 161. ΤΗΝΑΡΕΤΗΝΑΠΕΔΕΙΞΑΝ pro τὴν ἀρετὴν ἀπεδείξαντο. vs. 162. ΜΝΗΜΟΝΟΝΕΥΓΟΥΣ pro μνημονευτούς et ΔΙΑΑΝΔΡΑΓΑΘΙΣΑΝ pro δι' ἀνδραγαθίαν. vs. 163. ΤΙΣΚΑΡΟΣ pro τίς γὰρ καιρὸς. vs. 164. ΕΝΤΕΙΜΟΤΑΤΩΝ. vs. 169. ΠΑΡΑΠΟΙΑ pro παρὰ ποίᾳ. vs. 175. ΗΔΕΙ(ου) pro ἥδιον. vs. 177. ΓΕΙΝΕΤΑΙ pro γίγνεται. vs. 178. ΑΚΟΥΣΟΝΤΩΝ pro ἀκούόντων. vs. 179. ΕΓΚΩΜΙΑΣΟΝΤΟΣ pro ἐγκωμιάζοντος. vs. 179. ΠΑΡΗΜΕΙΝΚΑΙΤΟΙΣΛΟΓΟΙΣ pro παρ' ἡμῖν καὶ τοῖς λοιποῖς. vs. 181. ΦΕΝΕΡΟΝ pro Φανερόν. vs. 182. ΟΥΚΑΝΩΜΕΘΑ pro οὐκ ἂν οἴομεθα. vs. 113. ΤΩΝΔΕΗΓΟΡΜΕΝΩΝΚΑΛΟΥΜΕΝΟΥΣ pro τῶν ἡμιθέων καλουμένων. vs. 184. ΤΟΥΣΕΠΙΣΡΑΤΕΙΑΝΣΤΡΑΣΑΝΤ(α)Σ pro τοὺς ἐπὶ Τροίαν στρατεύσαντας. vs. 185. ΔΙΗΝΕΓΚΕΩΣΤΕ pro διήνεγκεν ὤσσε. vs. 191. ΓΕΓΕΝΝΗΜΕΝΟΝ correctum ΓΕΓΕΝΝΗΜΕΝΩΝ pro γεγενημένων. vs. 194. ΕΝΤΕΙΜΟΝ. vs. 194. ΕΝΔΟΞΟΝΤΩΝΑΤΤΩΝΒΙΩΝ pro ἔνδοξον δὲ τὸν αὐτῶν βίον. vs. 196. ΤΗΤΩΝΒΑΡΒΑΡΩΝ pro τὴν τῶν Βαρβάρων. vs. 198. ΕΝΤΗΟΙΚΙΑΙ pro ἐν τῇ οἰκίᾳ. tum ΤΟΥΣΕΧΘΟΥΣ pro τοὺς ἐχθρούς. vs. 200. ΚΑΙΤΗΝΠΡΟΣΑΛΛΗΛΟΥΣ pro καὶ τοὺς τὴν πρὸς ἀλλήλους. vs. 201. ΟΥΘΕΝΟΥΣ pro οὐδένας. vs. 202. ΟΙΚΕΙΟΤΕΡΟΥΣΥΜΕΙΝ pro οἰκειότερους ἢ ὑμῖν. vs. 203. ΛΕΩΣΘΕΝΚΑΙ pro Λεωσθένη

καί. vs. 204. ΕΝΑΓΟΥ pro ἐν ἄδου. vs. 206. ΚΑΙΜΕΙΖΩΝ pro καὶ μείζω. vs 209. ΠΡΟΣΕΙΛΟΝΤΟ pro προσείλοντο

Vides quantum fidei habendum sit libro vetustissimo sedecim abhinc saeculis exarato, et quam sapiant illi qui antiquarum membranarum singulos apices venerabundi exosculentur. Nullum est socordiae et incuriae genus, cuius non sint in tali Codice insignia exempla. Verba sunt omnibus modis corrupta, alia negligenter omissa sunt, alia stulte addita. Itaque subinde sensu vacua sententia est aut hiulca aut absurda. Solebant olim plerique libri mendis cooperti circumferri. Notae sunt Veterum de ea re querelae. Addam iis Longini locum eximium ex Epistola ad Porphyrium, quae legitur in Longini Editione Weiskiana p. 186. κέκτημαι μὲν ὅσα δοκεῖν πάντα τὰ Πλωτίνου, inquit, κέκτημαι δὲ ἡμιτελῶς. οὐ γὰρ μετρίως ἦν διημαρτημένα. Καίτοι τὸν ἑταῖρον Ἀμέλιον ᾤμην ἀναλήψεσθαι τὰ τῶν γραφῶν πταίσματα. τῷ δ' ἦν (ἄρα adde) ἄλλα προυργιαιτέρα τῆς τοιαύτης προσεδρείας. Noli putare illa levia scripturae vitia fuisse: sic enim pergit: οὐκ οὐκ ἔχω τίνα χρῆ τρόπον αὐτοῖς ὀμιλῆσαι, καίπερ ὑπερεπιθυμῶν τά τε περὶ ψυχῆς καὶ τὰ περὶ τοῦ ὄντος ἐπισκέψασθαι. ταῦτα γὰρ οὖν καὶ μάλιστα διημαρτῆται. Nulla erat emendandi spes nisi ex integrioribus libris: καὶ πάνυ βουλοίμην ἄν, inquit, ἔλθειν μοι παρὰ σοῦ τὰ μετ' ἀκριβείας γεγραμμένα τοῦ παραναγνῶναι μόνον εἶτα ἀποπέμψαι πάλιν. Negligebant hoc facere Sosiae et Romae et Alexandriae, unde factum est ut libri mendosi admodum vaenirent. Disertum est Strabonis testimonium, quod ad Hyperidis orationem ὑπὲρ Εὐξενίππου apposuimus lib. XIII. p. 609. Casaub. τὴν Ἀπελλικῶντος βιβλιοθήκην διεχειρίσαντο βιβλιοπῶλαί τινες γραφεῦσι Φαύλοις χρώμενοι καὶ οὐκ ἀντιβάλλοντες, ὅπερ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων συμβαίνει τῶν εἰς πρᾶσιν γραφομένων βιβλίων καὶ ἐνθάδε καὶ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. Quam depravata fuerint olim scripta Veterum optime ex Criticorum et Grammaticorum libris cognosci potest. In Dinarchi exemplo, quo Harpocration usus est v. Ἀπρότων. legebatur: ἐμπεπηδηκότων τῶν ῥητόρων ὥσπερ ἀπρότων εἰς τὸ ἐμπόριον. Ἀπρότων nibili vocabulum est dormitantis librarii errore natum pro παρνόπων, quod locustarum genus est satis notum. Malesana Graeculorum eruditio in ἀπρότων apparet. Alii εἶδος κογχυλίου

comminiscuntur fuisse, alii ἀκριδων, alii μελισσῶν. Harpocration infelix coniector: μήποτε γραφικὸν ἀμαρτημα, inquit, καὶ δεῖ γράφειν ὡς περ ληστῶν. Hoc vero est emendare! Eiusdemmodi exemplum est in v κλιμάζῃ, ubi Harpocration in suo Dinarchi exemplo legit: ὅταν οὖν ἀπολογούμενος κλιμάζῃ καὶ παράγῃ τοὺς νόμους, ubi quum βλιμάζῃ corrigeret nihil aliud ostendit nisi se quid esset βλιμάζειν plane nescire. Vera lectio est κλιμακίζῃ. Itaque libri veteres aut inemendati circumferbantur, aut (quod etiam prius est) ab imperitis correctoribus interpolabantur. In Codice Frederico-Augustano ad finem libri Esdrae subscriptio haec legitur pag. 13: Ἀντεβλήθη πρὸς παλαιώτατον λίαν ἀντίγραφον δεδιορθωμένον χειρὶ τοῦ ἁγίου μάρτυρος Παμφίλου, ὅπερ ἀντίγραφον πρὸς τῷ τέλει ὑποσημειώσις τις ἰδιόχειρος αὐτοῦ ὑπέκειτο ἔχουσα οὕτως.

Μετελήμφθη καὶ διορθώθη πρὸς τὰ Ἑξαπλᾶ Ὁριγένους. Ἀντωνῖνος ἀντέβαλεν. Πάμφιλος διόρθωσα. In eodem Codice ad librum Esther. subscriptum est pag. 19: Ἀντεβλήθη πρὸς παλαιώτατον λίαν ἀντίγραφον δεδιορθωμένον χειρὶ τοῦ ἁγίου μάρτυρος Παμφίλου. πρὸς δὲ τῷ τέλει τοῦ αὐτοῦ παλαιωτάτου βιβλίου, ὅπερ ἀρχὴν μὲν εἶχεν ἀπὸ τῶν Βασιλείων εἰς δὲ τὴν Ἑσθῆρ ἔληγεν, τοιαύτη τις ἐν πλάτει ἰδιόχειρος ὑποσημειώσις τοῦ αὐτοῦ μάρτυρος ὑπέκειτο ἔχουσα οὕτως.

Μετελήμφθη καὶ διορθώθη πρὸς τὰ Ἑξαπλᾶ Ὁριγένους ὑπ' αὐτοῦ διορθωμένα. Ἀντωνῖνος ὁμολογητῆς ἀντέβαλεν. Πάμφιλος διόρθωσα τὸ τεῦχος ἐν τῇ Φυλακῇ διὰ τὴν τοῦ θεοῦ πολλὴν καὶ χάριν καὶ πλατυσμόν· καὶ εἰ γε μὴ βαρὺ εἶπεῖν τούτῳ τῷ ἀντιγράφῳ παραπλήσιον εὐρεῖν ἀντίγραφον οὐ ἰσάδιον. Scripta haec sunt in Codice litteris quadratis ΜΕΤΕΛΗΜΦΘΗΚΑΙΔΙΟΡΘΩΘΗ cet., sed descripsi ad nostram consuetudinem. Viden cuiusmodi hi sint correctores. In ipso corrigendi verbo semper peccant, διόρθωσα scribentes pro διώρθωσα et διορθώθη pro διωρθώθη: in perfecto alter διορθωμένα dedit, alter δεδιορθωμένα, ambo vitiose pro διωρθωμένα. Librum *velustissimum* appellant παλαιώτατον λίαν βιβλίον, vitiose pro παλαιότατον, et λίαν pro πάνυ male ponitur. Saepissime demonstravi in libris istiusmodi antiquam dicendi consuetudinem et veteres verborum formas omnibus modis obscurari et obliterari solere, scribis et sciolis prisca et obsoleta omnia ad suae aetatis morem revocantibus, Harpo-

eration v. ὑποκυδεῖς e Dinarcho attulit: ὑποκυδεῖς γὰρ εἰσιν οἱ τόποι i. e. διύγροι: sed iam tum ἐν ἐνόις τῶν ἀντιγράφων vetus et proba lectio in ὑπόκοιλοι erat depravata. Quam saepe Harpocration antiquas scripturas Demosthenis et aliorum servavit solus, quae ex libris nostris sine vestigio interierunt. Iuvat huiusmodi erroris duo exempla, quia admodum lepida sunt, apponere ex Aeliani Epistolis Rusticis sumta, quas in nuperrima Hercheri Editione his diebus relegi. In Epist. I. legitur: ἐγὼ δὲ παλαιὸν δὴ τι ἐπιτεθυμημένος αὐτῆς διενόουν τι δρᾶσαι θερμόν. Nemini licet ridere Datidis χίρρομαι qui putet ἐπιθυμοῦμαι τιος pro ἐπιθυμῶ Graecum esse. Aelianus, alter Lexiphanes, solet ὑπεράττικα quaedam perinepte Aristophani sublegere. Scripserat ἐπιτεθυμμένος αὐτῆς et sibi mirifice videbatur esse locutus. Ἐπιτύφεσθαι τιος, ardere aliquam, legerat in Lysistrata vs. 221.

ὅπως ἂν ἀνὴρ ἐπιτυφῇ μάλιστα μου.

et ἐπιτεθυμμένος pro ἐκκεκαυμένος Veteres dixerunt, vid. Hesych. v. Ἐπιτεθυμμένων. Calamitosum in libris verbum est τύφω, θύψω, ἔθυψα, τέθυμμαι cum compositis ἀποτέθυμμαι, ἐξετύφην, ὑπεκτύφω. Ubicumque occurrit aliquam labem concipere solet: — τέθυμμαι depravatur in — τέθυμαι et — τέθυρμαι et — τεθύμμαι. Vid. Hemsterhusium ad Hesych. v. Ἀποτεθυμένοι (ἀποτεθυμμένοι). Apud Hesychium vitiose Ἐκτεθυμένα scribitur et Ἐκτεθύμεθα et Τεθυμένον. Vitiose Ἐκτεθύψης: ἐκκαύσης, pro ἐκθύψης: vitiose Ἐξήθυψεν: ἐξέκαυσεν pro ἐξέθυψεν: vitiose Ἐπεξέθυπτο: ὑπεκέκαυτο pro ὑπεξετέθυπτο, nam noli viro summo credere ὑπεξετέθυπτο aut ὑπέκαυτο non esse barbara. Apud Demosthen. p. 977, 5. ἂν τύφῃ τις in optimo Cod. S. depravatum est in ὕφῃ, in aliis in ὕφάψῃ. Non dubitabimus igitur Aeliano reddere suum ἐπιτεθυμμένος αὐτῆς, et accedo ad secundum exemplum eiusdemmodi fraudis. In Epistola VII. rusticus scribit ad scortum urbanum, cui nomen Ὀπώρα: τῆς Ὀπώρας οὖν καταγελάσας τί ἀδικῶ; ἐπεὶ τὰ τε ἄλλα καὶ ἐφοικὸν εἰς ἔρωτα τὸ ὄνομα καὶ ταῦτα ἀνδρὶ (ἐν) γεωργίᾳ ζῶντι. Nihil minus cupiebat amator rusticus quam τῆς Ὀπώρας καταγελάσαι. Quid igitur? Ipse colliges ex Aristophanis versiculo, qui nostro Lexiphani obversabatur, Pac. vs. 710:

ἄρ' ἂν βλαβῆναι διὰ χρόνου τί σοι δοκῶ,
 ὦ δέσποθ' Ἑρμῆ, τῆς Ὀπώρας κατελάσας;

In Epistolae initio his scribe λέγει diceris pro λέγεις in his verbis: οὐχ ὅτι καλῆ λέγει εἶναι οὐδ' ὅτι πολλοὺς ἐρασᾶς λέγει ἔχειν διὰ τοῦτο ἐπαινῶ σε. Si Aelianus Graecus, non Praenestinus, fuisset, more Graecorum dixisset: ὅτι σε καλὴν εἶναι λόγος καὶ πολλοὺς ἐρασᾶς ἔχειν, nunc quae Latine cogitata sunt verbis Graecis vestivit. Forma λέγει pro λέγη non facile elabatur. Nullum credo exstare Codicem Ms. in quo ubique servata sit forma, qua Veteres semper et ubique usos esse nunc quidem satis constat. Quid igitur faciemus? Retinebimusne formam sequiorem ubi libri non addicunt? Perinde stultum id est atque illi homini sine teste credere quem saepissime vanum et mendacem esse deprehenderis. Quanto sapientius est ex certa Graecitatis cognitione librarii alias res agentis errores corrigere quam quae satis explorata compertaque sint propter istorum Punicam fidem labefactare et convellere. Ἀκούω habere ἀκούσομαι constat inter omnes, ut γελῶ γελᾶσομαι. Non minus haec certa sunt quam ἔδομαι et πίομαι et λήψομαι et sim. sola in usu esse. Sequioribus placuit ἀκούσω dicere et γελᾶσω: faex Graecitatis etiam λήψω non fastidivit. Et isti quidem fruantur quod ament: at si quando ex eorum perversa συνηθείᾳ quidquam horum in Veterum scripta irrepserit manifestam fraudem sedulo castigabimus. In his omnibus accuratissime scire oportet quid usus dicendi ferat, quid non ferat. Γελάσομαι et ἀκούσομαι sola in usu sunt, ut βοήσομαι et ἔσομαι et βαδιοῦμαι et γνώσομαι, δῆξομαι, Φεύξομαι, πλεύσομαι, τρώξομαι, σκώψομαι, ῥοφήσομαι, aliaque complura. Alia autem sunt, quorum utraque forma usu trita est, veluti ἐπαινέσω et ἐπαινέσομαι, ἐγκωμιάσω et ἐγκωμιάσομαι, ἀπολαύσω et ἀπολαύσομαι, διῶξω et διῶξομαι. Itaque in Hyperide vs. 168. ἐν τῇ τούτων ἀρετῇ βεβαίως αὐτῶν ἀπολαύσομεν, forma futuri nihil reprehensionis habet, neque vs. 188. reposui praesens in verbis: τίς ἂν λόγος ὠφελήσειεν μᾶλλον τὰς τῶν ἀκούοντων ψυχὰς τοῦ τὴν ἀρετὴν ἐγκωμιάζοντος καὶ τοὺς ἀγαθοὺς ἀνδρας; quoniam mihi forma ἐγκωμιάσων non satis proba videretur, sed quia ipsa sententia clamat praesentis temporis participium requiri. ΑΚΟΥΣΟΝΤΩΝ autem apud Hyperidem qui-

dem monstrum et portentum verbi est, quod diu post Alexandriae natum est et cum aliis permultis eiusdem farinae in sequiorum linguam se insinuavit. Sunt etiam in dialecto Attica paucissima quaedam verba, quorum utraque forma activa et media *eodem sensu* perinde usitata sunt, cuius rei unum exemplum afferam ad emendandum eximium locum Platonis in libro de Republ. I. p. 336. Β. συσρέψας ἑαυτὸν ὡσπερ θηρίον ἦκεν ἔφ' ἡμᾶς ὡς διαρπασόμενος. Non satis commode verbo *diripiendi* utitur de bellua irruente: requiro verbum *dilacerandi, dilaniandi, discernendi*, et repono διασπασόμενος. Perinde enim διασπᾶν et διασπᾶσθαι in usu est. Sed haec obiter. Quod autem in eodem loco Hyperidis retinui ὠφελήσειεν μᾶλλον nunc factum nollem et ὠφελήσεις μᾶλλον verum esse intelligo. Scribarum arbitrato haec omnia constituta sunt, qui saepe N necessarium ante vocalem omittunt, saepe perperam inserunt, veluti vs. 71. ἔπραξεν Λεωσθένης et 75. τεθεῖσιν θεμελίοις et 142. κολακεύουσιν τοὺς et διαβᾶλλουσιν τοὺς et 174. ὑμνήσουσιν τὰς. et alibi Recte legitur vs. 36. οἰκοῦσι γένος et 60. ἐνίκησε μαχόμενος et 155. γέγονε πῶς et 160. γεγόνασι καί. In omnibus libris cuiuslibet aetatis haec fluctuant: imprimis operae pretium est haec animadvertere in mendis inveteratis, quae antiquissimae scripturae manifesta servant indicia, ut in Simonidis epigrammate apud Diod. Sic. XI. 62. ubi libri exhibent μέγα δεσγενέασισ ὑπ' αὐτῶ πληγεῖς, quod natum ex ΜΕΓΑΔΕΚΤΕΝῆΑΣΙΣΥΠΙΑΤΤῶΠΛΗΓΕΙΣ. id est:

μέγα δ' ἔγενεν Ἄσις ὑπ' αὐτῶν
πληγεῖσ' ἀμφοτέραις χερσὶ κράτει πολέμου.

Qui viderit in vetustissimo Codice papyraceo πρό et πρός tam oscitanter confundi ut scriptum sit ΠΡΟΔΟΚΩΜΕΝΑ pro προσδοκώμενα et contra προαιρέσεως ἥς ΠΡΟΣΕΙΛΟΝΤΟ pro προείλοντο, qui viderit ὑπό et ὑπέρ tam negligenter inter se permutari ut legatur ἐνδείξῃ ἐγκρατῶς ΥΠΕΡΜΕΜΝΗΚΕΝΑΙ pro ὑπομεμνηκέναι, poteritne is inducere in animum multum referre utrum in Codicibus longe longeque sequioribus πρό au πρός, ὑπέρ an ὑπό sit scriptum? Quod apud Demosthenem legitur in Orat. 27. § 25. ἐράνους τε λέλοιπε πολλοὺς καὶ ὑπέρχρεως γέγονε, quamquam ὑπέρχρεως a Veteribus Grammaticis Hesychio, Polluce, Photio illic lectum est, tamen non

certiorem fidem habere videtur quam ὑπερμεμνημέναι et repouendum id quod et alibi saepe occurrit et apud Aristophanem in Nub. 242:

πῶθεν δ' ὑπόχρεως σαυτὸν ἔλαθες γενόμενος;

Si huius confusionis memores fuissent Lysiae Editores in Orat. XIX. 4. non servassent lectionem absurdam: πολλοὶ ἤδη πολλὰ καὶ δεινὰ κατηγορήσαντες παραχρήμα ἐξηλέγχθησαν ψευδόμενοι οὕτω Φανερῶς ὥστ' ὑπὲρ πάντων τῶν πεπραγμένων μισηθέντες ἀπελθεῖν. Vera lectio est: ὑπὸ πάντων τῶν παραγενομένων μισηθέντες ἀπελθεῖν, cuius fundamentum est Dobraei correctio: ὑπ' ἀπάντων τῶν παραγεγενημένων, quae sententiam Lysiae, non ipsa verba restituit.

Multo etiam frequentius πρό et πρὸς ubique temere permiscuntur, et mireris quo pacto tralaticium istud vitium Criticorum aciem tam saepe potuerit effugere. Apponam tria exempla ex Aeschine. In Ctesiphontea § 186. non dixerat: προσέλθετε δὴ τῇ διανοίᾳ καὶ εἰς τὴν σοᾶν τὴν ποιικίλην, sed προέλθετε. Ibid. § 53. παλαιὰ καὶ λίαν προωμολογημένα aliquanto melius προσωμολογημένα scribetur. In oratione de F. L. § 87: κατ' ἀνδρὸς πολίτου οὐχ ἑαυτοῦ ἀλλ' ὑμετέρου. τοῦτο γὰρ προσδιορθοῦμαι, vel soli rhetores, qui de Figuris scriptitarunt, ubi docent quae sit Prodiorthosis, satis demonstrant προδιορθοῦμαι probum ac genuinum esse.

Qui Codicum auctoritati nimium tribuunt imprimis in Demosthenis celeberrimo Codice Parisino S extollendo modum excedunt. Sunt adeo qui „*additamentis prorsus liberum*” asseverent esse, quorum errorem paucis redarguere quid vetat? Non sunt haec ab Hyperide aliena et res est gravissimi momenti. Percurram primam Olynthiacam. In ipso limine offendo. Scriba ut Phidippides in Nubibus vs. 1402.

οὐδ' ἂν τρί' εἰπεῖν ῥήμαθ' οἶδς τ' ἦν πρὶν ἐξαμαρτεῖν.

Incipit sic: Ἀντὶ πολλῶν ὧ ἄνδρες ἀθηναῖοι χρημάτων ὑμᾶς ἐλέσθαι νομίζω. Male omisit ἂν et sententiam loci corruptit. Verum est ἀντὶ πολλῶν ἂν, ὧ ἄνδρες. Sed leve hoc esse dices et pervulgatum vitium. Non est hercle leve vitium in vicinia commissum, namque nemo adhuc locum aut intelligere potuit aut emendare. Legitur pag. 9, 6. ὡς ἔστι μάλισα τοῦτο δέος μὴ πανούργος ὢν καὶ δεινὸς ἄνθρωπος πράγμασι χρῆσθαι — τρέ-

ψηται καὶ παρασπᾶσθαι τι τῶν ὄλων πραγμάτων. Verissime Dindorfius: „τρέψηται vel quod nunc ex Wolfii coniectura legitur τρέψη τε ab nemine ita explicitum est ut et sententiae et usui loquendi satisfaceret.” Itaque vehementer metuendum est ne hoc numquam fiat. Locus alit vitium. Doctorum hominum suspiciones non sunt huiusmodi ut repertae veritatis vi animum feriant. Wolfii τρέψη τε nihili est, neque Reiskii δρέψηται, neque Dobraei ἀνατρέψη τε. Non melius haec refutare potero quam proferenda vera lectione. Circumspiciendum est verbum quod cum πανοῦργος καὶ δεινὸς πράγμασι χρῆσθαι et cum παρασπᾶσθαι τι τῶν ὄλων πραγμάτων aptissime componi possit. Hoc tu optime ipse elicies ex nobili Demosthenis loco in Orat. περὶ τοῦ εὐφάνου § 236. τὸ μὲν τοίνυν ἐν τῇ πρεσβείᾳ πρῶτον κλέμμα μὲν Φιλίππου, δωροδόκημα δὲ τῶν ἀδίκων τούτων ἀνθρώπων καὶ θεοῖς ἐχθρῶν τοιοῦτον ἐγένετο. Nempe legendum est: μὴ πανοῦργος ὢν καὶ δεινὸς ἄνθρωπος πράγμασι χρῆσθαι — κλέψη τε καὶ παρασπᾶσθαι τι τῶν ὄλων πραγμάτων. Alexandri erat dicere: οὐ κλέπτω τὴν νίκην, Philippo contra nihil erat iucundius. Sed de additamentis me dicturum esse dixeram. Duo igitur insignita in prima Olynthiaca indicabo. Alterum pag. 13, 7. τί οὖν [τις ἂν εἴποι] ταῦτα λέγεις ἡμῶν νῦν; alterum pag. 14, 23. τί οὖν; [ἂν τις εἴποι] σὺ γράφεις ταῦτ' εἶναι στρατιωτικά; sed reclamantes mihi multos audire videor: „Quid? tune haec expungenda censes? Ego vero firmiter retinenda esse contendo. Omnes passim ita loqui solent. Quae, malum, haec est expungendi et delendi temeritas!” Quibus respondeo τις ἂν εἴποι et ἂν τις εἴποι non esse Graeca, nisi apud sequiores et semi-barbaros Graeculos. Graecos in tali re εἴποι τις ἂν dicere, et neque τις neque ἂν in enunciationis initio poni ullo modo posse, non magis quam γάρ, οὖν, τοι, δὴ, μὲν, δέ et sim. Sciolus igitur tamquam sorex suo se indicio prodidit. Demosthenes concitate dixerat: τί οὖν ταῦτα λέγεις ἡμῶν νῦν; et τί οὖν; σὺ γράφεις ταῦτ' εἶναι στρατιωτικά; quemadmodum pag. 16, 23. ἀλλ', ὅτῃν, οὐχὶ βουλήσεται, et passim alibi, quae omnia ex interpellantis alicuius persona dici vocis sono melius ab Oratore significatur quam interiecto Φοίη τις ἂν, εἴποι τις ἂν, εἴ τις ἔροιτό με, et similibus, quae certe Graeca sunt, sed τις ἂν εἴποι et ἂν τις εἴποι ne sunt quidem Graeca. Inspiciat nunc

mihi aliquis locum Demosthenis pag. 1097, 9: *διὰ τί ποτε Λεώστρατος οὐτσοῖ οὐχ αὐτὸν ἀλλὰ τοῦτον ἐπεγράψατο τῆ διαμαρτυρίᾳ; "Οτι νῆ Δί' [ἄν εἴποι] τοῦτον εἰσπεποίηκα υἷον τῶ Ἄρχιδῆ.* Reddendum est ἄν εἴποι ludimagistro, qui de suo inseruit. Mire Codex S *νῆδι' καν εἴποι.* Quartum exemplum eiusdem interpolationis est in Prooemiis pag. 1445, 14: *Τί οὔν [ἄν τις εἴποι] σὺ παραινεῖς, ἐπειδὴ ταῦτ' ἐπιτιμᾶς; ἐγὼ νῆ Δί' ἐρῶ.* Si haec quoque spuria esse perspicis considera locum hunc pag. 52, 28: *οὐκ ἐμβησόμεθα; — οὐκ ἐπὶ τὴν ἐκείνου πλευσόμεθα; ποῖ οὔν προσορμιούμεθα; [ἤρετό τις].* quum has verborum faces civibus admoveret Demosthenes non potuit languidum illud et iners *ἤρετό τις* apponere. Compose cum his locum pag. 371, 2: *τί οὔν, ἄνθρωπε, λέγεις; [εἴ τις ἔροιτό με] καὶ πόθεν ἄρχει κατηγορεῖν; "Οθεν, ὃ ἄνδρες κτέ.* Senties non tantum insulsissime interponi *εἴ τις ἔροιτό με*, sed ipsam sententiae compositionem istud additamentum respuere. Praeterea repone *ἄνθρωπε.* Pervelim nunc mihi dari hominem *δυσπειθῆτιν* et Codicum auctoritatis strenuum ac pertinacem defensorum, sed eundem emunctae naris et in Graecis legendis diu et multum versatum. Inspiciat is mihi locum pag. 169, 8: *τί οὔν [Φαίη τις ἄν] ταῦτα νῦν λέγω;* In Codice S. legitur: *τί οὔν ταῦτα νῦν Φαίη τις ἄν λέγω.* Hoc certe a mala manu interpolatum esse fateberis, nisi ferreus plane es, vel plumbeus potius. Cur, inquis? Quia sic *λέγεις*, non *λέγω*, dictum oportuit. Res est perspicua. Emblema manifestum incerta sede volitat, quia ex ora libri receptum est ab alio in alium locum, quod saepe in emblematis fieri notum est. Quid autem miremur in Codice saeculi X nonnulla esse interpolata, ubi in Hyperidis pervetustum librum vs. 129. *πληγὰς λαμβάνειν*, quod plane absurdum est, irrepere potuit? Aliud emblema latet in Olynthiaca I. p. 12, 16: *ἄν μὲν γὰρ ὅσ' ἄν τις λάβῃ καὶ σώσῃ μεγάλην ἔχει τῆ τύχῃ τὴν χάριν, ἄν δ' ἀναλώσας λάβῃ συνανάλωσε καὶ τὸ μεμνῆσθαι [τὴν χάριν].* Num tu, qui haec legis, tam inconcinne ea formasses et *κακόφρον* istud et prorsus inutile *τὴν χάριν* sic iterasses? Nemo qui aurem habet numerosae Atticorum orationi assuetam *τὴν χάριν* retinebit. In libris est etiam multo deterior scriptura haec: *συνανάλωσε καὶ τὸ μεμνῆσθαι [τῆ τύχῃ τὴν χάριν]*, quae verba scriba aliud

agens ex praecedenti versu iteravit, ut saepissime isti solent, nonnumquam animadverso errore inducentes id quod praepostere scriptum est (ut apud Hyperidem vs 100: Θεωροὶ γενήσονται ΚΑΙΤΗΣΤΟΤΩΝ ἔργων expunctis deinde ΚΑΙΤΗΣΤΟΤ), nonnumquam etiam verba perverse repetita in textu relinquentes. Μέμνημαι τὴν χάριν certe dici potuit, quamquam μέμνημαι εὖ παθῶν usitatum est, sed μέμνημαι τῇ τύχῃ τὴν χάριν prorsus est nihili. In eadem oratione p. 16, 11. insiticia est vocula οὐ et delenda in verbis: εἴτ' οὐκ αἰσχύνεσθε εἰ μὴδ' ἂ πάθειτ' ἂν εἰ δύναιτ' ἐκεῖνος, ταῦτα ποιῆσαι καιρὸν ἔχοντες [οὐ] τολμήσετε; Dindorfius: „Oratio ita est conformata quasi non adessent verba εἴτ' οὐκ αἰσχύνεσθε εἰ μὴδέ.” Talia comminisci coguntur homines docti, apud quos certum constitutumque est vulgatam lectionem quocumque pacto explicari oportere. Scribae οὐ et μή subinde aut inserunt perperam aut omittunt. In re nota satis habeo pauca quaedam exempla adscribere. Apud Lyeurgum in Leocratea § 63. legitur: εἰ δ' ὅλως μὴδὲν τούτων πεποίηκεν [οὐ] μανία δήπου τοῦτο λέγειν ὡς οὐδὲν ἂν γένηται παρὰ τοῦτον; Sublato triplici mendo legendum: εἰ δ' ὅλως μὴδὲν τούτων πεποίηκε, μανία δήπου τὸ λέγειν ὡς οὐδὲν ἂν ἐγένετο παρὰ τοῦτον. Ibid. § 71: ὅπου δὲ καὶ τοῦ λόγου τιμαρίαν ἠξίου λαμβάνειν, ἦπου τὸν ἔργω παραδόντα τὴν πόλιν ὑποχείριον τοῖς πολεμίοις [οὐ] μεγάλας ἂν ζημίαις ἐκόλασαν; expungenda iterum est negandi particula. In talibus δήπου et ἦπου, quae plenam acerbitalis asseverationem continent, non admittunt negationem. In Isaeo XI. 40. subridebis, credo, ad hanc lectionem: Στρατοκλεῖ γὰρ κἀμοὶ τὰ μὲν ὑπάρξαντα πατρῶα τοσαῦτα ἦν ὥστε εἶναι μὲν [οὐχ] ἱκανὰ, λειτουργεῖν δὲ μὴ ἄξια, in quam digitum intendisse satis est. Finem faciam in restituendo Demosthenis loco, quem negandi vocula oscitanter omissa prorsus pessumdedit. Legitur pag. 113, 13: (Φίλιππος) Ὀλυνθίοις τετραράκοντ' ἀπέχων τῆς πόλεως εἶπεν ὅτι δεῖ δυοῖν θάτερον ἢ ἐκείνους ἐν Ὀλύμφῳ μὴ οἰκεῖν ἢ αὐτὸν ἐν Μακεδονίᾳ. Intelligisne emendandum esse: ἢ αὐτὸν μὴ ἐν Μακεδονίᾳ? Eequem in tali re librorum auctoritas mendis scatentium et saepe in hoc ipso errore deprehensorum permovebit, ut rationi suae iudicioque vim inferat?

Insunt in Hyperidis papyraceo Codice veterrimo etiam alia

complura, quae et aliis scriptoribus antiquis et Demostheni sollerter adhibita ad inveterata quaedam menda deprehendenda et eluenda prodesse possint. De ea copia nactus aliquid otii delibare nonnulla est animus. Videmus vs. 77. in Codice legi sine sensu: ΛΕΩΣΘΗΝΗΜΕΝΕΠΑΙΝΕΙΝ pro Λεωσθένη μόνον ἐπαινεῖν. Saepenumero μὲν et μόνον animadverti inter se permutari, ut apud Dionem Chrysostomum Orat. 64. p. 686. Emper. ᾧ παῖ Μνησαρχίδου, ποιητῆς μόνον ἦσθα, σοφὸς δὲ οὐδαμῶς, ubi recte Valckenaerius ποιητῆς μὲν ἦσθα reponi iussit. Ibid. Orat. 32. pag. 420: μὴ οὖν οἴεσθε κοιμωμένων μόνον ἐπιμελεῖσθαι τὸν θεόν —, ἐργηγορόταν δὲ ἀμελεῖν, imo vero κοιμωμένων μὲν. Sed mitto sequiores: apud Aeschinem in Timarchea § 64. dubitabisne admonitus rescribere: καλοὶ μὲν, κύριοι δ' οὐκέτι, pro καλοὶ μόνου; aut apud Demosthenem pag. 755, 3: ἀλλὰ νῆ Δία ταῦτα μόνου τοιοῦτοι γεγόνασιν ἐν οἷς πεπολίτευνται, ἀλλὰ δ' ἔσθ' ἃ καλῶς διφκῆκασιν, nonne ταῦτα μὲν sentis requiri? Sic pag. 174, 16: ἀλλὰ νῆ Δία ταῦτα μόνου τότ' εἶχε βέλτιον ἢ νῦν, τὰ δ' ἄλλα χεῖρον, verius est ταῦτα μὲν, et pag. 125, 16: οὐ τοίνου παρὰ τούτοις μόνου τὸ ἔθος τούτου πάντα κακὰ εἰργάσατο, ἄλλοθι δ' οὐδαμοῦ, ubi partem veri Cod. S servavit: παρὰ τούτοις μόνου, sed repouenda est illa dicendi forma qua tanto opere Attici Oratores delectantur: οὐ τοίνου παρὰ τούτοις μὲν — ἄλλοθι δ' οὐδαμοῦ, ut apud Demosthenem pag. 118, 2: καὶ οὐ γράφει μὲν ταῦτα, τοῖς δ' ἔργοις οὐ ποιεῖ, aut apud Hyperidem ὑπὲρ Εὐξενίππου pag. 315, 5: καὶ οὐ σὲ μὲν οὕτως οἴομαι δεῖν πράττειν, αὐτὸς δὲ ἄλλου τινὰ τρόπον τῆ πολιτείας κέχρημαι, et in celebratissimo Demosthenis loco: οὐκ εἶπον μὲν ταῦτα οὐκ ἔγραψα δέ, οὐδ' ἔγραψα μὲν οὐκ ἐπρέσβευσα δέ, οὐδ' ἐπρέσβευσα μὲν οὐκ ἔπεισα δὲ Θεβαίους, de Corona pag. 288, 7. et pag. 192, 9: καὶ οὐκ ἐγὼ μὲν εἶπον ταῦθ' ὑμῖν δ' οὐκ ἐδόκουν ὀρθῶς λέγειν, ἀλλὰ καὶ ὑμῖν ἤρεσε ταῦτα, et aliis multis locis. Scrupulum omnem eximet tibi locus Demosthenis integer servatus pag. 614, 27: ἀλλὰ νῆ Δία ταῦτα μὲν τοιοῦτός ἐστιν ἐν οἷς πεπολίτευται, ἀλλὰ δ' ἔσθ' ἃ καλῶς διφκῆκεν. Ex his omnibus luculenter apparet quam recte Lysiae locum in Orat. III. 37. emendaverit Reiskius sic: οὐ τοίνου ταῦτα (μὲν) εἰκότα, ἀλλῶς δὲ περὶ αὐτῶν πέπρακται, ἀλλὰ κτέ. sed nemo

Editorum recipiendum esse μέν intellexit. Eadem medicina facienda est Andocidi in Orat. II. § 149: καὶ μὴ βούλεσθε Θετταλοὺς καὶ Ἀνδρίους πολίτας ποιεῖσθαι, τοὺς δὲ ὄντας πολίτας ὁμολογουμένως — τούτους δὲ ἀπόλλυτε. Habebit oratio colorem Atticum sic ordinata et composita: μὴ βούλεσθε Θετταλοὺς μὲν καὶ Ἀνδρίους πολίτας ποιεῖσθαι, τοὺς δὲ ὄντας πολίτας — ἀπολλύνχι. Apud Aeschinem locus est in Ctesiphontea § 78. ubi μόνον vitiose abundans sententiae vim minuit in verbis: οὐ γὰρ τὸν τρόπον, ἀλλὰ τὸν τόπον [μόνον] μετήλλαξεν. Paronomasia respuit μόνον et tantum: verbum verbo opponit: οὐ τὸν τρόπον, ἀλλὰ τὸν ἄνθρωπον ἠλέησα. Non honori, sed oneri esse existimavit. Non medicus, sed mendicus, et sim

Locus est apud Aeschinem unius vocabuli insertione corruptus, quem loci Hyperidei comparatio sanare poterit. Editur in Ctesiphontea § 182: δωρεὰς δὲ τίνας ἐλάμβανον; ὧν ἄξιόν ἐστι μνησθῆναι. Quemadmodum Hyperides dixit vs. 181: λογισασθαι ἄξιον τίνας οἱ τὸν ἡγεμόνα δεξιωσόμενοι τὸν τούτων, sic Aeschines dixerat: δωρεὰς δὲ τίνας ἐλάμβανον ἄξιόν ἐστι μνησθῆναι.

Duo sunt apud Hyperidem loci, unde emendatio peti possit inveterato mendo in Isocratis Philippo § 64: τίς ἂν προσεδόκησε — τὰς μὲν ἀτιμωθήσεσθαι, τὰς δ' ἐπιπολάσειν τῶν Ἑλληνίδων πόλεων; Verbum ἀτιμοῦν non est huius loci, quod apud Oratores semper usurpatur de iis, qui notantur infamia. Ex Hyperide vs. 51: ἑρῶν τὴν Ἑλλάδα πᾶσαν τεταπεινωμένην, et vs. 185: πᾶσαν τὴν τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀσίας δύναμιν ἐταπεινώσεν, emenda: τὰς μὲν ταπεινωθήσεσθαι, quod facile in ΑΤΕΙΜΩΘΗΣΕΣΘΑΙ abire potuit. Cf. Isocrat. Orat. XVI. 37: ταπεινότερον διατεθέντες ἢ νῦν ἡμεῖς τυγχάνομεν ἔχοντες.

Error in Hyperidis Codice commissus proderit ad alium Isocratis locum restituendum, qui legitur in Orat. de Pace § 29: ἡμεῖς γὰρ οἰόμεθα μὲν, ἦν τὴν θάλατταν πλέωμεν πολλὰς τριήρεσι —, διαπράξασθαι τι τῶν δεόντων, πλείστον δὲ διεψεύσμεθα τῆς ἀληθείας. Legendum esse διαπράξεσθαι in tali loco homines docti nondum omnes intelligunt, sed praeterea οἰόμεθα vitium concepit. Olim ita erant opinati Athenienses, sed vehementer eos, ut scribit Isocrates, ea opinio fefellerat. Requi-

ritur igitur imperfectum, ut in iis quae continuo sequuntur: ὦν μὲν γὰρ ἡ λπίζομεν οὐδὲν ἀποβέβηκεν. Itaque ut apud Hyperidem vs. 182. vidimus ΩΜΕΘΑ et οἰόμεθα confundi, sic Isocrati ὠόμεσθαι pro οἰόμεσθαι est restituendum.

Quod in vetustissimo libro semel et iterum animadvertimus scribam vocabulorum terminationes contra auctoris mentem verbis proximis accommodare, veluti vs. 60: Μακεδόνας καὶ τοὺς ἄλλους συμμάχους αὐτῶν ἐνίκησε MAXOMENOTΣ pro μαχόμενος, et vs. 37: ΤΟΤΤΩΝ μὲν δεῖ κατ' ἄνδρα γενεαλογεῖν ἕκαστον pro τοῦτον μὲν, et vs. 112: νόμῳ δὲ τῷ ΤΟΤΤΩΙ τρόπῳ ἕξ ἀνάγκης χρῆσθαι pro τῷ τούτου τρόπῳ, idem genus erroris frequens est in libris sequioribus. Intelligisne quae sit ἡ λοιπὴ Φιλία apud Demosthenem in Midiana pag. 553: 1: μετρία γὰρ δίκη παρὰ τῶν Φίλων ἐστίν, ἂν τι δοκῶσι πεποιθέναι δεινὸν, μηκέτι τῆς λοιπῆς Φιλίας κοινωνεῖν? Optime habebunt omnia ubi reposueris: μηκέτι τοῦ λοιποῦ Φιλίας κοινωνεῖν. Similiter in Isocratis orat. πρὸς Καλλιμάχον § 48: Φησὶ μὲν εἶναι δημοτικὸς, τοσοῦτῳ δὲ μᾶλλον τῶν ἄλλων ἐπεθύμει μετασχεῖν ἐκείνης τῆς πολιτείας, ὡς' οὐδ' εἰ κακῶς ἔπαθεν ἠξίωσεν ἀπελθεῖν, duo menda insunt: pro εἰ enim ἐπεὶ reponendum est. οὐδ' ἐπεὶ κακῶς ἔπαθεν, et ἐκείνοις pro ἐκείνης in verbis ἐπεθύμει μετασχεῖν ἐκείνοις τῆς πολιτείας. Paulo ante enim dixerat: ἐπειδὴ δὲ οἱ τριάκοντα κατέστησαν, quo ἐκείνοις referendum esse sequentia monstrabunt. Ex eodem fonte manavit error quo factum est ut Dinarchi locus in Orat. II. 18. intelligi non possit. Editur: τῶν δ' ἄλλων Ἀθηναίων εἰσφερόντων ἐκ τῶν ἰδίων, οὗτος οὐδ' ἐκ τῶν δημοσίων καὶ ὧν ὄφλε τὸ ἀργύριον ἅπαν ἐκτέτικεν, edendum est: οὗτος οὐδὲ τῷ δημοσίῳ ὃ ὄφλεν ἀργύριον ἅπαν ἐκτέτικεν. Librarius exaequavit ἐκ τῶν ἰδίων et ἐκ τῶν δημοσίων, deinde interpolata sunt reliqua. Ibid. § 13. quum esset recte scriptum: καὶ ἐξελεγχθεῖς ὀφείλων τῷ δημοσίῳ λέγων οὐκ ἔξόν αὐτῷ, substituit imperite λέγειν, quod nunc libros editos obsidet. Ubi semel sic mendum in uno vocabulo natum est gliscit labes et minimi pretii correctores omnia praeter vocabulum corruptum corrigentes augent malum. Insigne est huius rei exemplum in Aristophanis Pluto vs. 489, ubi in libris est Ravennate et Veneto:

καίτοι τούτου τοῖς ἀνθρώποις τίς ἂν ἐξεύροι ποτ' ἄμεινον;
 B. οὐδείς. ἐγὼ σοι τούτου μάρτυς.

Quia οὐδείς metrum iugulat, repositum est οὔτις, quasi sic quisquam in Attica loqui potuisset. Vitii sedes est in τίς ἂν ἐξεύροι. Vetus et proba scriptura est ΤΙΑΝΕΞΕΥΡΟΙ τί ἂν ἐξεύροι, sed indocte nescio quis propter hiatum τίς ἂν ἐξεύροι substituit. Eadem de causa vitiarunt vs. 130:

αὐτίκα γὰρ ἄρχει διὰ τίν' ὁ Ζεὺς τῶν θεῶν;

B. διὰ τὰργύριον.

nam verum esse facile apparet: διὰ τί ὁ Ζεὺς. Itaque quum τίς ἂν ἐξεύροι irrepsisset interpolata sunt reliqua, quae reperto semel vitio nullo negotio restituentur. Nempe sic est emendandum: καίτοι τούτου τοῖς ἀνθρώποις τί ἂν ἐξεύροι τίς ἄμεινον; Rectissime nunc et salvo metro respondetur: Οὐδέν. ἐγὼ σοι τούτου μάρτυς. In eadem fabula vs. 46. novum est erroris, quem redarguimus, exemplum in verbis:

εἶτ' οὐ ξυγιεῖς τὴν ἐπίνοιαν τοῦ θεοῦ

Φράζουσαν, ᾧ σκαιότατε, σοι σαφέστατα

ἄσκεῖν τὸν υἱὸν τὸν ἐπιχώριον τρόπον;

nam quicumque haec verba diligenter perpenderit non Φράζουσαν sed Φράζοντος intelliget requiri. In Equitt. vs. 758. eadem incuria errorem genuit in verbis:

ποικίλος γὰρ ἀνὴρ

καὶ τῶν ἀμηχάνων πόρους εὐμηχάνους πορίζων,

ubi reperit verum Brunckius εὐμήχανος πορίζειν, sed nemo optime monenti obtemperat. Felicissima est Hirschigii coniectura, qua eadem labe affectum locum sanavit in Equitt. vs. 805:

εἰ δέ ποτ' εἰς ἀγρὸν οὔτος ἀπελθὼν εἰρηναῖος διατρίψῃ,
 καὶ χιθῶνα φαγῶν ἀναθαρρήσῃ καὶ σεμφύλω εἰς λόγον ἔλθῃ,
 γνῶσεται οἶων ἀγαθῶν αὐτὸν τῇ μισθοφορᾷ παρεκόπτου.

Certum est enim requiri: εἰ — διατρίψει καὶ — ἀναθαρρήσει — γνῶσεται. Sed res haeret in ἔλθῃ. Perspexit Hirschigius ἔλθῃ librario deberi, poëtam ἐλθῶν dedisse et coniunxisse χιθῶνα φαγῶν καὶ σεμφύλω εἰς λόγον ἐλθῶν. Optime, et mirabuntur aliquando posterī eximias emendationes tamdiu ab Editoribus temere sperni potuisse.

Est apud Dinarchum locus in orat. κατὰ Φιλοκλέους § 15.

quem ex Hyperide facile quivis corrigat. Editur: καὶ οὐκ αὐτόπται ἐς ἐ τῶν ὑπὸ τούτου γεγενημένων ἀδικημάτων, sine sensu. Pro καὶ suspicor AI tantum in veteri libro comparuisse, cui scriba de suo litterulam addiderit. Confusa sunt I et P, ut saepe alibi, et sic est scribendum: Ἐρ' οὐκ αὐτόπται ἐς ἐ; κτέ.

Quod apud Hyperidem notavimus ΠΡΩΤΟΝ perperam pro πρώτου exaratum esse, eiusdem erroris manifestum exemplum est apud Dinarchum ibid. § 14. ἐορακότες τὸν δῆμον ἅπαντα κατήγορον τούτου γεγενημένον καὶ προκεχειρικόντα πρώτον τῶν ἄλλων ἐπὶ τῷ τὴν τιμωρίαν ἐν ὑμῖν δοῦναι, ubi Bakius προκεχειροτονηκόντα reposuit, ego προκατακεχειροτονηκόντα πρώτου τῶν ἄλλων restituerem, quemadmodum II. 20: τούτου προκαταχειροτονήσας (libri scripti et editi καταχειροτονήσας) ὁ δῆμος παρέδωκεν ὑμῖν τιμωρήσασθαι. Quod in Dinarchi loco III. 14 praecedit: αἰσχρὸν γὰρ — ὑπολείπεσθαι τινὰς τῶν ἀδικῶν καὶ πονηρῶν ἀνθρώπων, ὅτε οἱ θεοὶ Φανεροὺς ὑμῖν ποιήσαντες παρέδωσαν τιμωρήσασθαι, pervulgato errore ΟΤΕ scriptum est pro ΟΥΤΕ et emendandum: οὐς οἱ θεοὶ ὑμῖν παρέδωσαν.

Turpe et ridiculum emblemata apud Dinarchum et similia duo alia apud Demosthenem Hyperidis locus omni labe vacuus optime poterit redarguere. Editur apud Dinarchum I. 74: ὅτ' ἐδωροδοκεῖ μὲν [λαμβάνων χρήματα] παρὰ Φιλίππου Τιμόλαος ὁ τούτου φίλος, adscriptum est insulsum additamentum quo tempore δωροδοκεῖν dici coeptum est pro δῶρα διδόναι, δεκάζειν, διαφθείρειν. Eodem tempore irrepsit futile interpretamentum in Demosthenis orat. de F. L. § 11: οἱ δωροδοκοῦντες [καὶ χρήματα λαμβάνοντες] παρὰ Φιλίππου, et in orat. de Corona § 45: τῶν μὲν ἐν τῷ πολιτεύεσθαι καὶ πράττειν δωροδοκούντων [καὶ διαφθειρομένων ἐπὶ χρήμασιν]. Emendate Hyperides vs. 52: ὑπὸ τῶν δωροδοκούντων παρὰ Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου κατὰ τῶν πατρίδων τῶν αὐτῶν. Pro δωροδοκεῖν saepe audies Oratores dicentes χρήματα λαμβάνειν, δῶρα λαμβάνειν, δῶρα δέχεσθαι κατὰ τῆς πατρίδος, κατὰ τῆς πόλεως, et sim. In legibus Atticis solum χρήματα λαμβάνειν credo usitatum fuisse, veluti ἐν τῷ εἰσαγγελτικῷ νόμῳ apud Hyperidem ὑπὲρ Εὐξενίππου pag. 311, 26: ἐάν τις — ῥήτωρ ἂν μὴ λέγῃ τὰ ἄριστα τῷ δήμῳ τῷ Ἀθηναίων χρήματα λαμβάνων, et aliis locis.

Quod dicit Hyperides vs. 116: *Φανερόν δ' ἐξ ὧν ἀναγκαζόμεθα καὶ νῦν ἔχειν*, monstrare poterit veram lectionem in loco Demosthenis κατ' Ἀνδροτίανος pag. 595: 23: *ἄξιόν ἐστι — θεωρῆσαι τὴν ἀναίδειαν τοῦ τρόπου δι' ὧν ἐγχειρεῖ λέγειν*, imo vero ἐξ ὧν. Notum est quam proclivi errore δι et ἐξ inter se permisceantur.

Ex eadem oratione pag. 606, 4. etiam aliud mendum eximam, cui simile in Codice papyraceo notavimus. Nempe pro *καὶν μὲν ἐναντία λέγειν* Φῆ μηδένα δ' αὐτῷ πείθεσθαι, requiro *καὶν μὲν ἀντιλέγειν* Φῆ. Male repetitum EN peperit vitium. In tali re ἀντιλέγειν poni solet, non ἐναντία λέγειν, ut apud Lysiam XII. 25: *πότερον συνηγόρευες ἢ ἀντέλεγες; ἀντέλεγον.* et § 26. *ἀντιλέγειν* Φῆς τοῖς βουλομένοις ἡμᾶς ἀπολέσαι, et passim alibi. Eadem confusio apparet in Codd. Aeschinis de F. L. § 44: *θεάσασθαι ἐκ τῶν ὁμολογουμένων καὶ τὰ ἀντιλεγόμενα.* In aliis libris est *ταυτὶ λεγόμενα* et *τὰναντία λεγόμενα*. Vera lectio est *καὶ τὰ ἀντιλεγόμενα*, et facile intelligimus quomodo TANTIΛΕΓΟΜΕΝΑ potuerit in *ταυτὶ λεγόμενα* et *τὰναντία λεγόμενα* abire.

Quod apud Hyperidem emendate legitur vs. 123: *τὰ προσδοκώμεν' ἂν γενέσθαι* manu ducit ad emendandum locum Demosthenis pag. 655, 21: *ὁ μᾶλλον ἐλπίς ἢ μὴ δυνήθεντα ποιῆσαι*, imo vero *δυνήθεντ' ἂν ποιῆσαι*, quo mendo nihil frequentius esse saepe alibi ostendimus.

Est in eadem oratione locus, qui ipsi Demostheni vehementer placuisse videtur, namque non semel eo usus est. Quoties autem idem locus recurrit deformatur vitiosa lectione. qui eius splendorem obscurat et orationem subineptam reddit. Occurrit primum in Olynthiaca III. p. 35, 20: *τὴν Ἀριστείδου καὶ τὴν Μιλτιάδου καὶ τῶν τότε λαμπρῶν οἰκίαν, εἴ τις ἄρα οἶδεν ὑμῶν ὁποία ποτ' ἐστίν, ὄρᾳ τῆς τοῦ γείτονος οὐδὲν σεμνοτέραν οὔσαν.* Recurrit deinde in oratione spuria *περὶ συντάξεως* pag. 174, 28: *ὥστε τὴν Θεμιστοκλέους καὶ τὴν Κίμωνος καὶ τὴν Ἀριστείδου καὶ Μιλτιάδου καὶ τῶν τότε λαμπρῶν οἰκίαν, εἴ τις ἄρ' ὑμῶν οἶδεν ὁποία ποτ' ἐστίν, ὄρᾳ τῆς τοῦ γείτονος οὐδὲν σεμνοτέραν οὔσαν*, ubi supplendum est *καὶ (τὴν) Μιλτιάδου*, ne Aristides et Miltiades in unis aedibus habitasse dicantur. Demosthenes ipse iterum his usus est in Aristocratea p. 689, 11: *τὴν Θεμι-*

σοκλέους μὲν οἰκίαν καὶ (τὴν) Μιλτιάδου καὶ τῶν τότε λαμπρῶν, εἴ τις ἄρα ὑμῶν οἶδεν ὅποια ποτ' ἐστίν, ὅρᾳ τῶν πολλῶν οὐδὲν σεμνοτέρην οὔσαν. In his igitur omnibus vitium idem alitur, quod sic optime deprehendes. Cur, quaeso, addidit: εἴ τις ἄρα ὑμῶν οἶδεν ὅποια ποτ' ἐστίν? Potestne absurdior conditio fingi quam haec est? Quid erat opus hoc scire, si quis oculis suis ipsas aedes spectare posset? Scin quid Orator dixerit? Nempe: εἴ τις ἄρα ὑμῶν οἶδεν ὅπου ποτ' ἐστίν. Poteratne melius quam sic declarare illas aedes nulla re conspicuas aut vicinis insigniores esse? Simul intelligimus cur tam dubitanter dixerit: εἴ τις ἄρα οἶδεν. Non credebat id plerosque de populo scire aut curare. Populus et olim et nunc talium rerum incuriosus solet esse. Si hoc mihi dederis vide quam nihil Codicibus credi possit; sin autem vulgata lectio „ferri posse” tibi videbitur, non equidem invideo, miror magis.

Videmus in Hyperide subinde syllabas aut vocabulum incuria repetitum. Eiusdem rei observatio salutaris erit loco Demosthenis pag. 850, 27: καὶ ταῦτ' ἤθελον οὐχὶ μαρτύρων ἀπορῶν, οἱ παρῆσαν, ἦσαν γάρ. Resecto male repetito ἦσαν emerget vera lectio: οὐχὶ μαρτύρων ἀπορῶν, παρῆσαν γάρ.

Quod Hyperidi reddidimus vs. 154: τῶν τὸ ζῆν εἰς ἀμείνω τάξιν μετελλαχότων prodesse poterit Demostheni, qui scripsisse creditur pag. 1039, 24: ἀνγκυκαῖόν ἐστιν εἰς τὴν ἐμὴν τάξιν πειρᾶσθαι καθιστάναί τὸν οὐ μόνον ἐμοῦ νῦν ὄντα πλουσιώτερον, ἀλλὰ καὶ πρότερον. Recte cogitanti et in Graecis legendis diu versato καθιστάναί displicebit et μεριστάναί corrigendum esse apparebit.

Reprehendimus in Hyperide vs. 117. vitiosum supplementum: θυσίας μὲν ἀνθρώποις γεγενημένας ἐφορᾶν pro γιγνομένων, namque neminem posse ἐφορᾶν id quod peractum sit, sed id quod agatur. Eiusdemmodi error haesit in Lysiae Orat. XIII. 67. in verbis: ἐκεῖθεν δὲ παιδίσκην ἀσῆς ἐξ ἀγαγῶν ἀλίσκεται, namque res ipsa clamat ἐξ ἀγῶν rescribi oportere. Sexcenties scribae ἄγειν et ἀγαγεῖν inter se miscent. Non miramur, nam apud Hyperidem pro κατὰ λαβῶν dederunt ΚΑΤΑΛΛΑΒΩΝ et passim syllabam aut male repetunt aut repetendam male omittunt. Itaque sitne ἄγων an ἀγαγῶν scribendum, ἄγειν an ἀγαγεῖν, ex libris sciri non potest, ex cu-

iusque loci sententia potest. Apud Demosthenem pag. 213, 17. noli dubitare quin scribi debeat: διὸ καὶ καταγαγεῖν τὸν Ἀλέξανδρον αὐτούς, ubi libri omnes in καταγεῖν conspirant. In Aristophanis Pluto vs. 406. pro εἰσαγαγεῖν legerim:

οὔκουν ἱατρὸν εἰσάγειν ἐχρῆν τινα;

conf. vs. 624. In Avibus v. 1077. pro

λήφεται τάλαντον· ἦν δὲ ζῶντά γ' ἀγάγη, τέτταρα.

emendandum esse ἦν δὲ ζῶντ' ἄγη τις τέτταρα iam alibi monuimus. In Pace vs. 439. ubi in libris est contra metrum:

μὰ Δί', ἀλλ' ἐν εἰρήνῃ διάγειν τὸν βίον,

olim male correxerunt διάξειν, nunc vera lectio διαγαγεῖν et reperta est et recepta.

Vidimus apud Hyperidem vs. 116. ΤΩΝ inepte pro ὧν scriptum esse. Idem error penitus affixit locum Lysiae VI. 38: οὐδὲν προσήκει τῷ Ἀνδοκίδῃ τῶν συνθηκῶν, οὔτε μὰ Δία τῶν πρὸς Λακεδαιμονίους, ἃς ὑμεῖς συνέθεσθε, οὔτε ὧν πρὸς τοὺς ἐν ἄσει οἱ ἐκ Πειραιῶς. Ipsa compositio loci scripturae vitium arguit: τῶν male irrepsit pro ὧν, quo recepto correctoris emblemata ἄς sponte excidit. Itaque legendum: οὔτε μὰ Δία ὧν πρὸς Λακεδαιμονίους [ἄς] ὑμεῖς συνέθεσθε, οὔτε ὧν κτέ.

Insertus praepostere articulus in Lysiae Orat. X. 29. efficit ut homo acutissimus ineptire videatur: ὅσῳ μείζους εἰσίν, inquit, καὶ νεανίαι τὰς ὄψεις, τοσοῦτῳ μᾶλλον ὀργῆς ἄξιοι εἰσι· δῆλον γὰρ ὅτι τοῖς μὲν σώμασι δύνανται, τὰς δὲ ψυχὰς οὐκ ἔχουσιν. Ultima verba risum movent. Articulus in tali re pronominis possessivi vicem obtinet: itaque οὐκ ἔχω articulum excludit. Nemo potest simul *habere et non habere*. Emenda: τοῖς μὲν σώμασι δύνανται, ψυχὰς δ' οὐκ ἔχουσιν.

Animadvertimus duobus locis apud Hyperidem voculam γὰρ contra sententiam omissam esse, vs. 35: τὸν μὲν (γὰρ) ἄλλους τινὰς ἐγκωμιάζοντα. et vs. 163: τίς (γὰρ) καιρὸς, ἐν ᾧ κτέ. Eadem vocula simili modo saepe apud alios intercidit. Apud Demosthenem in Midiana XXI. 35. male editur: σημεῖον δέ· ἔθεσθε ἱερὸν νόμον αὐτῷ τῷ θεῷ περὶ τῆς ἱερομηνίας, nam constans Graecorum usus postulat: ἔθεσθε (γὰρ) ἱερὸν νόμον. In Isocratis Nicocle § 26. nunc ex Urbinate scribitur: σημεῖον ὅτι πάντες τὴν μοναρχίαν προτιμῶμεν. οὐ γ' ἂν ποτ' αὐτῇ χρῆσθαι τοὺς θεοὺς ἔφαμεν κτέ. In optimo Codice pessima lectio est:

οὐ γὰρ ποτ' αὐτῆι. Sana ratio omnibus libris potior reposit: οὐ γὰρ ἄν ποτε. Duplex mendum inquinat verba Thucydidis III. 93: αἴτιον δὲ ἦν οἱ τε Θεσσαλοὶ — ἔΦθειρον καὶ διὰ παντὸς ἐπολέμου ἀνθρώποις νεοκαταστάτοις. Contra usum loquendi ἦν abundat et τε positum est sine sensu, ubi γὰρ exspectes. Itaque corrigemus: αἴτιον δέ· οἱ γὰρ Θεσσαλοὶ κτέ. Eodem mendo liberandus est Isaeus XI. 40: τεκμήριον δέ· εἴκοσι μῶς ἐκάτερος ἡμῶν ἔλαβεν. imo vero: εἴκοσι (γὰρ) μῶς. Male Dindorfius in Demosthenis Aristocratea pag. 689, 11. edidit: τεκμήριον δέ· τὴν Θεμισσοκλέους μὲν οἰκίαν. In libris deterioribus est proba lectio μὲν γὰρ οἰκίαν.

Finem faciam in restituendis locis complusculis ex Thucydide, in quibus sunt eadem scripturae vitia et idem corruptelae genus quod in Hyperidis pervetusto libro coarguimus. Quemadmodum apud Hyperidem vitiose scriptum est vs 115: ΤΒΡΙΣ ἀνεκλείπτους pro ὕβρεις, sic apud Thucydidem erratum est I. 73, in verbis: τὰ μὲν πάνυ παλκιά τί δεῖ λέγειν ὧν ἀκοαὶ μᾶλλον λόγων μάρτυρες ἢ ὄψεις τῶν ἀκουτομένων; qui τὰ ὦτα appellat ἀκοάς, idem τοὺς ὀφθαλμούς non ὄψιν sed ὄψεις appellare debet. Hesychius Ὀψεις: — ὀφθαλμοί, et sic solent qui exquisitius loquuntur.

Quod Hyperidi reddidi vs. 59: Μκεδόνες καὶ Εὐβοῶς pro scriptura Codicis ΕΥΒΟΕΑΣ, videbo an Babingtono probare possim, quod non erit facile negotium quantum ex eius Praefatione colligo. Athenienses nomina in — αεύς, — αιεύς, — ιεύς, — σεύς et — υεύς exeuntia in casibus obliquis *semper et ubique* contrahebant. Itaque Πειραιῶς et Πειραιῶ dicebant, non Πειραιέως neque Πειραιέα, et sic Δωριῶς, Ἐσριαῶς, Πλαταιῶς, Εὐβοῶς et similia omnia, et in singulari Στειριῶ, Μηλιῶ, Κυδαθηναῖῶ, cett. Usu invaluit ut ἄλιεύς et Ἀλιεύς ita distinguerentur ut appellarent τοὺς Ἀλιῶς eos qui τὴν Ἀλιᾶδα incolebant, sed *piscatores* τοὺς ἀλιέας, et τὸν ἀλιέα. Has autem formas Atticas scribae olim ad suam loquendi consuetudinem refingebant, ut in multis aliis eos pertinaciter fecisse et nunc inter multos constat, et aliquando inter omnes constabit. Sicubi, ut hoc utar, ΗΙΣΑΝ, ΠΑΡΗΙΣΑΝ, ΑΠΗΙΣΑΝ esset scriptum, isti de suo ἤεσαν, παρήεσαν, ἀπήεσαν, aut παρήσαν et ἀπήσαν substituebant. Ubicumque apud Thucydidem lege-

batur antiqua et proba forma ΑΝΟΚΩΧΗ et ΔΙΟΚΩΧΗ et ΠΑΡΟΚΩΧΗ, quae sola Graeca est, ut κατοκωχή et συνοκωχή et μετοκωχή, isti maleseduli formam vitiosam άνωκωχή supponunt, et διακωχή, et sequiorem παροχή. Eadem socordia dare solent Πλαταιέας, Θεσπίεας, Έρετριέας, Μηλιέας cet. Quibus autem argumentis vincemus has esse formas vitiosas, illas genuinas? Primum ex Atticae dialecti natura et ingenio et analogia certissima, deinde e poetarum locis, ubi metrum scribas aut retinet aut arguit. Praeterea ex Grammaticorum testimoniis, qui in suis libris formas probas et genuinas solas legerant. Denique ex antiquissimis librorum mendis, quae antiquae lectionis manifesta vestigia servare solent. Disertum est testimonium Harpocratonis v. Άγυιᾶς: — ἔσιν οὖν τὸ ὀλόκληρον ἄγυιέας, καὶ κατὰ τὴν Ἀττικῶν διάλεκτον ἄγυιᾶς, καθὰ καὶ Στειριᾶς καὶ Μηλιᾶς καὶ τὰ παραπλήσια λέγουσιν ἐν συναλοιφῇ. Utilior etiam nobis testis est Apollonius περὶ Ἐντωνυμ. p. 126. Bekk. ἡμέας καὶ Ἀττικῶς ἡμᾶς, ὡς Εὐβοέας Εὐβοᾶς, et post pauca: οὔτε Ἀττικοὶ τὸ ε καὶ τὸ α συναϊροῦσιν ὅτε μὴ καθαρεύοι τὸ ε, ὡς ἐπὶ τοῦ ἰέασιν ἰᾶσιν, οὐ γὰρ ἔτι ἐπὶ τοῦ τισθέασι, καὶ Εὐβοᾶς Φασὶν ἀλλ' οὐκέτι ταχᾶς. Iam vero neque ego umquam, neque tu qui haec legis, videmus ullum locum ubi Στειριᾶς legatur aut Μηλιᾶς aut Εὐβοᾶς. Ubicumque hae formae occurrunt, occurrunt autem saepissime, videbis in libris scriptis et editis circumferri τοὺς Εὐβοέας, (Thucyd. IV. 92.) aut Μηλιέας (Thucyd. IV. 96. V. 51.) aut Στειριέα (Xenoph. Hell. IV. 8. 25.) aut Πλαταιέας (Thucyd. II. 76. et passim) aut similes. In poetis salva res est, ut in Sophocl. Philoct. 4:

Ἄχιλλέως παῖ Νεοπτόλεμε, τὸν Μηλιᾶ
Πόλαντος υἱὸν ἐξέθηκ' ἐγὼ ποτε.

et in Aristoph. Lysistr. 1168:

παράδοθ' ἡμῖν τουτονὶ
πρώτιστα τὸν Ἐχινούντα καὶ τὸν Μηλιᾶ
κόλπον τὸν ὀπισθεν.

ad Sophoclem annotavit magister: Ἀττικὸν δὲ τὸ Μηλιᾶ: non facile evasisset illa forma in Thucydide aut Xenophonte aut Demosthene. Servant fideliter antiquam formam pervetusta quaedam scribarum vitia, a quibus sequiores omnes abstinere

manum, ut apud Thucyd. I. 107. ἐς δωριάς pro ἐς Δωριάς, quod saepe alibi in δωριάς est depravatum. Eodem modo scribitur I. 114. ἐσιαίας pro Ἐσιαῖās, et I. 105. Ἀθηναίοις δὲ ναυσὶν ἀποβάσιν ἐς ἀλίαις pro ἐς Ἀλιῶς. Eadem lectio duobus aliis apud Thucydidem locis immanem labem concepit I. 115. ἀποδόντες Νίσαιαν καὶ Πηγὰς καὶ Τροιζήνα καὶ Ἀχαΐαν, et IV. 21. ἀποδόντας Λακεδαιμονίοις Νίσαιαν καὶ Πηγὰς καὶ Τροιζήνα καὶ Ἀχαΐαν. Nihil est absurdius quam καὶ Ἀχαΐαν. Athenienses non magis Achaïam bello ceperant quam ipsam Laconicam. Ceperant autem agrum Troezeni finitimum, quem Thucydides commemorat II. 56: ἔτεμον τὴν τε Τροιζηνίδα καὶ τὴν Ἀλιάδα, et eundem pace composita reddidisse dicuntur. Itaque utrobique pro καὶ Ἀχαΐαν reponendum esse censeo καὶ Ἀλιῶς. Scioli quum quid esset ΚΑΙΑΛΙΑΣ non cape- rent, vocabulum bene Graecum substituerunt sententiae securi.

Eruditi Grammatici illas formas saepius annotaverunt utpote plane obsoletas. Hesychius, qui plurimas glossas Thucydideas continet, ubi scripsisse putatur Δωριάς: δωρεάς, nihil aliud dederat quam Δωριῶς: Δωριάς, ut alio loco Χασιῶ τὸν ἀπὸ δήμου. Sed omnium maxime memorabilis est Hesychii locus in v. Αἰγιάλωσ: ἀντὶ τοῦ Αἰγιαλέωσ. Ἀττικῶσ. In ipso Codice est αἰγιλιῶσ. Vera scriptura est Αἰγίλιεωσ: ἀντὶ τοῦ Αἰγίλιέωσ. Ἀττικῶσ. Solet Αἰγίλιεύσ in Αἰγιαλεύσ a scribis depravari, qui nusquam pepercerunt genitivis Αἰγίλιῶσ, Στειριῶσ, Πυθαῶσ, Ἐρετριῶσ, Μηλιῶσ, similibusque, et Αἰγίλιέα dare solent et Κηφισιέα et Ἐρχιέα, et saepissime Παιανιέα. Redde Isaeo VI. 10. Κηφισιῶσ, ubi Codd. κηφισεῶσ dederunt et Aeschini F. L. § 155. Κηφισιῶ pro κηφισέα. Vide quam difficulter evaserit Μηλιῶσ apud Thucyd. VIII. 3. Non Παιανιέα sed Παιανιῶ scribendum esse disertè testatur Didymus apud Harpocrat. v. Παιανιεῖς, ubi iam tum corruptam lectionem corrigi: Δίδυμος γραπτέον εἶναί Φησι Παιανιῶ χάρις τοῦ ε. Iam tum igitur illud genus vitii in libris inoleverat. Nempe Atticorum scripta Alexandriae et Romae per scribarum manus propagabantur, et quidquid veteribus Atticis solis fuerat proprium ad communem reliquorum usum refingebatur. Notum est in Platonis Codicibus iam olim formas Atticas plusquamperfecti ἦδη, ἐπεπόνθη, ἐνενοήκη cet. oblitteratas fuisse, quas

olim in iis fuisse scriptas Panaectii testimonio eruditi Grammatici confirmabant. Sunt qui easdem olim recte restitutas ex Aristophane denuo expulerint, et in Vesp. 800. ἡκηκόειν γὰρ revocarunt, et in Pace vs. 616. ἡκηκόειν, et ἐργηγόρειν in Ecclesiaz. 32. et ibid. vs. 650. ἐπεπόνθειν. Contra in Nubibus 380. edi video: τουτί μ' ἐλελήθη pro ἐλελήθειν, id est primam personam pro tertia. Possent complura alia his addi, sed et dixi de ea re saepe alibi, et ad Demosthenem aliquando plurima de genere hoc expromere in animo est. Nunc aliud scripturae mendum eximam ex Thucydide III. 18: πληγέντες ὑπό τε τῶν Ἄντισσαίων καὶ τῶν ἐπικούρων, namque emendandum est Ἄντισσέων. Quemadmodum enim Amphissae cives Ἄμφισσῆς appellantur, sic Antissae Ἄντισσῆς. Confunduntur E et AI iam in libris antiquissimis, ut et in Codice Hyperidis, qui vs. 42. ΕΠΕΔ(εὐθήσαν) exhibet pro ΕΠΑΙΔεὐθήσαν. Idem vitium ex Aeschinis Ctesiphontea eximendum est ubi editur § 165: Ἀχαιοὶ πάντες πλὴν Πελληναίων. Emendate Thucydides VIII. 106: Συρρακοσίων καὶ Πελληνέων. Caeterum scatere libros omnes eo genere vitiorum quis est qui nesciat? Apud Hesychium v. Ἀβαρνεύς: Φωκέων Φυλή, reponendum est Φωκαίων, et Συρβηναίων χορός ubicumque comparet vero nomine Συρβηνέων χορός appellari debet.

Quale mendum ex Hyperide eluimus vs. 60: Λεωσθένης — Βοιωτὸς καὶ Μακεδόνας καὶ Εὐβοῶς καὶ τοὺς ἄλλους συμμαχοὺς αὐτῶν ἐνίκησε μαχόμενος ἐν τῇ Βοιωτίᾳ pro ἐνίκησε MAXOMENOTΣ, talia complura in Thucydide commissa aut latent omnes, aut deprehensa tamen a nonnullis excusantur et verae scripturae locum obsident. Satis habeo exempla quaedam apponere. Editur II. 14: ἐπὶ γὰρ Κέρροπος καὶ τῶν πρώτων βασιλείων ἢ Ἀττικῇ ἐς Θησέα ἀεὶ κατὰ πόλεις ἔκειτο πρυτανεῖά τε ἔχουσα καὶ ἄρχοντας. Perpende diligenter hunc locum et senties pro ἔχουσα requiri ἐχούσα. In libro I. 120: πολλὰ γὰρ κακῶς γνωσθέντα ἀβουλοτέρων τῶν ἐναντίων τυχόντων κατωρθώθη. Reperta olim est vera lectio: ἀβουλοτέρων τῶν ἐναντίων τυχόντα, inconsultiores hostes *nacta*, sed temere spernitur. Usitata scriptura τυχόν̄ peperit errorem. Emenda obiter locum Andocidis περὶ μυσηρίων § 92: σκέψασθε — τοὺς κατηγοροῦς τί αὐτοῖς ὑπάρχον τῶν ἐτέρων κατηγοροῦσιν, imo

vero: τίνων αὐτοῖς ὑπαρχόντων ἐτέρων κατηγοροῦσιν. Ex eodem fonte manavit error apud Thucyd. I. 110: οὕτω μὲν τὰ τῶν Ἑλλήνων πράγματα διεφθάρη ἕξ ἔτη πολεμησάντα. Fac in Codice scriptum esse πολεμησᾶν, quomodo id ex reliquis explendum esse putares? Equidem πολεμησάντων censeo, ne Thucydides perinepte locutus esse videatur. Apud Isaeum VIII. 29: τῶν μὲν παλαιῶν ἀκοὴν μαρτυροῦντων παρεχόμενος, si recte locum ceperis μαρτυροῦντας mecum restitues. Sed redeo ad Thucydidem, ubi legitur V. 45: τοῦ Ἀλκιβιάδου — καταβοῶντος τῶν Λακεδαιμονίων ἐσήκουόν τε καὶ ἕτοιμοι ἦσαν εὐθὺς παραγαγόντες τοὺς Ἀργείους — ξυμμάχους ποιῆσθαι. Παράγειν esse *producere ad populum* legatos, nuntium, indicem, nescit nemo. Utrum igitur id populum ipsum fecisse putas an Alcibiadem? Equidem Alcibiadem arbitror, et res est perspicua. Itaque corrigendum esse apparet εὐθὺς παραγαγόντος pro παραγαγόντες. Unum locum addam ex libro VIII. 15: τὰ τε χίλια τάλαντα — εὐθὺς ἔλυσαν τὰς ἐπικειμένους ζημίας τῷ εἰπόντι ἢ ἐπιψηφίσαντι — καὶ ἐψηφίσαντο κινεῖν καὶ ναῦς πληροῦν. Eritne mihi multis verbis opus ut vincam pro εὐθὺς ἔλυσαν τὰς emendandum esse εὐθὺς λύσαντες τὰς, quo facto καὶ ante ἐψηφίσαντο statim ultro excidet et locus ex impedito et absurdo sanus et perspicuus erit: τὰ τε χίλια τάλαντα — ἐψηφίσαντο κινεῖν καὶ ναῦς πληροῦν, quibus verbis aptissime interposuit: εὐθὺς λύσαντες τὰς ἐπικειμένους ζημίας τῷ εἰπόντι ἢ ἐπιψηφίσαντι. Haec ipsa verba admonent me alius loci apud Thucydidem ridiculum in modum corrupti VIII. 67: ἐσήνεγκαν οἱ ξυγγραφεῖς ἄλλο μὲν οὐδὲν, αὐτὸ δὲ τοῦτο, ἐξεῖναι μὲν Ἀθηναίων ἀνειπεῖν γνώμην ἣν ἂν τις βούληται· ἣν δὲ τις τὸν εἰπόντα ἢ γράψεται παρανόμων ἢ ἄλλω τῷ τρόπῳ βλάβη μεγάλας ζημίας ἐπέθεσαν. Equidem ἀνεῖπον et ἀναγορεύω, ἀνερῶ, ἀνεῖρηκα, ἀνάρρησι ποιῆσθαι cett. (quae usu apud Athenienses coniuncta esse alibi accurate demonstravimus) non nisi de *praeconibus* usurpari sat scio et perinde esse ἀναγορεύω dicere et κηρύττω, quemadmodum et ἐπαναγορεύω et ἐπικηρύττω. Quid igitur? An concoquere poteris ἐξεῖναι κηρῦξαι γνώμην ἣν ἂν τις βούληται? Quis tam Codicum Mss. fautor inepte est, ut non hoc fateatur esse absurdum? Ergo spreta librorum

auctoritate rescribere ἐξεῖναι — εἰπεῖν γνώμην, ut statim emendate scriptum est: ἦν δέ τις τὸν εἰπόντα γράφεται παρανόμων. Exemplum unum verbi ἀνειπεῖν ex Aeschine afferam ut eiusdem locum veteri mendo liberem. In Ctesiphontea dixit §. 40: εἰ τοίνυν — ἦσαν δύο κείμενοι νόμοι περὶ τῶν κηρυγμάτων, ἐξ ἀνάγκης — ἀνήρητ' ἂν ὁ ἕτερος τῶν νόμων ἦτο· ὁ τὴν ἐξουσίαν δεδωκώς· ἀνειπεῖν ἢ ὁ ἀπαγορεύων. Ex his igitur emblemata irrepsisse arguitur in eiusdem orationis §. 155: τότε μὲν ταῦτ' ἐκήρυττεν (ὁ κήρυξ), ἀλλ' οὐ νῦν, ἀλλὰ παραησάμενος τὸν τῆς ὀρφανίας τοῖς παισὶν αἴτιον τί ποτ' ἀνερεῖ [ἢ τί φθέγγεται]; Ex antiqua scriptura ΤΗΠΟΤΑΝΕΠΕΙ omnium librorum scribae elicuerunt τί ποτ' ἂν ἐρεῖ, unus τί ποτ' ἂν αἰρή sed correctum ἐρεῖ, in uno vera lectio ἀνερεῖ reposita est. Vitiosa scriptura: τί ποτ' ἂν ἐρεῖ; permovit aliquem correctorem ut de suo adderet: ἢ τί φθέγγεται; Antiqua et proba lectio τί ποτ' ἀνερεῖ, id est τί ποτε κηρύξεις; istiusmodi additamentum non admittit. Itaque ex Oratione plurimis emblematis obsita haec quoque verba suppositicia expellenda censeo

Quod apud Hyperidemprehendimus vitium vs. 38: περὶ δὲ Ἀθηναίων ἀνδρῶν τοὺς λόγους ΠΟΙΟΤΜΕΝΟΝ — περιεργον ἡγοῦμαι εἶναι ἰδίᾳ τὰ γένη ἐγκωμιάζειν pro ποιούμενος, simillimus huic error apud Thucydidem commissus est VI. 102: (Nicias) τὰς μηχανὰς καὶ ξύλα ὅσα πρὸ τοῦ τείχους ἦν καταβεβλημένα ἐμπρῆσαι τοὺς ὑπηρέτας ἐκέλευσεν ὡς ἔγνω ἀδύνατους ἐσομένους ἐρημιά ἀνδρῶν ἄλλω τρόπῳ περιγενέσθαι. Si ea verba diligenter consideraveris de ipso Nicia haec dici oportere intelliges: ἔγνω ὅτι οὐ δυνήσεται ἄλλω τρόπῳ περιγενέσθαι. Nicias aegrotans cum paucis intra munimentum erat relictus; itaque ad quem alium ἐρημιά ἀνδρῶν referri poterit quam ad ipsum? Emenda igitur: ὡς ἔγνω ἀδύνατος ἐσομένος ἐρημιά ἀνδρῶν ἄλλω τρόπῳ περιγενέσθαι, ut II. 81: ὁ δὲ ἀδύνατος ἔφη εἶναι Ναύπακτον ἐρήμην ἀπολιπεῖν. Obiter corrige locum III. 28: γνόντες δὲ οἱ ἐν τοῖς πράγμασιν οὗτ' ἀποκαλύσειν δυνατοὶ ὄντες κτέ. Δύναμαι, δυνατός εἶμι et οἶός τέ εἶμι cum aoristo coniungi solent, cum futuro coniungi omnino nequeunt, quare ἀποκαλύσει emendandum. Alio modo peccatum est III. 37: πολλὰκις — καὶ ἄλλοτε ἔγνω δημοκρατίαν ὅτι ἀδύνατόν ἐστιν ἐτέρων ἄρχειν, ubi reponendum ὅτι ἀδύνατός ἐστιν κτέ.

Quod in Hyperidis vetere Codice scriptum est vs. 161. ΑΠΕΔΕΙΞΑΝ pro ἀπεδείξαντο commode adhiberi poterit ad eliminandum ex Thucydide duplicem barbarismum. Legitur IV: 41: ἐλήιζόν τε τὴν Λακωνικὴν, et III. 85: ἐλήιζον τοὺς ἐν τῇ νήσῳ, sed emendandum est ἐλήιζοντό τε et ἐλήιζοντο τοὺς ἐν τῇ νήσῳ. Graeci omnes constanter usi sunt forma media, quae in Ionia λήιζομαι est, λήζομαι in Attica. Thucydides, apud quem saepius proba et genuina forma occurrit, scribarum vitio bis βαρβαρίζει. Quamquam barbarismus abest, tamen non minus grave mendum vitiat locum VI. 62: Νικίας παρῆν ἐς τὸ εὐράτευμα· καὶ τὰνδράποδα ἀπέδωσαν καὶ ἐγένοντο ἐξ αὐτῶν εἴκοσι καὶ ἑκατὸν τάλαντα. Quomodo, quaeso, tantum pecuniae ex mancipiis redigi potuit, si ea Athenienses suis reddiderunt? At non redditi sunt, inquis, sed sub corona vaenierunt. Intellego, sed non inest hoc in Graecis: ἀπέδωσαν enim nihil aliud est quam reddiderunt. Quod sententia postulat vendiderunt apud Atticos omnes et Thucydidem est ἀπέδωσαντο. Etiam quod sequitur ἐγένοντο τάλαντα plane ab Atticorum loquendi usu abhorret, quamobrem utroque mendo sublato restituerim: τὰνδράποδα ἀπέδωσαντο καὶ ἐγένετο ἐξ αὐτῶν ἑκατὸν καὶ εἴκοσι τάλαντα.

Sunt in libris certa quaedam vocabula, in quorum exitu librariorum natio veluti ludere solet et omnia miscere: in his sunt αὐτός, οὗτος et ἕκαστος, quae saepe videbis praeter sententiam reficta temere terminatione vicinis accommodari. Apud Hyperidem scriptum est vs. 37. ΤΟΥΤΩΝ pro τοῦτον, vs. 67. ΑΥΤΩΝ pro αὐτῆς, et vs. 112. τῷ ΤΟΥΤΩΙ τρόπῳ pro τοῦτου, et vs. 139. ΑΥΤΟΝ pro αὐτοῦ. Similia passim occurrunt in libris nostris, veluti apud Demosth. p. 1439, 15: ἐγὼ μὲν δὴ δίκαιον ὑπέλιφα πρῶτον ἀπάντων αὐτοῖς εἰπεῖν τί μοι δοκεῖ περὶ ὧν σκοπεῖσθε, ubi Wolfius intellexit αὐτὸς εἰπεῖν verum esse. Sed eadem opera πρῶτος ἀπάντων correctum oportuit, de quo genere erroris paulo ante diximus. Viri docti ea vitia tam faciles ferunt, ut apud Thucydidem VI. 3. concoquant: Ἑλλήνων δὲ πρῶτον Χαλκιδῆς — Νάξον ᾤκισαν, pro πρῶτοι. Apud Thucydidem VI. 10. libri ad unum omnes conspirant in malesana lectione: ἡμεῖς δὲ Ἑγεσαίοις δὴ οὔσι ξυμμάχοις — δεξιῶς βοηθοῦμεν, ἵφ' ὧν δ' αὐτῶν πάλαι ἀφε-

ἑώτων ἀδικούμεθα ἔτι μέλλομεν ἀμύνεσθαι. Primus omnium Reiskius verum vidit, qui ὕφ' ἂν δ' αὐτοὶ πάλλι ἀφεσώτων ἀδικούμεθα restituit. Equidem ἀφεσώτων quoque insicium esse suspicor. Praecedit enim: Χαλκιδῆς ἔτη τοσαῦτα ἀφεσώτες ἀφ' ἡμῶν ἔτι ἀχειρωτοὶ εἰσιν, et sententia clamat πάλλι ἀδικούμεθα arcte coniungi oportere.

Confusa sunt ἐκάστην et ἕκαστοι, si quid iudico, apud Thucyd. VI. 32: εὐχὰς δὲ τὰς νομιζόμενας πρὸ τῆς ἀναγωγῆς οὐ κατὰ ναῦν ἐκάστην, ξύμπαντες δὲ ὑπὸ κήρυκος ἐποιοῦντο. Opposita haec ita erunt inter se ut res ipsa postulat, ubi rescripseris: οὐ κατὰ ναῦν ἕκαστοι, ξύμπαντες δέ. Nempe quamquam *simul omnes* preces solemnes peregisse dicuntur, vel sic tamen κατὰ ναῦν ἐκάστην τὰς εὐχὰς ἐποιοῦντο. Bene viderunt viri docti apud Thucyd. VIII. 50: γράψας — ὅτι ἀνεπίφθονόν οἱ ἦδη εἶη — καὶ τοῦτο καὶ ἄλλο πᾶν δρᾶσαι μᾶλλον ἢ ὑπὸ τῶν ἐχθίστων αὐτὸν διαφθαρήναι, non sic scripsisse Thucydidem sed αὐτὸς διαφθαρήναι. Apud Antiphontem V. 53. ubi editur: ὥστε τοῦτο μὲν σαφέστερον αὐτοῖς ἔμελλεν εἶρεῖν ὁ εἰργασμένος κτέ. dubitasne quin αὐτὸς — ὁ εἰργασμένος oporteat rescribi? Apud Lysiam XXX. 28: καὶ τὰς μὲν ἀρχὰς ὑπὸ τῶν τοιούτων ἡγεῖσθε διαφθείρεσθαι, αὐτοῖς δὲ τούτοις πιστεύετε, pro αὐτοῖς Bekkerus de Marklandi coniectura recepit: αὐτοὺς δὲ τούτοις πιστεύετε, sed dicitur hoc de iis, qui medico capita sua credunt, quare melius emendabitur: αὐτοὶ δὲ τούτοις πιστεύετε. Diversi generis mendum latet in αὐτῶν apud Thucydidem VI. 82: ἡμεῖς δὲ Ἴωνες ὄντες Πελοποννησίοις Δαριεῦσι καὶ πλείοσιν οὖσιν — ἐσκειψάμεθα ὅτῳ τρόπῳ ἡμῖς αὐτῶν ὑπακουσόμεθα. Pro ἡμῖς αὐτῶν in nonnullis libris est ἡμῖς ἂν αὐτῶν. Bellissimum est ἡμῖς ἂν ἀκουσόμεθα, itaque a nonnullis probatur ea scriptura, quibus ἂν cum futuro aptissime videtur componi. Dittographia est in ἂν αὐτῶν. Scriptura vitiosa ΑΤΤΩΝ correctae est supra scripto ΑΝ, ut ΑΝΩΝ scriberetur, et ecce emicat verissima lectio ΗΚΙΣΤΑΝΩΝ id est ἡμῖς ἀνθρώπων. Quid tritius est in Attica quam ἡδῖς ἀνθρώπων, κάλλῖς ἀνθρώπων, οἰκειότατ' ἀνθρώπων et sim.? Vide Astium ad Platonis Leges pag. 24. Frequens est imprimis μάλλῖς ἀνθρώπων et ἡμῖς ἀνθρώπων, in quibus scribas etiam alibi impegisse ad Xenophontem annotavimus.

Affinis his error commissus apud Thucydidem VIII. 88. scioli interpretamentum peperit, quod tamquam nebula locum obscurat. In libris est: Ἀλκιβιάδης ἔπλει καὶ αὐτός. — ὑποσχόμενος τοῖς ἐν τῇ Σάμῳ ἀσφαλῆ καὶ μεγάλην χάριν· ἢ γὰρ αὐτὸς ἄξειν Ἀθηναίοις τὰς Φοινίσσας ναῦς ἢ Πελοποννησίοις γε κωλύσειν ἐλθεῖν. Misere claudicat oppositio vel potius nulla omnino inest in hac inepta loci conformatione. Sed salva res est. Αὐτός tralaticio vitio scriptum est pro αὐτοῖς, quod ubi receperis Ἀθηναίοις locum suum tueri non poterit et in oram remigrabit, unde male irrepserat. Itaque sana et expedita erunt omnia in hunc modum scripta: ἢ γὰρ αὐτοῖς ἄξειν τὰς Φοινίσσας ναῦς ἢ Πελοποννησίοις γε κωλύσειν ἐλθεῖν. Dixerat enim ipse Alcibiades: ἢ ὑμῖν ἄξω τὰς ναῦς ἢ Πελοποννησίοις γε κωλύσω ἐλθεῖν.

Quo pacto nonnumquam in Hyperidis libro papyraceo sylaba negligenter repetita est, sic apud Thucydidem IV. 63. eodem modo natus error orationem vitiauit in his: πειθόμενοι μὲν ἐμοὶ — τὸν εὖ καὶ κακῶς δρῶντα ἐξ Ἰσοῦ ἀρετῆ ἀμυνόμεθα· ἦν δὲ ἀπισήσαντες ἄλλοις ὑπακούσωμεν οὐ περὶ τοῦ τιμωρήσασθαι τινα, ἀλλὰ καὶ ἄγαν εἰ τύχοιμεν φίλοι μὲν ἂν τοῖς ἐχθίοις, διάφοροι δ' οἷς οὐ χρὴ κατ' ἀνάγκην γιγνοίμεθα. Primum rescribe πειθόμενοι pro πειθόμενοι. Raro elabitur antiqua forma πειθών et ἐπειθόμενον, cui etiam apud poëtas saepe iugulato metro πείθων et ἐπειθόμενον, πείθου et πειθόμενος scribae indocti substituunt. Opponuntur inter se πειθόμενοι μὲν ἐμοὶ et ἀπισήσαντες. Praeterea sensu vacua sunt verba: καὶ ἄγαν εἰ τύχοιμεν. Quid sibi vult ἄγαν? Quid τυχεῖν in ea oratione? Equidem latere in his suspicor: ἀλλὰ καὶ εὐτυχῶμεν. Qui in bello rem bene et feliciter gerunt dicuntur εὐτυχεῖν. Notissimae rei exemplum unum adscribam, ut locum mendo liberem. Legitur IV. 117: τοὺς γὰρ δὴ ἄνδρας περὶ πλείονος ἐποιῶντο κομίσασθαι ὡς ἔτι Βρασιδάς εὐτύχει, imo vero: donec Brasidas rem prospere gereret; itaque ἕως ἔτι vera scriptura est. Quod in illo loco legitur τὸν εὖ καὶ κακῶς δρῶντα revocat mihi in memoriam locum ridiculo vitio obscuratum IV. 15: ἔδοξεν αὐτοῖς ὡς ἐπὶ ξυμφορᾷ μεγάλη τὰ τέλη καταβάντας ἐς τὸ στρατόπεδον βουλευεῖν παραχρῆμα ὀρῶντας ὅτι ἂν δοκῇ. Quid multis verbis in re perspicua opus?

Emenda sodes: παραχρήμα δρῶντας ὅτι ἂν δεκῆ. In re tam ancipiti quidquid consilio placuisset sine mora erat *agendum*, non *videndum*. Intelligisne quam facile ὅ et δ confundi possint? In Valckenaerii Schedis Criticis Mss., ubi multa erudite de litterarum confusione et permutatione collegit, annotatum lego: „*Markland. ad Lys. p. 415, 1. Littera δ amisso apice in o migravit. Habet plura in eam rem ad Maximum Tyrium p. 653. B. δράμασι L. δράμασι. οἰκεῖα L. δίκκια Faber ad Longin. p. 240. n. 57. Hesychius Εὐόλαιον. L. Εὐδιαῖον Tourp. Suid. 3. p. 332.*” Haec ille Plura de genere hoc alias dare in animo est. - Nunc ad reliqua pergo.

Quoties in Hyperidis Codice vidimus I male omissum. Ea res non semper minimi momenti est: nonnumquam aut sententiae aut Graecitati grave detrimentum affert, veluti VIII. 25. ubi viri docti barbaram formam προεξάξαντες summa ope tuentur in his: καὶ οἱ μὲν Ἄργεῖοι τῷ σφετέρῳ αὐτῶν κέρει προεξάξαντες καὶ [καταφρονήσαντες] ὡς ἐπ’ Ἴωνάς τε καὶ οὐ δεξιόμενους ἀτακτότερον χωροῦντες νικῶνται. Veram scripturam προεξάξαντες et Dindorfius reperit apte componens Herodotum IX. 62: προεξαΐσσοντες κατ’ ἕνα, et Vaticanus Codex, si quis in tali re Codicis auctoritatem requireret, confirmat diserte exhibens προεξαΐξαντες. Sunt qui ἕξα et ἕξαχον perinde Atticis usitata fuisse ex locis quibusdam vitiosis imperite collegerint. Ubi προεξάξαντες receperis simul expunge καταφρονήσαντες a sciolo additum, quo resecto demum locus colorem et vigorem Thucydideum habebit. Dicit a bono scriptore potuit καταφρονήσαντες aut ὑπὸ καταφρονήματος ἀτακτότερον ἐχώρουν, sed ubi ita dicitur: ὡς ἐπ’ Ἴωνάς τε καὶ οὐ δεξιόμενους ἀτακτότερον χωροῦντες non est probati scriptoris frigidum et otiosum καταφρονήσαντες apponere. Iterum male omissum est I in V. 10: παρήγγειλε τοῖς ἀπιούσιν — ὑπάγειν ἐπὶ τῆς Ἡϊόνος. ὡς δ’ αὐτῷ ἐδόκει σχολῆ γίνεσθαι κτέ. Inepte in ea trepidatione otium commemoratur: sententia postulat βραδέως: videbantur trepidanti Cleoni lente ac tarde progredi, itaque σχολῆ verum est, quod saepius apud Thucydidem βραδέως significat, v. c. III. 46: εἰ τὸ αὐτὸ δύναται σχολῆ καὶ ταχὺ ξυμβῆναι, et alibi saepe. Addam locum Aristophanis ubi I praepostere

additum verbum peperit Graecis auribus inauditum. In Ranis vs. 494. circumferri video hanc scripturam:

Ἦθι νυν, ἐπειδὴ ληματαῖας κἀνδρείος εἶ.

sed verbum ληματαῖω vitio natum et analogia damnat et usus respuit. Repone adiectivum ληματαίας fictum ad exemplum notissimi Φρονηματαίας. Hesychius ἐκ τῆς Κωμικῆς λέξεως ἀρπνιτ: Ληματαίας: Φρονηματαίας, a Didymo, ut probabile est, ex hoc ipso Aristophanis loco desumtum.

Apud Thucydidem quoque πρὸ et πρὸς passim susque deque habentur. Aperte vitiosum est VIII. 45: οὐχ ὑπολιπόντες ἐς δμηρείαν τὸν προσοφειλόμενον μισθόν, namque προσοφείλω est apud Atticos προσέτι δφείλω, multoque melius divisim πρὸς δφείλω scribitur, ut apud Demosthenem p. 37, 7: καὶ τὸ πάντων ἀνδρείοτατον. τῶν ὑμετέρων αὐτῶν χάριν προσοφείλετε, ubi πρὸς δφείλετε reponendum. Contra *debeo* Atticis est προῦφείλω, saepe a scribis in προσοφείλω, idque nonnumquam in προσοφείλω depravatam, quamobrem τὸν προῦφειλόμενον μισθόν verum esse arbitror. Eadem de causa redde Demostheni pag. 945. 20: ἐκ τίνος τρόπου προῶφειλε τὰ ἕδεκα τάλαντα; pro προσῶφειλε. Neque debebant dubitare viri docti quin προίοντας emendari oporteret IV. 47: μασιγοφόροι τε παριόντες ἐπετάχυνον τῆς ὁδοῦ τοὺς σχολαίτερον προσιόντας, nam quid sibi vult προσιέναι in ea re, ubi *progredi* requiritur? Neque minus hoc necessarium est IV. 110: οἱ δὲ πρᾶσσοντες αὐτῶ ἐιδότες ὅτι ἤξει [καὶ] προσελθόντες τινὲς αὐτῶν λάβρα ὀλίγοι ἐτήρου τὴν πρόσοδον. Si eius adventum *opperiebantur*, manifestum est ὅτι αὐτῶ οὐπω προσῆλθον. Reponendum est expuncta copula: ἐιδότες ὅτι ἤξει προσελθόντες τινὲς αὐτῶν λάβρα ὀλίγον ἐτήρου τὴν πρόσοδον. Quod reposui προσελθόντες — ὀλίγον pro ὀλίγοι commendatur loco vicino cap. 111: ὁ Βρασιδίας ἡσύχαζεν ὀλίγον προσελθών. Quod importunum καὶ delevi, mirum est quam saepe apud Thucydidem ea vocula perperam irrepserit, veluti IV. 30: Κλέων δὲ ἐκείνῳ τε προπέμψας ἄγγελον ὡς ἤξαν [καὶ] ἔχων στρατιὰν ἦν ἠτήσατο ἀφικνεῖται ἐς Πύλον, ubi rectissime Codex Vossianus καὶ omittit. Cleonis verba erant: ἤξω ἔχων στρατιὰν ἦν ἠτήσω. Itaque τε post ἐκείνῳ insiticiū est. Quis nescit quam tritum sit ἔρχομαι ἔχων pro *adduco*? Hinc corrige locum V. 7: ὡσε καὶ μηχανὰς ὅτι οὐ

κατηήλεν ἔχων ἀμαρτεῖν ἐδόκει, imo vero οὐκ ἤλεθεν ἔχων.

Vidimus apud Hyperidem quoque quam proclivi errore M et ΛΛ confundi possint, quum pro (α)ΛΛΟΙ(ε) ΩΝ vs. 155. ΜΟΙ.ΩΝ fuerit descriptum. Ex huius rei observatione expediri poterit locus vitio affectus apud Thucyd. I. 90: ὁ μὲν ταῦτα διδάξας καὶ ὑπειπὼν τᾶλλα ὅτι αὐτὸς τάκει πράξει ἔχετο. Componi commode nequeunt τᾶλλα et τάκει, sed in τᾶλλα latet AMA, unde emergit haec lectio: καὶ ὑπειπὼν ἅμα ὅτι αὐτὸς τάκει πράξει, quae et sententiae et usui loquendi perinde satisfacit. Admonent me haec loci pari modo corrupti VI. 9: καὶ ἦσπον ἐτέρων περὶ τῷ ἑαυτοῦ σώματι ὄρραδῶ νομίζων ὁμοίως ἀγαθὸν πολίτην εἶναι ὃς ἂν καὶ τοῦ σώματός τι καὶ τῆς οὐσίας προνοῆται. Sensu vacuum est in hac sententia ὁμοίως, in quo latet ὅμως, quod saepius in ὁμοίως depravatam vidi. Emendandum est: νομίζων ὅμως ἀγαθὸν πολίτην εἶναι κτέ. Quemadmodum ἅμα sic ὅμως participio subiici interdum solet, ut apud Demosthenem me alibi legere memini: τὴν ὑμετέρων ἡδίκημένων ὅμως πραότητα καὶ Φιλανθρωπίαν. Eodem modo scripserat Thucydides III. 111. sed scriba aut sciolus eius manum vitiauit in verbis: οἱ δὲ Ἀκαρνᾶνες τὸ μὲν πρῶτον καὶ πάντας ἐνόμισαν ἀπιέναι ἀσπόνδους ὁμοίως, ubi si rescripseris ἀσπόνδους ὅμως, id est, καίπερ ἀσπόνδους ὄντας, res ipsa erit perspicua et Thucydide digna lectio. Plane eodem modo loquitur Thucydides I. 9: ἐπιγλύτην ὄντα ὅμως et VII. 75: ἔχουσα τινὰ ὅμως τὸ μετὰ πολλῶν κούφισιν.

Quam saepeprehendimus Codicis Hyperidei scribam titubasse in articulis aut vitiandis aut male et praepostere omitendis. Quam saepe in libris Thucydideis eadem chorda oberaverint paucis exemplis ostendam. Editur VI. 91: παρὰ τοῦ [τὰ] ἀκριβέστατα εἰδότης ἀκηκόατε, vitiose admodum; dicitur enim ἀκριβῶς οἶδα, non οἶδα τὰκριβῆ. Itaque importunum articulum remove. Sine mendo legitur in vicinia cap. 93: νομίσαντες παρὰ τοῦ σαφέστατα εἰδότης ἀκηκοέναι. Contra intercidit articulus VII. 23: ταύτας τε γὰρ ἔτρεψαν καὶ ὕφ' ὧν τὸ πρῶτον ἐνικῶντο ἐν τῷ λιμένι. Requirit Atheniensium usus loquendi ut corrigatur: καὶ τὰς ὕφ' ὧν τὸ πρῶτον ἐνικῶντο. Incredibile dictu est quam saepe haec forma dicendi ab ineruditis aut scribis aut correctoribus vitiata fuerit aut interpo-

lando omnibus modis obscurata. Complura huius fraudis exempla ex uno Demosthene expromam. Edebatur pag. 50, 24: *προαπόλωλεν ἐφ' ἃ ἂν ἐκπλέωμεν*, servavit manum Demosthenis solus S., unde prodiit; *προαπόλωλε τὸ ἐφ' ὃ ἂν ἐκπλέωμεν*. Sine mendo elapsum est pag. 779, 3: *ἢ τοῖς ἐκ τοῦ δεσμοτηρίου ἢ τοῖς ὧν ἀπέκτεινε ὁ δῆμος τοὺς πατέρας*, sed vide quid scribae commiserint pag. 1325, 6: *εἰ μὴ πιστεύει τις αὐτῶ δεῖξιν ἐν ὑμῖν τὰ γεγενημένα περὶ ὧν ποιεῖται τὴν Φάσιν*, ubi in aliis est *ταῦτα γεγενημένα* e manifesta correctione. Dindorfius auctore Dobraeo *τά* expunxit. Nollem factum, nam transponi tantum oportuit: *δείξιν ἐν ὑμῖν γεγενημένα τὰ περὶ ὧν ποιεῖται τὴν Φάσιν*. Saepius vidi *τά* et *τοὺς* sic posita a sciolis male in *ταῦτα* et *τούτους* depravari, veluti apud Demosthenem pag. 1123, 2: *ἀφήρησαι δὲ τὴν σαυτοῦ πειθεράν ταῦτα ἀφ' ὧν ἔζη*, sentisne *τά ἀφ' ὧν ἔζη* verum esse? In eadem oratione pag. 1127, 2: *ὅταν γὰρ τῶ δουλῶ συνδικῆ τὸν ἀδελφὸν ἀτιμῶν, καὶ παραπεπτωκῶς θαυμάζῃ τούτους ὑφ' ὧν αὐτῶ θαυμάζεσθαι προσῆκε*, requiritur *τοὺς ὑφ' ὧν* „eos, a quibus ipsum observari et coli oportebat”, non *hos*. Praeterea obiter corrige *ὑποπεπτωκῶς θαυμάζῃ* pro *παρραπεπτωκῶς*, conf. pag. 1120, 22: *ἴσα βαίνων ἐβιάδιζεν ὑποπεπτωκῶς ἐκείνῳ*, et saepe alibi *ὑποπίπτειν τινί* eo sensu recurrit. Videbis iterum *ταῦτα* pro *τά* vitiose scriptum pag. 498, 9: *πάντα μὲν εὐλαβεῖσθαι δεῖ ποιεῖν τὰ δοκοῦντα καὶ ὅντ' αἰσχροῦ, μάλιστα δὲ ταῦτ' ἐφ' οἷς τοῖς ἄλλοις χαλεπῶς τις ἔχων ὀρεῖται*, nam vera scriptura est *μάλιστα δὲ τὰ ἐφ' οἷς κτέ*. Faciliore etiam medicina idem mendum sanari potest in vicinis pag. 498, 21: *εἴ τινα τῶν εὐρημένων τὴν δωρεὰν ἀνάξιον εἶναι Φασιν ἢ μὴ πεποιηκότα ἐφ' οἷς εὐρετο ἔχειν κτέ*. repetita una syllaba emenda: *πεποιηκότα (τά) ἐφ' οἷς εὐρετο*. Eadem opera unum locum Isocratis corrige in Euagora § 6: *οὕτω γὰρ τινες δυσκόλως πεφύκασιν ἄσθ' ἥδιον ἂν εὐλογουμένων ἀκούοιεν οὐς οὐκ ἴσασιν εἰ γεγόνασιν ἢ τούτους ὑφ' ὧν εὖ πεπονθότες αὐτοὶ τυγχάνουσιν*: statim vides ἢ *τοὺς ὑφ' ὧν* reponendum esse, quemadmodum apud Thucydidem: *ταύτας τε γὰρ ἔτρεψαν καὶ τὰς ὑφ' ὧν τὸ πρῶτον ἐνικῶντο*.

Saepe suspicatus sum idem loquendi genus ab aliquo interpolatore obscuratum esse II. 34: *μία δὲ κλίμη κενὴ φέρεται*

ἔσρωμένη τῶν [ἄΦανῶν] οἱ ἂν μὴ εὐρεθῶσιν ἐς ἀναίρεσιν. Sub-
inepte enim τῶν ἄΦανῶν explicatur, quasi vero quisquam ne-
scire posset qui ἄΦανεῖς in tali re et essent et dicerentur.

Articulus vitiose abundat apud Thucyd. VIII. 92: πληγεῖς —
ἐν [τῆ] ἀγορᾷ πληθούσῃ, et VIII. 45: δαπανῶντες ἐς τοιαῦτα
ἀφ' ὧν [ἡ] ἀσθένεια ξυμβαίνει, et aliis quibusdam locis. Con-
tra revocandus est articulus I. 36: τρία μὲν ὄντα λόγου ἄξια
τοῖς Ἑλλησι ναυτικά, τὸ παρ' ὑμῖν καὶ τὸ ἡμέτερον καὶ τῶν
Κορινθίων, imo vero καὶ (τὸ) τῶν Κορινθίων, quod quam sit ne-
cessarium Demosthenis locus ostendere poterit pag. 1207, 9:
τὰ ψηφίσματα τὰ τε τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου, ubi rectissime
Cod. S. servavit: καὶ τὰ τοῦ δήμου. Omisso articulo τὰ ψη-
φίσματα Senatui et populo communia fuisse dicuntur, ut ἡ
ἐμὴ καὶ σὴ Φιλία, ἡ ὅσια καὶ δικαία ψῆφος, et sim. Itaque
τὸ ναυτικὸν τὸ ἡμέτερον καὶ τῶν Κορινθίων significat unam clas-
sem Corcyraeis et Corinthiis communem, contra auctoris sen-
tentiam. Nusquam facilius potest articulus necessarius e fuga
retrahi quam apud Aristophanem in Nubibus vs. 65:

ἡ μὲν γὰρ ἵππον προσετίθει πρὸς τοῦνομα,
Ξάνθιππον ἢ Χαίριππον ἢ Καλλιπίδην,
ἐγὼ δὲ τοῦ πάππου ἴθι μένην Φειδωνίδην.

an non sentis τὸ τοῦ πάππου esse necessarium? Contra male
recepit articulum ex uno S. Dindorfius in Demosth. pag. 920,
19: πάθοιμι μέντ' ἂν [τὰ] δεινότατα. Graeci dicebant δεινά et
δεινότατα πάσχω. Similis error irrepserat in Isocratis Areopag.
§ 3: ὄρω τῶν πόλεων τὰς ἄριστα πράττειν οἰομένους τὰ κάκιστα
βουλευομένους, sed Urbinas optime τὰ omittit. Revocandus est
articulus apud Demosth. de Corona pag. 269, 19: εἰ γὰρ Αἰα-
κὸς ἢ Ῥαδάμανθυς ἢ Μίνως ἦν κατηγορῶν, imo vero ἦν ὁ κατη-
γορῶν, non enim dicit orator: si *Deacus* accusaret, sed: si ac-
cusator esset *Deacus*, ἀλλὰ μὴ σπερμολόγος, περίτριμμα ἀγορᾶς,
et quae sequuntur. Unum locum adiciam ex oratione eadem
pag. 229, 2: προσῆγον ἐκείνους προτέρους διὰ τὸ τὴν [τῶν] συμ-
μάχων τάξιν ἐκείνους ἔχειν, ubi facile apparet τῶν esse delen-
dum. Macedones enim priores producebantur, ὅτι σύμμαχοι
ἦσαν, et omnino τάξις, μοῖρα et sim in tali re genitivum sine
articulo postulant, οἰκέτου τάξιν ἔχων, ἐν ἐχθροῦ τάξει, ἐν πο-
λεμίου μοίρᾳ, cett.

Quod omnibus Codicibus vetustioribus commune est, et in Hyperidis veterrimo libro saepissime factum esse videmus, ut EI scribatur pro *ι* producto, idem in Thucydide nonnumquam Editoribus fraudi fuit. Scribae in ea quoque re parum sibi constant: qui passim ΚΑΛΛΕΙΟΝ, ΗΔΕΙΟΝ, ΒΕΛΤΕΙΟΝ scribunt, iidem ΚΑΛΛΙΩ et sim. subinde dederunt. Solent ΚΡΕΙΝΩ dare et ΤΕΙΜΗ et ΕΝΤΕΙΜΟΣ, et ΝΕΙΚΗ et ΝΕΙΚΑΝ, sed iidem, ut vidimus, ΝΙΚΗ scribunt, et ΕΝΙΚΗΣΕΝ, et similia. Genus hoc scribendi quamquam a sequioribus non est retentum, tamen passim incuria servarunt vetustam scripturam, praesertim in locis corruptis. Quis nescit palmariam Valckenaerii emendationem, qui e scriptura: ὁς δ' εὐγλωσσίαν εἰ καὶ σοφὸς μὲν κτέ. elicuit: ΕΥΓΛΩΣΣΙΑ ΝΕΙΚΑΙ, id est εὐγλωσσίᾳ νικᾷ, in Diatribe p. 260. sq. Plurima sic felicissime emendavit Heringa in Observatt. Crit. pag. 273. sqq. In Hermesianactis carmine apud Athen. XIII. p. 599. A. Codex Marcianus exhibet: οἴωδεχλειημενον ἔξοχον ἐχρῆν πολλῶν δ' ἀνθρώπων εἶναι σωκράτη ἐν σοφίᾳ. Reperta est vera scriptura haec:

Οἴω δ' ἐχλίηνεν, ὃν ἔξοχον ἔχρη Ἀπόλλων
ἀνθρώπων εἶναι Σωκράτη ἐν σοφίᾳ.

Priorem partem emendavit Heringa l. l. pag. 181. reliqua Porsonus in Miscell. Crit. pag. 41. Quia χλιαίνω primam producit propterea olim ΕΧΛΕΙΗΝΕΝ scribebatur. Plurima de genere hoc Criticorum principes repperunt, cuiusmodi est πῖθι θαρρῶν pro πείθει, et:

λαγῶν ταραξίας πῖθι τὸν θαλάσσιον,

ubi item πείθει est in libris: vide Porsoni Advers. pag. 113. Non debebant igitur Thucydidis Editores servare lectiones huiusmodi, qualis est II. 76: ἐνείλλοντες, et III. 24: ὑπονειφομένη, et IV. 103: ὑπένειφεν. Olim ΝΕΙΦΩ scribebatur, ut ΜΕΜΕΙΚΤΑΙ et ΑΜΕΙΚΤΟΣ cet. sed quia nemo hodie sic scribit, sed μέμικται et ἄμικτος, propterea νίφω quoque et ἴλλω, ἐνίλλω cet. scribendum. Videmus autem apud Hyperidem quoque temere I et EI confundi, quamobrem in constituenda scriptura in talibus quidem nullam omnino Codicum etiam vetustissimorum rationem habendam esse satis constat. Itaque confidenter ex Thucydide λειποσράτιον et λειποψυχεῖν et

quidquid est huiusmodi expellemus, quoniam et ex analogia certa et ex Poëtarum locis compertum est haec omnia primam syllabam correptam habuisse, ut in Callimachi senario apud Scholiast. Aristoph. Av. 873:

τῆ καὶ λίπουρα καὶ μόνωπα θύεται.

nam sic legendum, non μόνωπα. Unum tantum mendum de genere hoc quia lepidus est scribarum error, redarguam. In Aeginetico, qui Isocratis nomine circumfertur, legitur § 39: τετραμένον αὐτὸν καὶ βαδίζειν οὐ δυνάμενον ἀλλ' ὀλιγοψυχοῦντα ἀπεκόμισα ἐπὶ τὸ πλοῖον φέρων ἐπὶ τῶν ὄμων: haec est Codicis Urbinatis scriptura ἀλλ' ὀλιγοψυχοῦντα, in reliquis est ἀλλὰ λειποψυχοῦντα. In utraque lectione aliquid verum inest, nam genuinum est: ἀλλὰ λειποψυχοῦντα, ut apud Thucydidem IV. 12: τραυματισθεῖς πολλὰ ἐλιποψύχησε, non quod editur ἐλειποψύχησε. Sequiorum verbum est ὀλιγοψυχεῖν, quod non significat *animi deliquium pati*, sed *pusilli animi esse* et *metu percussum*. In Codd. λόγος. λοιπός et ὀλιγος sexcenties inter se permutantur. In ipso Hyperidis Cod. vs. 179. scriptum est ΠΑΡΗΜΕΙΝΚΑΙΤΟΙΣΛΟΓΟΙΣ pro παρ' ἡμῶν καὶ τοῖς λοιποῖς. Eodem modo erratur in compositis. In Graecitatis gazam et alia plura κίβδηλα καὶ παρακεκομμένα recepta sunt, et Λιποδεής in verbis μέτριος καὶ λιποδεής ἀνὴρ, at tu emenda καὶ ὀλιγοδεής ἀνὴρ. Eiusdem monetae est verbum Λιποδρανεῖν vitio natum pro ὀλιγοδρανεῖν. Est etiam adiectivum Λιποδρανής, quod ibidem circumfertur, τοῦ πονηροῦ κόμματος et describentium errore natum ex notissimo ὀλιγοδρανής.

Thucydidis oratio, qualis in Codicibus, qui supersunt, circumfertur passim sciolorum emblematis et additamentis obsita et inquinata est. Quamquam plerique libri Mss. in fronte gerunt notissimum epigramma, cuius initium est:

ὦ Φίλος, εἴ σοφὸς εἶ λαβέ μ' εἰς χέρας· εἰ δὲ πέφυκας
νηὶς Μουσάων ῥῖψον ἄ μὴ νοέεις.

tamen docti indoctique passim Thucydidem legebant et interpretabantur, plerique tam pueriliter ut malles bonam partem Scholiorum numquam esse in lucem editam. Et leve malum esset et aequissimo animo ferendum, si istae futiles et insulsae interpretationes et annotatiunculæ in libri ora adscriptæ fuis-

sent. Nunc passim insinuarunt sese in ipsam Thucydidis orationem, et interpretamenta quae in margine libri apposita contemneres nunc tibi pro ipsis verbis Thucydideis obtruduntur. Quibus constitutum est quoquo modo quod in libris est tueri et excusare, longa die veluti occallescere ad haec omnia assolent et stomacho tam duro sunt ut vel saxa concoquant. Quibuscum equidem numquam contendam, nisi sic ut identidem locos ea labe affectos indicare et redarguere pergam. Itaque nunc quoque proferam interpolationes quasdam, in quibus fraus manifesta erit omnibus, qui diu et multum Graecorum Veterum consuetudine et familiaritate usi sunt, et non serviliter Codicum Mss. auctoritatem sequuntur ac venerantur. Vide an concoquere possis VII. 45: ὅπλα μέντοι ἔτι πλείω ἢ κατὰ τοὺς νεκροὺς ἐλήφθη. οἱ γὰρ κατὰ τῶν κρημνῶν βιασθέντες ἄλλεσθαι φιλοὶ [ἄνευ τῶν ἀσπίδων] οἱ μὲν ἀπώλλυτο, οἱ δ' ἐσώθησαν. Quasi vero Graeco lectori φιλοὶ istiusmodi interpretamento indigeret. Praeterea ἀπώλοντο reponendum est. Non minus perspicuum emblema est V. 116. in verbis: ὡς αὐτοῖς τὰ διαβατήρια [ἱερὰ ἐν τοῖς ὄριοις] οὐκ ἐγίνετο ἀνεχώρησαν. Mirum, quum tam saepe legatur τὰ διαβατήρια ἐγένετο, et ipsum nomen διαβατήρια non nisi de *finibus* transeundis dici possit, nunc semel legentes admoneri διαβατήρια esse ἱερὰ ἐν τοῖς ὄριοις. Alibi ea verba in Scholio leguntur, quo nemo eorum, qui Thucydidem et Xenophontem diligenter lectitare solent, ullo modo indigebat. Locus est in libro V. cap. 55: τὰ διαβατήρια αὐτοῖς ἐγένετο, ubi magister annotavit, καλὰ δηλονότι, et alius: τὰ διαβατήρια: τὰ ἱερεῖα (corrige ἱερὰ) εἰς διάβασιν.

Satin manifestum emblema est II. 13: ἔτι δὲ Πελοποννησίων ξυλληγομένων τε καὶ ἐν ὁδοῦ ὄντων [πρὶν ἐσβαλεῖν ἐς τὴν Ἀττικὴν], Περιηλῆς — ὡς ἔγνω τὴν ἐσβολὴν ἐσομένην κτέ. Scilicet utile est lectorem admoneri eum qui in itinere sit nondum illuc quo tendat pervenisse. Quam turpiter interpolatus est locus IV. 130. ubi quum Thucydides scripsisset: οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ἐσπεσόντες ἐς τὴν πόλιν — διήρπασαν, adscripsit futilis magister ad πόλιν nomen urbis Μένδην, unde factum est ut hodie legatur ἐσπεσόντες ἐς τὴν Μένδην πόλιν, qua scriptura quid potest esse putidius? Compone mihi cum his scholia ad IV. 101. αὐτοῦ: τοῦ Σιτάλλου. IV. 102. ἡ πόλις: ἡ Ἀμφί-

πόλις. IV. 103. τὸ πόλισμα: ἡ Ἀμφίπολις. IV. 104. αὐτοῖς: τοῖς Ἀμφιπολίταις. IV. 105: αὐτοῦ: τοῦ Θουκυδίδου. IV. 107. ὁ μὲν: ὁ Θουκυδίδης. ὁ δὲ: ὁ Βρασιδάς. αὐτῶ: τῶ Βρασιδᾷ. IV. 108 σφῶν: τῶν Ἀθηναίων. IV. 110. τὴν πόλιν: τὴν Τωρώνην. IV. 113. τῆς πόλεως: ἤγουν τῆς Τωρώνης, et quod vel solum rem conficiat IV. 119. ἐς τὴν πόλιν: τὴν Μένδην. *Ecquid vidisti quod magis esset futile et puerile quam ista sunt? Et in his ipsis quoque impingunt, ut ad IV. 120: Φασὶ δὲ οἱ Σικιωναῖοι Πελληνῆς μὲν εἶναι ἐκ Πελοποννήσου, πλέοντας δὲ ἀπὸ Τροίας σφῶν τοὺς πρώτους κατενεχθῆναι ἐς τὸ χωρίον τοῦτο.* Magister annotavit de quibus σφῶν diceretur, quod tam utile quam necessarium est, ut vides. Quid igitur dedit? Nempe σφῶν: ἤγουν τῶν Πελληνῶν. Stipes τῶν Σικιωναίων certe debuerat dicere: deinde genitivum Πελληνῶν imperite finxit, nescius Πελληνέες, Πελληνῆς, Πελληνέων Graeca esse. Quam docti sint isti interpretes ex his quoque aestima. Annotant ad IV. 109. διγλώσσων: ἀντὶ τοῦ πολυγλώσσων. IV. 113. αὐτῶν: τῶν ἀμφὶ Βρασιδάων. Minime gentium, sed τῶν Ἀθηναίων ὀπλιτῶν. IV. 115. Φάλλου: μικροῦ. IV. 116. ἀνασκευάσας: ἀνοικοδομήσας. IV. 117. ἀνεκχωρήσας: ἤγουν διακοπήσας. Scriptura digna interpretatio: et haec vitiosa est et illa. IV. 118. ἐξευρήσομεν: ἡ ἐξ περισσῆ. IV. 120: ἡ περί, inquit, ἀντὶ τῆς κατὰ. IV. 125: ἰδεῖν, si ei credimus, in Attica significat διαλεχθῆναι. IV. 127: ἀποληψόμενοι: ἀποκόψοντες. IV. 129: ἐθορυβήθη: ἐδειλίχασεν. IV. 130. ad περιοργῆς ἐχώρει deceptus vitiosa lectione annotat: περὶ ὄργῆς: ἀντὶ τοῦ ὑπὸ ὄργῆς: et mox: φοβηθέντων ἀντὶ τοῦ φοβηθέντες. Ne eum rerum quam verborum putes fuisse peritiorem, expende haec ad IV. 118: Ἀκαμαντὶς ἐπρυτάνευε: τῆς πρυτανείας ἦρχε. Πρυτανεία δὲ ἡμέρα καθ' ἣν ἔχει τις ἐξουσίαν. Atque istae quisquiliae Thucydidem interpretaturo apponuntur! Apponuntur autem! imo vero cum ipsa Thucydidis oratione coniunguntur et coalescunt. Sicubi αὐτῶν aut σφῶν aut οἱ μὲν aut similia leguntur, isti nomen proprium adscribunt. Hinc factum est ut legatur hodieque IV. 114: οὐδ' ἂν σφῶν πειρασαμένους αὐτοὺς [τῶν Λακεδαιμονίων] δοκεῖν ἦσσαν — εὐνους ἂν σφίσι γενέσθαι. Insulsum scholion: σφῶν: τῶν Λακεδαιμονίων irrepsit in textum, idque alieno

loco. Sunt tamen qui haec omnia pertinaciter tueantur et „satius non tangere” clament. Legitur V. 83: ὑπῆρχε δὲ τι αὐτοῖς καὶ [ἐκ τοῦ Ἄργου] αὐτόθεν πρασσόμενον. Magister annotat: αὐτόθεν: ἐκ τοῦ Ἄργου. Manifestam fraudem teneri putes. Nihil eos ea res movet: *erevegesein* esse interpretantur. Equidem iis hoc tantum responderim:

σοὶ μὲν ταῦτα δοκοῦντ' ἔσω, ἐμοὶ δὲ τάδε.

et transeo ad alia eiusdemmodi interpolationis exempla. Thucydides scripserat VI. 94: καταλαμβάνουσι τοὺς ἵππεας ἕκοντας ἐκ τῶν Ἀθηναίων — μετὰ σκευῆς ὡς αὐτόθεν ἵππων πορισθησομένων. Putasne tu ambigi posse utrum illi equos secum adduxerint nec ne? Tamen sciolus ante μετὰ σκευῆς inseruit ἄνευ τῶν ἵππων, quod si Thucydides ipse addere voluisset omisisset certe articulum. Quam frigide in VII. 36: τοῖς δὲ Ἀθηναίοις οὐκ ἔσσεσθαι σφῶν ἐν ξενοχωρίᾳ οὔτε περίπλου οὔτε διέκπλου. — αὐτοὶ γὰρ κατὰ τὸ δυνατὸν τὸ μὲν οὐ δώσειν [διεκπλεῖν], τὸ δὲ τὴν ξενοχωρίαν κωλύσειν [ὥστε μὴ περιπλεῖν], quam frigide, inquam, ista quae a caeteris seclusimus sunt interposita. Pueris ista fortasse aliquem usum habent, sed non sunt illa pueris scripta. Multiplex interpolatio deturpat libri VII. caput 8: ὁ δὲ Νικίας — ἔπεμπε καὶ αὐτὸς ἐς τὰς Ἀθήνας ἀγγέλλων πολλάκις μὲν καὶ ἄλλοτε — μάλιστα δὲ καὶ τότε [νομίζων] ἐν δεινοῖς τε εἶναι καὶ — οὐδεμίαν εἶναι σωτηρίαν. Nicias haec non apud animum suum *cogitabat*, sed diserte ad cives suos *perscripsit*, ut manifestum est. Exime igitur insiticiū νομίζων. Eiusdemmodi fulera scioli et alibi orationi ruenti, ut ipsis quidem videbatur, supponebant, veluti VIII. 2: καὶ ἅμα [ἡγούμενοι] βραχὺν ἔσσεσθαι τὸν λοιπὸν πόλεμον, et IV. 108: τότε δὲ βῆδρα ἤδη [ἐνομίζετο] γεγενῆσθαι, ubi in aliis ἐνόμιζεν aut ἐνόμιζον scriptum est, sed dudum viris doctis fallacia suboluit. Deinde postquam dixerat Niciam litteras dedisse ad populum sic pergit: καὶ οἱ μὲν ἄχοντο φέροντες, [οὓς ἀπέσειλε,] τὰ γράμματα [καὶ ὅσα ἔδει αὐτοὺς εἰπεῖν], ὁ δὲ κτέ. Sciolo debentur verba οὓς ἀπέσειλε, quae et stulte abundant et alienissimo loco inserta sunt. Non multo saniora sunt vicina: καὶ ὅσα ἔδει αὐτοὺς εἰπεῖν, quae suspensa sunt nec habent quo referantur, ne dicam Niciam diligenter perscripsisse *omnia*, cavens ὅπως μὴ ἢ αὐτοῦ γνώμη ἐν τῷ ἀγγέλῳ ἀφανισθῆ. In

praecedenti capite VII. 7. nescio quis importunum participium συλλέξων de suo addidit his verbis: ὁ Γύλιππος ἐς τὴν ἄλλην Σικελίαν ἐπὶ στρατιᾶν ᾤχετο καὶ ναυτικὴν καὶ πεζὴν [συλλέξων], namque ἰέναι ἐπὶ τι et ἐπὶ τινα apud veteres non fert ista additamenta, quae sequiores requirebant, quum ἰέναι ἐπὶ τι et ἐπὶ τινα ἰέναι olim in desuetudinem abiissent. Nonnumquam vidi ληψόμενος a sciolis in tali re additum aut ζητῶν aut aliud quid huiusmodi. Atheniensibus solemne erat dicere, ut Aristophanes loquitur apud Photium v. ἦx:

ἐπεὶ δ' ἐγενόμην οἴπερ ἦ' ἐπὶ ξύλα.

et sic apud Thucydidem emendate legitur IV. 13: ἐπὶ ξύλα ἐς μηχανὰς παρέπεμψαν τῶν νεῶν τινὰς ἐς Ἀσίην. Hinc non difficile est emblemata deprehendere in libro VI. 53: καὶ καταλαμβάνουσι τὴν Σαλαμινίαν [ναῦν] ἐκ τῶν Ἀθηνῶν ἤκουσαν ἐπὶ τε Ἀλκιβιάδην [ὡς κελεύουστας ἀποπλεῖν] καὶ ἐπ' ἄλλους τινὰς. Qui perinepte addidit ὡς κελεύουστας ἀποπλεῖν neque intellexit quid esset ἤκουσαν ἐπ' Ἀλκιβιάδην, et quum locum interpretari vellet verbis usus est parum ad rem accommodatis. Quod praeterea ναῦν seclusimus, quis non meminit Attice dici ἡ Σαλαμινία, et ἡ Πάραλος? Si quid addere voluissent τριήρης, non ναῦς, addidissent. Remove idem vitium e VI. 61: πέμπουσιν οὕτω τὴν Σαλαμινίαν [ναῦν], et VIII. 74: τὴν δὲ Πάραλον [ναῦν] ἀποπέμπουσιν οἱ Σάμιοι.

Quatuor verba sciolus nescio quis interpolavit I. 50: πολλῶν γὰρ νεῶν οὐσῶν ἀμφοτέρων καὶ ἐπὶ πολὺ τῆς θαλάσσης ἐπεχουσῶν, ἐπειδὴ συνέμιξαν ἀλλήλοις οὐ βραδίως τὴν διάγνωσιν ἐποιοῦντο [ὅποιοι ἐκράτουσιν ἢ ἐκρατοῦντο]. Quae seclusimus et vitiose abundant neque Thucydeae dictionis referunt colorem. Praeterea ὅποιοι positum pro ὁπότεροι vel οἵτινες a Veterum usu prorsus abhorret. Denique ea verba sententiae repugnant et a naturae veritate discedunt. Non erat enim difficile dignoscere *quid vincerent aut vincerentur*, sed (ut utar verbis τοῦ δειλοῦ apud Theophrastum Charact. XXV.) ἔργου ἦν διαγνώσκει ὁπότεροι εἶεν οἱ πολέμιοι.

Multum exereuit multos etiam Veterum locus Thucydidis I. 10: καίτοι Πελοποννήσου τῶν πέντε τὰς δύο μοῖρας νέμονται (οἱ Λακεδαιμόνιοι), τῆς τε ξυμπάσης ἡγούνται καὶ τῶν ἕξω [ξυμμάχων] πολλῶν. Primum omnium expunge molestum emblemata ξυμμά-

χων. Spartani, ut opinor, ἠγόουντο τῶν ξυμμάχων ἀπάντων καὶ τῶν ἐντὸς Πελοποννήσου καὶ τῶν ἔξω. Sed non hoc dicit Thucydides, sed ὅτι τῶν τε Πελοποννησίων ἀπάντων τὴν ἡγεμονίαν εἶχον καὶ πολλῶν τῶν ἔξω. Res ipsa loquitur fuisse illos omnes ξυμμάχους τῶν Λακεδαιμονίων, sed verba Thucydidis non ferunt hoc additamentum, quod in oram libri est ablegandum. In verbis Πελοποννήσου τῶν πέντε τὰς δύο μοίρας νέμονται miro errore lapsus est Pausanias, qui deinde alios in eiusdem erroris societatem pertraxit. Pausanias enim satis indocte ea verba sic accepit quasi revera tota Peloponnesus esset *in quinque partes divisa*, et commenta quaedam laboriose excogitavit ut istiusmodi divisionem reapse olim obtinuisse demonstraret. Pausaniae haec verba sunt in libro V. I. 1: "Ὅσοι δὲ Ἑλλήνων Πελοποννήσου πέντε εἶναι μοίρας καὶ οὐ πλείονάς Φασιν, ἀνάγκη σφᾶς ὁμολογεῖν ὡς ἐν τῇ Ἀρκάδων οἰκοῦσιν Ἡλεῖοι καὶ Ἀρκάδες, δευτέρα δὲ Ἀχαιῶν, τρεῖς δὲ ἐπὶ ταύταις αἱ Δωριέων. Quod addidit καὶ οὐ πλείονας, ut vides, ipse de suo finxit, et non cogitavit quam parum apte Thucydides eo sensu τῶν πέντε τὰς δύο μοίρας dixisset, ne dicam absurdum esse Eleos Arcadiae attribuere. Thucydides de his ne cogitavit quidem, sed hoc dixit: si Peloponnesus in *quinque partes* aequales divideretur, earum *duas partes* esse Spartanorum. Nos multo commodius idem et dicimus et notamus ($\frac{2}{5}$). Omnem dubitationem tibi eximet locus Aristotelis plane gemellus in Politicis II. VI: ἔσι δὲ καὶ τῶν γυναικῶν σχεδὸν τῆς πάσης χάρας τῶν πέντε μερῶν τὰ δύο, nam istic quidem nulla est dubitatio quin illae dicantur agri totius *duas quintas partes* possidere.

Subridicule legitur I. 96: καὶ Ἑλληνοταμίαι τότε πρῶτον Ἀθηναίοις κατέστη ἀρχή, οἱ ἐδέχοντο τὸν φόρον. Huius loci vitium optime deprehendes ex alterius loci comparatione, qui plane eadem labe inquinatus est in libro IV. 53: Κυθηροδίκης [ἀρχή] ἐκ τῆς Σπάρτης διέβρινεν αὐτόσε κατ' ἔτος. Nempe is ipse, qui insulae praeerat (*praefectum ad iura reddenda* Romani dixerint) appellatur Κυθηροδίκης eadem forma, qua οἱ Ἑλληνοδίκαι sunt appellati. Apparet igitur ἀρχή ab aliquo lectore in margine annotatum oscitanter in Thucydidis orationem esse receptum. Vetus is est Interpretum error, ut apparet ex

Hesychio: Κυθηροδίκης: ἀρχή τις τὰ Ξενικὰ δικοῦσα, sic enim rectissime glossam corruptam Κυθηροδίη: ἀρχή τις κτέ. restituit Dindorfius ad Steph. Thesaurum, sed festinans ab urbe Cretica nomen repetiit. Vides quam graviter impegit is, qui Thucydidis locum olim sic est interpretatus, quum debuisset dicere Κυθηροδίκης: ἄρχων τις τὰ ἐν Κυθήροις δικοῦν. Intelligis igitur ad Κυθηροδίκης adscripsisse nescio quem ἀρχή, quod satis diu doctos homines ludificatum esse videtur. Eodem modo interpolatus est alter locus, ubi ad Ἑλληνοταμίαι adscriptum ἀρχή et in verba scriptoris invectum effecit ut κατέστησαν [ἀρχή] ab aliquo sciolo in κατέστη ἀρχή refingeretur. Itaque genuinum est: καὶ Ἑλληνοταμίαι τότε πρῶτον Ἀθηναίοις κατέστησαν, οἱ ἐδέχοντο τὸν Φόρον.

Ludimagister interpolavit Regis epistolam I. 129. sed tanto opere eius obscura diligentia ab Asiatica oratione tumidiore discrepat ut non difficile sit fraudem deprehendere. Xerxes enim sic scripserat: Ὡδε λέγει βασιλεὺς Ξέρξης Πausανία: καὶ τῶν ἀνδρῶν, οὓς μοι πέραν θαλάσσης ἔσωσας, κεῖται σοι εὐεργεσία ἐν τῷ ἡμετέρῳ οἴκῳ ἔσαι ἀνάγραπτος. Maleferiatus homo adscripsit ἐκ Βυζαντίου, itaque hodie Rex Persarum scripsisse creditur: οὓς μοι πέραν θαλάσσης [ἐκ Βυζαντίου] ἔσωσας, ad quae difficile est non subridere. Xerxes ipse Byzantium, ut probabile est, ne nomine quidem noverat.

In verbis Themistoclis ad regem Admetum I. 136. duplex emblema et sententiam impedit et Graece loquentium usui repugnat. Admetum rogat Themistocles ne se exulem et rerum omnium inopem uleiscatur, si quid ei antea Athenis fuerit adversatus: γενναῖον δὲ εἶναι [τοὺς ὁμοίους] ἀπὸ τοῦ ἴσου τιμωρεῖσθαι, ubi τοὺς ὁμοίους ex interpolatione natum esse suspicor: neque enim eo sensu τοὺς ὁμοίους Veteres dixisse arbitror, et omnia sunt ἐν τῷ ἀπὸ τοῦ ἴσου τιμωρεῖσθαι. Post pauca addit: ἐκεῖνον δ' ἂν, εἰ ἐκδοίη αὐτὸν, σωτηρίας ἂν [τῆς ψυχῆς] ἀποσερεῖσαι. Tantum non idem istὸ σωτηρίας ἀποσερεῖν et ἀποσερεῖν τῆς ψυχῆς, utrumque enim significat ἀπολλύναι, nisi quod illud est alicui *perniciem* per alios *afferre*, et τῆς ψυχῆς ἀποσερεῖν is dicitur qui ipse alicui *vitam eripit*. Ut vero utrumque coniungeretur id nullo prorsus pacto fieri potuit.

Si hoc ages non difficulter agnosces stulte interstrepentem Graeculum in libro I. 137: καὶ τὴν τῶν γεφυρῶν [ἣν ψευδῶς προσποιήσαστο] τότε δι' αὐτὸν οὐ διάλυσιν. Dabis mihi, ut opinor, illa Theinistoclem ipsum in Epistola ad Artaxerxem non addidisse Superest igitur ut Thucydides ea adicienda putaverit, quod ridiculum est. Vel ipsa Graecitas fraudem satis arguit. Num tu putas Thucydideae aetatis esse προσποιεῦμαι τὴν οὐ διάλυσιν, et (quod bellissimum est) ψευδῶς προσποιεῦμαι, quasi nonnumquam ὡς ἀληθῶς, vel ὄντως, aliquid *simulari* soleret?

In capite 144, ut saepe, corruptelam futillis interpolatio consecuta est. Scire velim quo sensu dicatur: οὔτε γὰρ ἐκεῖνο καλύει ἐν ταῖς σπονδαῖς οὔτε τόδε. Antiqua et proba lectio ΠΩΛΤΕΙ in κωλύει oscitanter depravata has turbas dedit. Quum scripsisset Thucydides: οὔτε γὰρ ἐκεῖνό πω λύει τὰς σπονδὰς οὔτε τόδε, et semel καλύει vitio natum esset, incrustarunt reliqua. In iis quae sequuntur dele καὶ in: [καὶ] ὅταν κἀκεῖνοι, et in verbis: σφίσι [τοῖς Λακεδαιμονίοις] ἐπιτηδείως insulsum scholion expelle foras.

Inficetum admodum et putidum additamentum adhaesit verbis Thucydidis I. 6: τὸ δὲ παλαιὸν καὶ ἐν τῷ Ὀλυμπιακῷ ἀγῶνι διαζώματα ἔχοντες [περὶ τὰ αἰδοῖα] οἱ ἀθληταὶ ἡγωνίζοντο, καὶ οὐ πολλὰ ἔτη ἔξ οὗ πέπαιται. Irrepserunt verba spuria quo tempore neque διαζώμα neque περίζωμα amplius essent in usu. Attici diligenter τὸ διάζωμα καὶ τὸ περίζωμα distinguebant. Appellabant διάζωμα *subligaculum*, quo athletae pudenda velabant, περίζωμα apud eos est τῶν μαγείρων, quo etiam nunc induti artem coquinariam exercent. Iactat se coquus apud Hegesippum Athenaei pag. 290. B. ὅτι τὸ πέρας τῆς μαγειρικῆς εὕρηκεν,

οὐ γὰρ παρέργως ἔμαθον ἐν ἔτεσιν δυσὶν

ἔχων περίζωμ', ἀλλὰ πάντα τὸν βίον.

Ex antiquo scriptore sumtum est quod narrat Plutarchus in Regum Apophth. p. 182. D. dixisse Antigonum quum Aristodemus ἐκ μαγείρου γεγονέναι δοκῶν garriendo eum enecaret: οἱ λόγοι σου, inquit, περιζώματος ὄζουσιν. Latine dixeris: *culinarum redolent*. Similiter quod apud Dionysium Halic. de Dinarcho p. 630, 9. legitur: τοῖς μὴ ἐκ περιζώματος ἀσκούσι

ρηγορικῆν, id est „iis qui non ex coquo repente oratores fiunt.” Sequiores pro *διάζωμα* cooperunt *περίζωμα* dicere, vide Pausan. I. 44. 1. et passim apud alios eo sensu *περίζωμα* occurrit. Ut semper antiquorum usus sanior est, sic *διάζωμα* rectius *subligaculum* denotat quam *περίζωμα*. Quum autem constet esse *διάζωμα*: τὸ περὶ τὰ αἰδοῖα σκέπασμα, ut Suidas loquitur, vel, ut Gregorius Corinth. apud Thucyd. Intt. scribit: *διάζωμα* δὲ ἔστιν ὁ περὶ τὰ αἰδοῖα ἐφόρουσιν οἱ ἀγωνιζόμενοι, facillime apparet nil nisi *διαζώματα* ἔχοντες a Thucydide ipso profectum esse. ut de coquo dicitur *περίζωμα* ἔχων. Praeterea assentior Reiskio *πέπαυνται* reponenti; itaque haec mihi est proba et sincera lectio: *διαζώματα* ἔχοντες οἱ ἀθληταὶ ἡγωνίζοντο, καὶ οὐ πολλὰ ἔτη ἐξ οὗ πέπαυνται, nempe τοῦτο ποιοῦντες, ut in lepidissimo Timonis Phliasii versiculo apud Athenaeum p. 281. E.

ᾠρη ἔρᾶν, ᾠρη δὲ γαμεῖν, ᾠρη δὲ πεπαῦσθαι.

Apud Thucydidem I. 35: ἀλλὰ μάλις μὲν [εἰ δύνασθε] μηδένα ἄλλον ἔᾶν κερτῆσθαι ναῦς, εἰ δὲ μή, ὅστις ἐχυρώτατος, τοῦτον φίλον ἔχειν, interpolatori debentur verba εἰ δύνασθε. Solent *μάλις* μὲν — εἰ δὲ μή ita componi ut in priore membro εἰ οἶόν τε, εἰ δυνατόν, aut huiusmodi quid cogitando supplendum sit, non diserte addendum. Eadem labes inficit Demosthenem in Orat. LVII. 1: *μάλις* μὲν [εἰ δυνατόν] — εἰ δὲ μή κτέ. Affini mendo *μάλις* δὴ interpolatum est IV. 55: ἔς τε τὰ πολεμικὰ, εἴπερ ποτέ, [*μάλις* δὴ] δκηρότεροι ἐγένοντο. Non tantum εἴπερ ποτέ, sed comparativus etiam δκηρότεροι additum *μάλις* δὴ respuit. Solent εἴπερ ποτέ, εἴπερ πώποτε, εἴπερ ποτέ καὶ νῦν animose dici pro *μάλις* aut *μάλις* δὴ. vid. Bergler, ad Aristoph. Pacem vs. 302. Quis sanus igitur illis *μάλις* δὴ interponat?

Ex dittographia natum est emblema I. 70: εἴ τις αὐτοὺς ξυνελὼν Φαίη πεφυκέναι ἐπὶ τῷ μήτε αὐτοὺς ἔχειν ἡσυχίαν μήτε τοὺς ἄλλους [ἀνθρώπους] ἔᾶν, ὀρθῶς ἂν εἴποι. Videmus saepe alibi ΑΛΛΟΥΣ et ΑΝΟΥΣ confusa: nunc utraque lectio male coaluit.

Elegantem ellipsin restitue I. 87: ὅτῳ μὲν ὑμῶν δοκοῦσι λελῦσθαι — ὅτῳ δὲ μή [δοκοῦσιν]. Solent talia Veteres non ite-

rare, sed sequiorum temporum magistri male seduli quod omissum est inconcinne explent.

Inutile fulcrum orationi subditum obscurat Thucydidis locum I. 72: δηλώσαι δὲ περὶ τοῦ παντός ὡς — ἐν πλείονι σκεπτέον, καὶ ἅμα τὴν σφετέρην πόλιν [ἐβούλοντο] σημεῖναι ὅση εἴη δύναμιν. Ipsa loci compositio recte perspecta emblemata redarguit. Quod post pauca legitur: νομίζοντες μᾶλλον ἂν αὐτοὺς ἐκ τῶν λόγων πρὸς τὸ ἡσυχάζειν τραπέσθαι [ἢ πρὸς τὸ πολεμεῖν], vides voluisse nescio quem μᾶλλον interpretari, sed otioso et insipido interpretamento non utimur.

In libro I. 120. ubi dixisset Thucydides: πολλὰ κακῶς γνωσθέντα — κατωρθώθη, iis haec opponit: καὶ ἔτι πλέω [ἄ] καλῶς δεσκούντα βουλευθῆναι ἐς τοῦναντίον [αἰσχυρῶς] περιέτη, in quibus ἄ expungendum esse multi censuerunt, quibus prorsus assentior, sed αἰσχυρῶς quoque eadem litura est delendum. Qui αἰσχυρῶς addidit mihi locum non satis intellexisse videtur: ἐς τοῦναντίον περιέτη verbo κατωρθώθη respondet et significat ἡμικρήθη et ἡτυχήθη. Nemini umquam in Graecia τὰ καλῶς βεβουλευμένα ὑπὸ τῆς τύχης μὴ κάτορθωθέντα αἰσχυρῶς ἦνεγκεν, quamobrem adverbio αἰσχυρῶς nullus locus est. Obiter restitue VI. 13: κατορθοῦται in verbis: ἐπιθυμία μὲν ἐλάχισα κατορθοῦται, προνοία δὲ πλεῖστα, ubi κατορθοῦνται libros omnes obsidet. In qua re quis Graece dicitur ἀμαρτάνειν, ἀτυχεῖν, ἐπιτυγχάνειν, κατορθοῦν, κινδυνεύειν, ea res ipsa noto Graecorum usu dicitur ἡμικρήσθαι, ἡτυχήσθαι, ἐπιτετεῦχθαι, κατορθοῦσθαι, κινδυνεύεσθαι cet. Hinc emendari potest locus Demosthenis in Orat. XXX. 16: διὰ ταῦτ' ἐξ ἀρχῆς δ'Φείλειεν εἶλετο, ἵνα μὴ κινδυνεῦοι ἢ προίξ. *Dos ipsa κινδυνεύειν non potest, itaque adde unam litterulam: ἵνα μὴ κινδυνεῦοιθ' ἢ προίξ.* Emendate scriptum est in eadem Orat. § 10: τὴν οὐσίαν τὴν οὕτω κινδυνευθεῖσέσθαι μέλλουσαν; et in Orat. XXXIV. 28: τὰ χρέματ' ἤδη κινδυνεύεται τῷ δανείσαντι. Scribis deberi scripturas, qualis est ἐλάχισα κατορθοῦνται, ἐγένοντο τάλαυτα ἑκατόν et sim. Porsonus ad Eurip. Hecub. in Addend. ad vs. 1141. docuit.

Et corruptus et interpolatus est locus in Periclis oratione II. 40: οὐ τοὺς λόγους τοῖς ἔργοις βλάβην ἡγούμενοι ἀλλὰ μὴ προδιδαχθῆναι μᾶλλον λόγῳ πρότερον [ἢ] ἐπὶ ἃ δεῖ ἔργα ἐλθεῖν. De eo loco uberius dicendi alias mihi occasio dabitur:

nunc tantum lectionem proferam, quae omnes verborum et sententiae difficultates removebit. Interpolatum est ἢ in πρότερον ἢ, quod pro πρὶν ἢ poni non potest, et infinitivus προδιδαχθῆναι in verbis obscuris et intricatis in participii locum subrepsit. Perspicuum et rei accommodatum est: ἀλλὰ μὴ προδιδαχθέντες μάλλον λόγῳ πρότερον ἐπὶ ἃ δεῖ ἔργῳ ἐλθεῖν. Dicuntur a Pericle cives sui βλάβην ἠγεῖσθαι μὴ πρότερον λόγῳ προδιδαχθέντες ἔργῳ χωρεῖν ἐφ' ἃ δεῖ. Dicuntur ad rem gerendam accedere nolle priusquam oratione quid ageretur edocti essent. Coniungenda esse μὴ πρότερον προδιδαχθέντες facile intelligitur. Προδιδάσκειν in Attica plane idem esse atque apud alios διδάσκειν certum est. In Nubibus vs. 987. ex Ravennate male revocata est vitiosa lectio:

σὺ δὲ τοὺς νῦν εὐθὺς ἐν ἱματίοισι διδάσκεις ἐντετυλίχθαι.

Cuius aures istiusmodi numeros ferre possunt? Brunckio, Criticorum omnium elegantissimo, obtemperatum oportuit ἐν ἱματίοις προδιδάσκεις reponenti et usum verbi Attici luculenter aperienti. Thucydides autem πρότερον etiam cum illis verbis coniungit, in quibus πρό ante significat, ut in VI 57: ἐβούλοντο πρότερον, εἰ δύναιτο, προτιμωρήσασθαι, ubi sunt qui τιμωρήσασθαι bene Graece dici posse rati ex Codd. receperunt. Qui aut nesciunt aut non credunt probe scientibus in Codd. Mss. futuri temporis et aoristi formas perpetuo permisceri etiam manifesta menda non deprehendunt. Legitur apud Thucyd. VI. 56: περῆμενον δὲ Παναθηναίαι τὰ μεγάλα, ἐν ἧ μόνον ἡμέρᾳ οὐχ ὑποπτον ἐγίγνετο ἐν ὅπλοις τῶν πολιτῶν τοὺς τὴν πομπὴν πέμψαντας ἀθρόους γενέσθαι. Ea res ante pompam nemini suspicionem movebat, sed post pompam, quum alii dilaberentur, alii ornamenta et arma deponerent, non poterat non suspiciosum videri. Itaque πέμψοντας verum est. Queritur Longinus in Epist. ad Porphyrium p. 186. Weisk. se non habere librariorum qui Codices describant: τῶν γὰρ γραψάντων τοσαύτη σπάνις ἐνταῦθα καθέστηκεν, inquit. Sed nihil hoc, credo, curabat. Emenda τῶν γραψάντων.

Emblema ἐπ' αὐτοφώρῳ deprehensum III. 52. tamen homines docti retinent in verbis: βία μὲν οὐκ ἐβούλετο ἐλεῖν, εἰρημένον [γὰρ ἦν] αὐτῷ ἐκ Λακεδαιμόνος κτέ. Scripserat Thucydides eodem modo, quo Aristophanes in Lysistr. 13:

εἰρημένον δ' αὐταῖς ἀπαντᾶν ἐνθάδε
εὔδουσι κούχ ἤκουσιν.

et ipse Thucydides VII. 18: εἰρημένον ἐν ταῖς πρότερον ξυνομή-
καις ὄπλα μὴ ἐπιφέρειν — οὐχ ὑπήκουον, et saepius Plato et
alii sic loquuntur. Fraudem detegit Scholiasta qui annotat:
Ἐντίπτωσις, ἤτοι αἰτιατικὴ ἀντὶ γενικῆς. Facessere istos cum
sua antiptosi iubeas, sed utile est observare quos Veterum
locos ex illa perversa opinione interpolaverint. Platonis locum
in Rep. I. p. 337. E. eadem labe affectum viri docti sanave-
runt. In libris est: πῶς γὰρ ἂν τις ἀποκρίναιτο πρῶτον μὲν
μὴ εἰδῶς —, ἔπειτα, εἴ τι καὶ οἴεται περὶ τούτων, ἀπειρημένον
αὐτῷ [εἴη] ὅπως μηδὲν ἐρεῖ; Expuncto εἴη ordine, ut vides,
procedunt omnia.

Insiticia copula sententiae nocet IV. 22. ubi Cleon, Spartano-
rum legatos increpat λέγων γιγνώσκειν μὲν καὶ πρότερον οὐδὲν
ἐν νῶ ἔχοντας δίκαιον αὐτούς, σαφές δ' εἶναι [καὶ] νῦν, namque
satis apparet eum hoc dicere: ἦν μὲν καὶ πρότερον οὐκ ἄδηλον,
νῦν δ' ἐστὶ σαφές. Ipsa oppositio voculam καὶ expellit.

In eodem libro IV. cap. 25. iterum molesta copula attentum
lectorem offendet in his: ἰδόντες δὲ οἱ Ἀθηναῖοι [καὶ] ἀποβάντες
ἀπὸ τῶν νεῶν ἐβοήθουν. Poterat dicere ἰδόντες ἀπέβησαν καὶ
ἐβοήθουν, sed more Graecis usitato prius verbum finitum in
participium vertitur, ut in μολὼν λαβέ pro μόλε καὶ λαβέ et
in aliis sexcentis. Nullus igitur copulae locus relinquitur.

Est in loco vicino vitium, quod statim animadverti et cor-
rigi poterit si quis Codicis Hyperidei scripturas observaverit.
Vulgata scriptura est IV. 26: ἀθυμίαν τε πλείστην ὁ χρόνος
παρεῖχε παρὰ λόγον ἐπιγιγνώμενος. In Codd. non sic sed
ΕΠΙΓΕΙΝΟΜΕΝΟΣ scribi solebat, ut apud Hyperidem vidi-
mus ΓΕΙΝΕΤΑΙ et ΓΕΙΝΟΜΕΝΑΣ. In ea scriptura Γ et Τ
confusa sunt more pervulgato: itaque vera lectio emicat, quae
est παρὰ λόγον ἐπιτεινόμενος.

In IV. 26. sciolus non intellecto usu loquendi Atticorum de
suo praepositionem inseruit in his: οἱ Εἴλωτες ἀπαίροντες [ἀπὸ]
τῆς Πελοποννήσου ὁπόθεν τύχοιεν. Si genitivum ex ὁπόθεν pen-
dere sensisset, potuisset hac correctiuncula supersedere.

Graviter etiam peccarunt IV. 27: καὶ ἐς Νικίαν τὸν Νικηράτου
στρατηγὸν ὄντα ἀπεσήμειεν ἐχθρὸς ἦν [καὶ ἐπιτιμῶν], ubi vitiose

interponi καὶ ἐπιτιμῶν docent ea quae continuo sequuntur: ῥάδιον εἶναι παρασκευῆ, εἰ ἄνδρες εἶεν οἱ στρατηγοὶ, πλεύσαντας λαβεῖν τοὺς ἐν τῇ νήσῳ, quae non reprehensionem sed *aculeum* in Niciam continent, et verbo ἀπεσήμαινεν optime conveniunt, participio ἐπιτιμῶν non item. Praeterea quam mirifice copulantur ἐχθρὸς ὦν καὶ ἐπιτιμῶν.

In capite 28. in verbis τῶν Ἀθηναίων τι ὑποβορυβησάντων scio locutionem Atticam transpositione pessumdederunt. Repone: ὑπό τι βορυβησάντων, ut in fragmento Xenarchi apud Athenaeum pag. 693. C. ubi in archetypo Marciano scriptum est: ὡσεύποτινυσαζέειν γεκαυτοσάρχομαι pro:

ὡς ὑπό τι νυσαζέειν γε καὺτὸς ἄρχομαι.

Haud scio an alii intelligant haec verba II. 17: διὰ τὸν πόλεμον —, ὃν οὐκ ὀνομάζον τὸ μαντεῖον προῆδει μὴ ἐπ' ἀγαθῶ ποτε αὐτὸ (τὸ χωρίον) κατοικισθησόμενον, equidem τὸ μαντεῖον προῆδει nullo modo capere aut ferre possum. Si recte cerno facilis parata medicina est: suspicor enim ΠΡΟΗΙΔΕ fuisse in libris vetustis, idque a stolido scriba in προῆδει refectum esse, quum dedisset Thucydides: τὸ μαντεῖον προῆδε μὴ ἐπ' ἀγαθῶ ποτε κτέ. Quam recte oraculum ipsum ἄδειν dicatur notum est. Felicissima in paucis emendatione Naekius restituit versiculum Phoenicis Colophonii apud Athen. p. 530. F. ubi in Marciano est:

ὄκου νῖνος νῦν ἐσι καὶ τοσημα ἴδει,

in apographis: σῆμ' ἰδεῖν et σῆμ' ἴδε. Naekius verum vidit et emendavit:

ὄκου Νίνος νῦν ἐσι καὶ τὸ σῆμ' ἄδει.

scriptura ΤΟΣΗΜΑΙΔΕΙ peperit errorem.

In IV. 29: τὴν ἀγωγὴν διὰ τάχους ἐποιεῖτο satis certum est Thucydidem τὴν ἀναγωγὴν dedisse, et post pauca in verbis: πυνθανόμενος τὴν διάβασιν αὐτὸν ἐς τὴν νῆσον διανοεῖσθαι propter ὁμοιοτέλετον infinitivus excidit. Supple: τὴν διάβασιν — διανοεῖσθαι (ποιεῖσθαι).

In cap. 38. tenemus manifestum interpolatorem in verbis: καὶ ἐκείνων μὲν οὐδένα ἀφέντων, αὐτῶν δὲ [τῶν Ἀθηναίων] καλούντων ἐκ τῆς ἠπείρου κήρυκας, nam ubi compereris ἐκείνων esse τῶν Ἀθηναίων (et est id perspicuum) fraus perpluit.

In cap. 41. dicuntur Lacedaemonii fuisse ἀμαθεῖς ἐν τῶ

πρὶν χρόνῳ λησείας, quo quid dici potest mendacius? Solebant illi, si qui alii, hostium agros depopulari et λησεύειν, sed non solebant ipsi λησεύεσθαι, quod quum Thucydidem dixisse appareat, pro ἀμαθείς, quod aperte vitiosum est, tu ἀπαθείς restituue. Erat ea res Lacedaemoniis non μάθημα sed πάθημα, ut opinor. Crebro admodum M et Π permiscentur, praesertim in μαθῶν et παθῶν.

Tralaticium mendum exime e lib. IV. 59: τὰ γὰρ ἴδια ἕκαστοι εὔβουλεύομενοι δὴ θέσθαι — ἐπολεμήσαμεν. Quum constet perpetuo scribarum errore βούλομαι et βουλεύομαι inter se stulte confundi dubitasne quin εὔβουλόμενοι δὴ θέσθαι verum sit?

In IV. 67: καὶ ἤσθετο οὐδεὶς εἰ μὴ [οἱ ἄνδρες] οἷς ἐπιμελὲς ἦν εἰδέναι τὴν νύκτα ταύτην. Expuncto οἱ ἄνδρες oratio scribendi morem Thucydideum referet. Post pauca spurium est οὔτοι in verbis: οἱ προδιδόντες τῶν Μεγαρέων [οὔτοι] τοιόνδε ἐποίησαν.

In libro II. cap. 56: ἔτι δ' αὐτῶν ἐν τῷ πεδίῳ ὄντων [πρὶν ἐς τὴν παραλίαν γῆν ἐλθεῖν] ἑκατὸν νεῶν ἐπίπλουν τῇ Πελοποννήσῳ παρεσκευάζετο. Confutat emblemata et res ipsa, et quod praecedit paulo ante cap. 55: ἐπειδὴ ἔτεμον τὸ πεδίον παρήλθον ἐς τὴν Πάραλον γῆν καλουμένην, et quod statim sequitur cap. 56: ὅτε δὲ ἀνήγετο ἡ στρατιὰ αὕτη Ἀθηναίων Πελοποννησίους κατέλιπον τῆς Ἀττικῆς ὄντας ἐν τῇ παραλίᾳ. In extremo cap. 55: Περικλῆς δὲ στρατηγὸς ὢν καὶ τότε περὶ τοῦ μὴ ἐπεξιέναι [τοὺς Ἀθηναίους] τὴν αὐτὴν γνώμην εἶχεν, interpolatum est τοὺς Ἀθηναίους. Pericles ipse στρατηγὸς ὢν ἐπεξιέναι οὐκ ἤξίου. In talibus Praetor ipse dicitur pugnare aut velle aut nolle, et nemo in tali re dixerit Praetorem cives suos manum conserere noluisse.

In libro V. cap. 8: τῶν γὰρ Ἀθηναίων ὅπερ [ἐσράτευε] καθαρὸν ἐξῆλθε καὶ Λημνίαν καὶ Ἰμβρίαν τὸ κράτιστον, velim scire quid in tali loco inter στρατεύειν et ἐξιέναι intersit, et omnino quid sibi ista velint: ὅπερ ἐσράτευε καθαρὸν ἐξῆλθεν. Restituta Attica forma ὅ τι περ pro ὅπερ et resecto emblemate ἐσράτευεν exhibit scriptura Thucydide digna haec: τῶν γὰρ Ἀθηναίων ὅ τι περ καθαρὸν ἐξῆλθε, quod dicitur eodem fere sensu atque ὅ τι περ ἄνθρωπος, ὅ τι περ ὄφελος, ὅ τι περ κεφάλαιον et sim.

Sic *flos et robur* civium Atticorum ad id bellum profectum esse dicitur, quemadmodum *Λημνίων καὶ Ἰμβρίων το κράτιστον*.

Sed desinam in ipso Hyperide, a quo omnis haec disquisitio profecta est. Duo sunt apud Demosthenem loci male habiti, quibus Hyperides commode subvenire poterit. In Demosthenis Orat. XIX. 179. pag. 397, 14. editur: *ἀπλοῦς γὰρ ἐστ' ὁ μέλλων λόγος οὔτος* πρὸς ὑμᾶς ἤδη, et in Orat. XX. 74: p. 479, 7: *καὶ πρὸς Διὸς, ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, μηδεὶς Φθόνῳ τὸ μέλλον ἀκούσῃ, ἀλλ' ἂν ἀληθὲς ἢ σκοπεῖτω*. Quid sit ὁ μέλλων χρόνος novimus et τὸ μέλλον *Φεβεῖσθαι* et similia omnia, sed ὁ μέλλων λόγος et ἀκούειν τὸ μέλλον neque dici solet neque intelligi potest. In tali re Atheniensibus in ore est id quod Hyperides statim ab initio dixit: *Τῶν μὲν λόγων τῶν μελλόντων ρηθήσεσθαι ἐπὶ τῷδε τῷ τάφῳ κτέ*. quamobrem supplementum est: *ἀπλοῦς γὰρ ἐστ' ὁ μέλλων ρηθήσεσθαι λόγος οὔτος* πρὸς ὑμᾶς ἤδη, et: *μηδεὶς Φθόνῳ τὸ μέλλον ρηθήσεσθαι ἀκούσῃ*.

Denique ipsius Hyperidis locum paullo melius quam supra feci constituere et explere conabor. Quod enim in vs. 174. laceri libri lacinias sic explevi:

ΚΑΙΤΩΝΤελευτησάντων
 ΕΝΤΩΙΠΟΛέμωι. εἰ μὲν γὰρ
 ΗΔΟΝΗΣΕΝεκεν ὑμνήσ
 ΟΥΣΙΝΤΑΣΤοιαύτας καρ
 ΤΕΡΙΑΣΤΙΓενοῖτ' ἂν τοῖς Ἑλ
 ΛΗΣΙΝΗΔΕΙον.

non satis accurate in vs. 3 et 4 lacunae spatium expletur, namque *duodecim* litterulae, ut vides, interciderunt. Quamobrem melius haec ita explebuntur:

ΗΔΟΝΗΣΕΝεκεν ἐγκωμιάσ
 ΟΥΣΙΝΤΑΣΤηλικαύτας καρ
 ΤΕΡΙΑΣ.

Εἰ μὲν γὰρ ἤδονῃς ἔνεκεν ἐγκωμιάσουσιν τὰς τηλικαύτας καρτερίας, τί γένοῖτ' ἂν τοῖς Ἑλλησιν ἠδίων κτέ.

Scribebam haec, ut Hyperidis verbis utar vs. 145: *πόνους πόνων διαδόχους ποιούμενος* Lugduni-Batavorum mense Maio anni MDCCCLVIII.

HYPERIDIS

ORATIO PRO EUXENIPPO

RECENS REPERTA.

(Τ Π Ε Ρ Ε Ι Δ Ο Τ)

Ἐπεὶ Εὐξενίππου εἰσαγγελίας ἀπολογία πρὸς Πολύεγκτον.

Ἄλλ' ἔγωγε, ὦ ἄνδρες δικασταί, ὅπερ καὶ πρὸς τοὺς παρακα-
θημένους ἀρτίως ἔλεγον, θαυμάζω εἰ μὴ προσίστανται ἤδη ὑμῖν αἰ-
τιαῦται εἰσαγγελίαι· τὸ μὲν γὰρ πρότερον εἰσηγγέλλοντο παρ'
ὑμῖν Τιμόμαχος καὶ Λεωσθένης καὶ Καλλίσρατος καὶ Φίλων ὁ ἐξ
Ἀναίων καὶ Θεότιμος ὁ Σησὸν ἀπολέσας καὶ ἕτεροι τοιοῦτοι· καὶ 5
οἱ μὲν αὐτῶν καὶ αἰτίαν ἔχοντες προδοῦναι, οἱ δὲ πόλεις Ἀθη-
ναίων, ὁ δὲ ῥήτωρ ὧν λέγειν μὴ τὰ ἄριστα τῷ δήμῳ· καὶ οὔτε τού-
των πέντε ὄντων οὐδεὶς ὑπέμεινε τὸν ἀγῶνα ἄλλ' αὐτοὶ ὄχοντο
Φεύγοντες ἐκ τῆς πόλεως, οὔτ' ἄλλοι πολλοὶ τῶν εἰσαγγελλομέ-
νων, ἀλλ' ἦν σπάνιον ἰδεῖν ἀπ' εἰσαγγελίας τινὰ κρινόμενον ὑπα- 10
κούσαντα εἰς τὸ δικαστήριον· οὕτως ὑπερ μεγάλων ἀδικημάτων καὶ
περιφανῶν αἰ εἰσαγγελίαι τότε ἦσαν· νυνὶ δὲ τὸ γιγνόμενον ἐν
τῇ πόλει πάνυ καταγέλασόν ἐστιν· Διογνίδης μὲν καὶ Ἀντίδωρος ὁ
μέτοικος εἰσαγγέλλονται ὡς πλέονος μισθοῦντες τὰς αὐλητρίδας ἢ
(ὄσου) ὁ νόμος κελεύει, Ἀγασικλῆς δ' ὁ ἐκ Πειραιῶς ὅτι εἰς Ἀλι- 15
μουσίους ἐνεγράφη, Εὐξενίππος δ' ὑπερ τῶν ἐνυπνίων, ὧν Φησιν
ἐσρακέναι· ὧν οὐδεμία δήπου τῶν αἰτιῶν τούτων οὐδὲν κοινωνεῖ τῷ
εἰσαγγελτικῷ νόμῳ.

Καίτοι, ὦ ἄνδρες δικασταί, ἐπὶ τῶν δημοσίων ἀγῶνων οὐ χρὴ τοὺς

δικασὰς πρότερον τὰ καθ' ἕκαστα τῆς κατηγορίας ὑπομένειν ἀκούειν
 πρὶν (ἂν) αὐτὸ τὸ κεφάλαιον τοῦ ἀγῶνος καὶ τὴν ἀντιγραφὴν ἐξε-
 τάσωσιν εἰ ἐστὶν ἐκ τῶν νόμων ἢ [μὴ] οὐ· μὰ Δί' οὐχ ὡς περ ἐν
 τῇ κατηγορίᾳ Πολύευκτος ἔλεγεν οὐ Φάσκων δεῖν τοὺς ἀπολογου-
 5 μένους ἰσχυρίζεσθαι τῷ εἰσαγγελτικῷ νόμῳ, ὃς κελεύει κατὰ τῶν
 ρητόρων αὐτῶν τὰς εἰσαγγελίας εἶναι περὶ τοῦ λέγειν μὴ τὰ ἄριστα
 τῷ δήμῳ, οὐ κατὰ πάντων Ἀθηναίων· ἐγὼ δὲ οὔτε πρότερον οὐ-
 δενὸς ἂν μνησθεῖν ἢ τούτου οὔτε πλείους οἶμαι δεῖν λόγους ποιῆ-
 σθαι περὶ ἄλλου τινὸς ἢ ὅπως ἐν δημοκρατίᾳ κύριοι οἱ νόμοι ἔσονται
 10 καὶ αἱ εἰσαγγελίαι καὶ αἱ ἄλλαι κρίσεις κατὰ τοὺς νόμους εἰσίσκιν
 εἰς τὸ δικαστήριον· διὰ τοῦτο γὰρ ὑμεῖς ὑπὲρ ἀπάντων τῶν ἀδικημά-
 των, ὅσα ἐστὶν ἐν τῇ πόλει, νόμους ἔθεσθε χωρὶς περὶ ἐκάστου αὐ-
 τῶν· ἀσεβεῖ τις περὶ τὰ ἱερά· γραφκί (εἰσιν) ἀσεβείας πρὸς τὸν
 βασιλέα. Φαῦλός ἐστι πρὸς τοὺς ἐαυτοῦ γονεῖς· ὁ ἄρχων ἐπὶ τού-
 15 του κἀθήται. παράνομά τις ἐν τῇ πόλει γράφει θεσμοθετῶν συνέ-
 δριόν ἐστιν. ἀπαγωγῆς ἄξια ποιεῖ ἀρχὴ τῶν ἔνδεκα καθέστηκεν. τὸν
 αὐτὸν δὲ τρόπον καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ἀδικημάτων ἀπάντων καὶ νό-
 μους καὶ ἀρχὰς καὶ δικαστήρια τὰ προσήκοντα ἐκάστος αὐτῶν ἀπέ-
 δοτε. ὑπὲρ τίνων οὖν ὤεσθε δεῖν τὰς εἰσαγγελίας γίνεσθαι; τοῦτ'
 20 ἤδη καθ' ἕκαστον ἐν τῷ νόμῳ ἐγράψατε, ἵνα μὴ ἀγνοῆ μηδεὶς.
 Ἐάν τις, Φησί, τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων καταλύῃ. εἰκό-
 τως, ὧ ἄνδρες δικασταί, ἢ γὰρ τοιαύτη αἰτία οὐ παραδέχεται
 σκηψιν οὐδεμίαν οὐδενὸς οὐδ' ὑπωμοσίαν, ἀλλὰ τὴν ταχίστην αὐτὴν
 δεῖ εἶναι ἐν τῷ δικαστηρίῳ. ἢ συνίη ποι ἐπὶ καταλύσει τοῦ
 25 δήμου ἢ ἐταιρικὸν συναγάγη ἢ ἐάν τις πόλιν τινὰ προ-
 δῶ ἢ ναῦς ἢ πεζὴν ἢ ναυτικὴν στρατιάν ἢ ρήτωρ ὦν μὴ
 λέγῃ τὰ ἄριστα τῷ δήμῳ τῷ Ἀθηναίων χρήματα λαμβά-
 νων· τὰ μὲν ἄνω τοῦ νόμου κατὰ πάντων τῶν πολιτῶν γράψαν-
 τες· ἐκ πάντων γὰρ καὶ τὰ δίκηματα ταῦτα γένοισ' ἂν· τὸ δὲ τε-
 30 λευταῖον τοῦ νόμου κατ' αὐτῶν τῶν ρητόρων, παρ' οἷς ἔστι καὶ τὸ
 γράφειν τὰ ψηφίσματα· ἐμαίνεσθε γὰρ ἂν εἰ ἄλλον τινὰ τρόπον
 τὸν νόμον τοῦτον ἔθεσθε ἢ οὕτως εἰ τὰς μὲν τιμὰς καὶ τὰς ὠφε-
 λείας ἐκ τοῦ λέγειν οἱ ῥήτορες καρποῦνται, τοὺς δὲ κινδύνους ὑπὲρ
 αὐτῶν τοῖς ἰδιώταις ἀνεθήκατε. ἀλλ' ὅμως Πολύευκτος οὕτως ἐστὶν
 35 ἄνδρεῖς ὥστε εἰσαγγελίαν διώκων οὐκ ἔφη δεῖν τοὺς Φευγόντας τῷ
 εἰσαγγελτικῷ νόμῳ χρῆσθαι· καὶ οἱ μὲν ἄλλοι πάντες κατηγοροὶ
 ὅταν οἴωνται δεῖν ἐν τῷ προτέρῳ λόγῳ Ὑφελῆν τῶν Φευγόντων τὰς
 ἀπολογίας τοῦτο παρακλεῖσθαι τοῖς δικασταῖς μὴ ἐθέλειν ἀκούειν

τῶν ἀπολογουμένων, ἐάν τινες ἔξω τοῦ νόμου λέγωσιν ἀλλ' ἀπαν-
τῶν πρὸς τὰ λεγόμενα καὶ κελεύει τὸν νόμον ἀναγκινώσκειν· σὺ
δὲ τούνηκτιόν τήν εἰς τοὺς νόμους καταφυγὴν ἐκ τῆς ἀπολογίας
οἶε δεῖν ἀφελέσθαι Εὐξενίππου.

Καὶ πρὸς τούτοις οὐδὲ βοηθεῖν οὐδένα Φῆς δεῖν αὐτῶ οὐδὲ συνα- 5
γορεύειν ἀλλὰ παρακελεύει τοῖς δικασταῖς μὴ ἐθέλειν ἀκούειν τῶν
ἀναβαινόντων. καίτοι τί τούτου ἐν τῇ πόλει βέλτιον ἢ δημοτικώ-
τερόν ἐστι πολλῶν καὶ ἄλλων κελῶν ὄντων ἢ ὁπόταν τις ἰδιώτης εἰς
ἀγῶνα καὶ κίνδυνον καταστὰς μὴ δύνηται ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἀπολογεῖσθαι
τούτῳ τὸν βουλούμενον τῶν πολιτῶν ἐξεῖναι ἀναβάντα βοηθήσει καὶ 10
τοὺς δικαστὰς ὑπὲρ τοῦ πράγματος τὰ δίκαια διδάξει; Ἄλλὰ, νῆ
Δία, αὐτὸς τοιοῦτῳ πράγματι οὐ κέχρηται ἀλλ' ὅτ' ἔφευγες τὸν
ἀγῶνα ὑπ' Ἀλεξάνδρου τοῦ ἐξ Οἴου δέκκ μὲν συνηγόρους ἐκ τῆς
Αἰγιήδος Φυλῆς ἠτήσω, ὧν καὶ ἐγὼ εἰς ἦν αἰρεθείς ὑπὸ σοῦ, ἐκ 15
δὲ τῶν ἄλλων Ἀθηναίων ἐκάλες ἐπὶ τὸ δικαστήριον τοὺς βοηθήσον-
τάς σοι. καὶ τὰ μὲν ἄλλα τί δεῖ λέγειν; αὐτῶ δὲ τούτῳ τῶ ἀγῶνι
πῶς κέχρησαι; οὐ κατηγορήσας ὁπόσα ἐβούλου; οὐ Λυκοῦργον ἐκά-
λες συγκατηγορήσοντα οὔτε τῶ λέγειν οὐδενὸς τῶν ἐν τῇ πόλει
καταδείξερον ὄντα παρὰ τούτοις τε μέτριον καὶ ἐπιεικῆ δοκοῦντα 20
εἶναι; εἶτα σοὶ μὲν ἔξεσι καὶ Φεύγοντι τοὺς βοηθήσοντας καλεῖν
καὶ διώκοντι τοὺς συγκατηγόρους ἀναβιβάσασθαι, ὅς οὐ μόνον ὑπὲρ
σεαυτοῦ δύνασαι εἰπεῖν ἀλλὰ καὶ ὅλη (τῇ) πόλει πράγματα παρέ-
χειν ἰκνυὸς εἶ, Εὐξενίππῳ δ' ὅτι ἰδιώτης ἐστὶ καὶ πρεσβύτερος οὐδὲ
τοὺς Φίλους καὶ τοὺς οἰκείους ἐξέεις βοηθεῖν, εἰ δὲ μὴ, διαβληθή- 25
σονται ὑπὸ σοῦ.

Νῆ Δία, τὰ γὰρ πεπραγμένα αὐτῶ δεινὰ ἐστὶ καὶ ἄξια θανά-
του, ὡς σὺ λέγεις ἐν τῇ κατηγορίᾳ. σκέψασθε δὴ, ὧ ἄνδρες δικασ-
ταί, καθ' ἕνα αὐτῶν ἐξετάζοντες. ὁ δῆμος προσέταξεν Εὐξε-
νίππῳ τρίτῳ αὐτῶ ἐγκατακλιθῆναι εἰς τὸ ἱερόν, οὗτος δὲ κοιμηθείς 30
ἐνύπνιον Φησιν ἰδεῖν, ὃ τῶ δήμῳ ἀπαγγεῖλαι. τοῦτ' εἰ μὲν ὑπε-
λάμβανες ἀληθὲς εἶναι καὶ ὃ εἶδεν ἐν τῶ ὕπνῳ τοῦτ' αὐτὸν ἀπαγγεῖ-
λαι πρὸς τὸν δῆμον, τί καὶ ἀδικεῖ, ἃ ὁ θεὸς αὐτῶ προσέταττε
ταῦτ' ἐξαγγεῖλαι πρὸς Ἀθηναίους; εἰ δὲ ὥσπερ νυνὶ λέγεις, ἡγοῦ
αὐτὸν καταψεύσασθαι τοῦ θεοῦ καὶ χαριζόμενόν τισι μὴ τάληθῆ 35
ἀπηγγελκέναι τῶ δήμῳ οὐ ψήφισμα ἐχρῆν σε πρὸς τὸ ἐνύπνιον
γράψειν, ἀλλ', ὅπερ ὁ πρότερος ἐμοῦ λέγων εἶπεν, εἰς Δελφοῦς
πέμψαντα πυθέσθαι παρὰ τοῦ θεοῦ τὴν ἀλήθειαν· σὺ δὲ τοῦτο μὲν
οὐκ ἐποίησας, ψήφισμα δ' αὐτοτελὲς ἔγραψας κατὰ δυοῖν Φυλαῖν

οὐ μόνου ἀδικώτατον ἀλλὰ καὶ ἐναντίου αὐτὸ ἐκυτῶ· δι' ὅπερ ἦλως παρνούμεν, οὐ δι' Εὐξένηππον.

- Ἐξετάσωμεν δὲ περὶ αὐτοῦ τουτονὶ τὸν τρόπον. αἱ Φυλαὶ σύνδου γενόμεναι τὰ ὄρη τὰ ἐν Ὀρωπῶ διείλοντο, τοῦ δήμου αὐταῖς δόν-
 5 τος. τοῦτο τὸ ὄρος ἔλαχον Ἀκαμαντίς καὶ Ἴπποθωοντίς. ταύτας τὰς Φυλάς ἔγραψας ἀποδοῦναι τὸ ὄρος τῷ Ἀμφικράτῳ καὶ τὴν τιμὴν ὧν ἀπέδοντο, ὡς πρότερον τοὺς ὄριστάς· τοὺς πεντήκοντα ἐξελούν-
 10 τας αὐτὸ τῷ θεῷ καὶ ἀφορίσαντας καὶ οὐ προσηκόντως τὰς δύο Φυλάς ἐχούσας τὸ ὄρος. μικρὸν δὲ διαλιπὼν ἐν ταύτῳ ψηφίσματι γρά-
 15 φεις τὰς οὐκὼ Φυλάς πορίσαι ταῖν δυοῖν Φυλαῖν τὰ διάφορα καὶ ἀποδοῦναι ὅπως ἂν μὴ ἐλαττώνται. καίτοι εἰ μὲν ἴδιον (ὄν) τῶν Φυλῶν ἀφῆρὸν τὸ ὄρος πῶς οὐκ ὀργῆς ἄξιός εἰ; εἰ δὲ μὴ προσηκόντως εἶχον αὐτὸ ἀλλὰ τοῦ θεοῦ ὄν, διὰ τί τὰς ἄλλας Φυλάς ἔγραψας αὐταῖς προσαποδιδόναι (τ)ἀργύριον; ἀγαπητὸν γὰρ ἦν αὐταῖς εἰ
 20 τὰ τοῦ θεοῦ ἀποδώσουσι καὶ μὴ προσαποτίσουσιν ἀργύριον.

- Ταῦτ' ἐν τῷ δικαστηρίῳ ἐξεταζόμενα οὐκ ὀρθῶς ἐδόκει γεγράφθαι, ἀλλὰ κατεψηφίσαντό σου οἱ δικασαί. εἴτ' εἰ μὲν ἀπέφυγες τὴν γραφὴν οὐκ ἂν κατεψεύσατο οὗτος τοῦ θεοῦ, ἐπειδὴ δὲ συνέβη σοι ἀλῶναι Εὐξένηππον δεῖ ἀπολαλέναι· καὶ σοὶ μὲν τῷ τοιοῦτο ψή-
 25 φισμα γράψαντι πέντε καὶ εἴκοσι δραχμῶν ἐτιμήθη, τὸν δὲ κατὰ κλινέντα εἰς τὸ ἱερόν τοῦ δήμου κελεύσαντος μηδ' ἐν τῇ Ἀττικῇ δεῖ ταφῆναι.

- (Νῆ Δίκα,) δεινὰ γὰρ ἐποίησε περὶ τὴν Φιάλην ἐάσας Ὀλυμπιάδα ἀνκβεῖναι εἰς τὸ ἄγαλμα τῆς Ἑρμείας· τοῦτο γὰρ ὑπολαμ-
 25 βάνεις ἐφόδιον σαυτῷ εἰς τὸν ἀγῶνα τὸ ἐκείνης ὄνομα παραφέρειν καὶ κολακεῖαν ψευδῆ κατηγορῶν Εὐξένηππου μῖστος καὶ ὀργὴν αὐτῷ συλλέξειν παρὰ τῶν δικαστῶν. δεῖ δὲ, ὡ βέλτερος, μὴ ἐπὶ τῷ Ὀλυμπιάδος ὀνόματι καὶ τῷ Ἀλεξάνδρου τῶν πολιτῶν τινὰ ζητεῖν κακόν τι ἐργάζεσθαι, ἀλλ' ὅταν ἐκεῖνοι πρὸς τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων
 30 ἐπιπέλλωσι μὴ τὰ δίκαια μηδὲ τὰ προσήκοντα, τότε ἀναστάντα ὑπὲρ τῆς πόλεως ἀντιλέγειν καὶ πρὸς τοὺς ἵκοντας παρ' αὐτῶν δικαιολογεῖσθαι καὶ εἰς τὸ κοινὸν τῶν Ἑλλήνων συνέδριον πορεύεσθαι βοηθήσονται τῇ πατρίδι. σὺ δ' ἐκεῖ μὲν οὐδεπώποτε ἀνέστης οὐδὲ λόγον περὶ αὐτῶν ἐποίησα, ἐνθάδε δὲ μισεῖς Ὀλυμπιάδα ἐπὶ τῷ
 35 ἀπολέσαι Εὐξένηππον καὶ Φῆς κόλλακα αὐτὸν εἶναι ἐκείνης καὶ Μακεδόνων· ὃν ἐὰν δείξης ἀφιγμένον πώποτε εἰς Μακεδονίαν ἢ ἐκείνων τινὰ ὑποδεξάμενον εἰς τὴν αὐτοῦ οἰκίαν ἢ χρώμενον τῶν ἐκεῖθεν τινὶ ἢ ἐντυγχάνοντα ἢ λόγους οὐστινασοῦν ἢ ἐπ' ἐργαστηρίου

ἢ ἐν τῇ ἀγορᾷ ἢ ἄλλοθί που περὶ τούτων τῶν πραγμάτων εἰρηκότα
καὶ μὴ κοσμίως καὶ μετρίως τὰ αὐτοῦ πράττοντα ὥσπερ εἶ τις
καὶ ἄλλος τῶν πολιτῶν, χρησάσθων αὐτῶ οἱ δικασαὶ ὅτι βούλονται.
εἰ γὰρ ταῦτ' ἦν ἀληθῆ ἂ κατηγορεῖς οὐκ ἂν σὺ μόνος ἦδεις ἀλλὰ
καὶ οἱ ἄλλοι πάντες οἱ ἐν τῇ πόλει, ὥσπερ καὶ περὶ τῶν ἄλλων 5
ὅσοι τι ὑπὲρ ἐκείνων ἢ λέγουσιν ἢ πράττουσιν, οὐ μόνον οὗτοι ἀλλὰ
καὶ οἱ ἄλλοι Ἀθηναῖοι ἴσασι καὶ τὰ παιδία τὰ ἐκ τῶν διδασκα-
λείων καὶ τῶν ῥητόρων τοὺς παρ' ἐκείνων μισθαροῦντας καὶ τῶν
ἄλλων τοὺς ξενίζοντας τοὺς ἐκεῖθεν ἦκοντας καὶ ὑποδεχομένους καὶ
εἰς τὰς ὁδοὺς ὑπαντῶντας, ὅταν προῖωσι· καὶ οὐδαμοῦ ὄψει οὐδὲ 10
παρ' ἐνὶ τούτων Εὐξενίππου καταριθμούμενον. σὺ δ' ἐκείνων μὲν
οὐδένα κρίνεις οὐδ' εἰς ἀγῶνα καθίσθεις, οὓς πάντες ἴσασι ταῦτα
πράττοντας, [κατ'] Εὐξενίππου δὲ κολακείαν κατηγορεῖς, οὗ ὁ βίος
τὴν αἰτίαν οὐ παραδέχεται. καίτοι, εἰ νοῦν εἶχες, περὶ γε τῆς 15
Φιάλης τῆς ἀνατεθείσης οὐτ' ἂν Εὐξενίππου ἦτιῶ οὐτ' ἂν ἄλλον
λόγον οὐδένα ἐνταῦθα ἐποιήσω. οὐ γὰρ ἀρμόττει. διὰ τί; καὶ μου
τὸν λόγον, ὃ ἄνδρες δικασαί, ἀκούσατε ὃν μέλλω λέγειν.

Ἰμίῳ Ὀλυμπιάς ἐγκλήματα πεποιήται περὶ τὰ ἐν Δαδῶνῃ οὐ
δίκαια, ὡς ἐγὼ δις ἤδη ἐν τῷ δήμῳ ἐναντίον ὑμῶν καὶ τῶν ἄλλων
Ἀθηναίων πρὸς τοὺς ἦκοντας παρ' αὐτῆς ἐξήλεγεα [οὐ προσήκοντα 20
αὐτὴν ἐγκλήματα τῇ πόλει ἐγκαλοῦσαν]. Ἰμίῳ γὰρ ὁ Ζεὺς ὁ Δωδα-
ναῖος προτέταξεν ἐν τῇ μαντείᾳ τὸ ἀγαλμα τῆς Διώνης ἐπικοσμη-
σαι. καὶ ὑμεῖς πρόσωπόν τε κοσμησάμενοι ὡς οἶόν τε κάλλισον καὶ
τᾶλλα πάντα τὰκόλουθα καὶ κόσμον πολλὸν καὶ πολυτελεῆ τῇ θεῶ
παρσκευάσαντες καὶ θεωρίαν καὶ θυσίαν πολλῶν χρημάτων ἀπο- 25
σειλάντες ἐπεκοσμήσατε τὸ ἔδος τῆς Διώνης ἀξίως καὶ ὑμῶν αὐτῶν
καὶ τῆς θεοῦ. ὑπὲρ τούτων Ἰμίῳ τὰ ἐγκλήματα ἦλθε παρ' Ὀλυμ-
πιάδος ἐν ταῖς ἐπισολαῖς, ὡς ἡ χώρα εἶη [ἡ Μολοσσία] αὐτῆς, ἐν
ἣ τὸ ἱερόν ἐστιν. οὐκ οὐκ προσήκειν ἡμᾶς τῶν ἐκεῖ οὐδὲ ἐν κινεῖν.
ἐὰν μὲν τοίνυν τὰ περὶ τὴν Φιάλην γεγονότα ἐν ἀδικήματι ψηφί- 30
σησθε εἶναι τρόπον τινὰ καὶ ἡμῶν αὐτῶν καταγιγνώσκομεν ὡς τὰ ἐκεῖ
οὐκ ὀρθῶς ἐπράξαμεν, ἐὰν δ' ἐπὶ τοῦ γεγεννημένου εἴωμεν τὰς τραγω-
δίας αὐτῆς καὶ τὰς κατηγορίας ἀφρηκότες ἐσόμεθα οὐ γὰρ δήπου
Ὀλυμπιάδι μὲν τὰ Ἀθήνησιν ἱερά ἐπικοσμεῖν ἔξεστιν, ἡμῖν δὲ τὰ 35
ἐν Δαδῶνῃ οὐκ ἔξεστι, καὶ ταῦτα τοῦ θεοῦ προστάξαντος.

Ἄλλ' οὐκ ἔστιν, ὃ Πολύευκτε, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, ὅθεν κατηγορίαν
οὐκ ἂν ποιήσαιο. καίτοι σε ἐχρῆν, εἴπερ προήρησαι πολιτεύεσθαι,
καὶ νῆ Δία καὶ δύνασαι, μὴ τοὺς ἰδιώτας κρίνειν μηδ' εἰς τούτους

- νεανιεύεσθαι, ἀλλὰ τῶν ῥητόρων ἐάν τις ἀδικῆ τοῦτον κρίνειν (ἢ
 στρατηγὸς ἐάν τις μὴ τὰ δίκαια πράττη τοῦτον εἰσαγγέλλειν· παρὰ
 γὰρ τούτοις ἐστὶ καὶ τὸ δύνασθαι βλάπτειν τὴν πόλιν, ὅσοι ἂν αὐ-
 τῶν προαιρῶνται, οὐ παρ' Εὐξενίππῳ οὐδὲ τῶν δικασῶν τούτων οὐ-
 5 δένι· καὶ οὐ σέ μὲν οὕτως οἶμαι δεῖν πράττειν, αὐτὸς δὲ ἄλλον
 τινὰ τρόπον τῆ πολιτείας κέχρημαι, ἀλλ' οὐδ' αὐτὸς ἰδιώτην οὐδένα
 πώποτε ἐν τῷ βίῳ ἔκρινα, ἤδη δὲ τισι καθ' ὅσον ἐδυναμην ἐβοήθησα.
 τίνας οὖν κέκρικα [καὶ εἰς ἀγῶνα καθέστακα]; Ἄριστοφῶντα τὸν
 Ἄζηνιᾶ, ὃς ἰσχυρότατος ἐν τῆ πολιτεία γεγένηται· καὶ οὗτος ἐν
 10 τούτῳ τῷ δικαστηρίῳ παρὰ δύο ψήφους ἀπέφυγε, Διοπείθῃ τὸν
 Σφήττιον, ὃς δεινότατος δοκεῖ εἶναι τῶν ἐν τῆ πόλει· Φιλοκράτη
 τὸν Ἀγνούσιον, ὃς θρασυτάτα καὶ ἀτελέστατα τῆ πολιτεία κέχρη-
 ται· τοῦτον εἰσαγγείλας ἐγὼ ὑπὲρ ὧν Φιλίππῳ ὑπηρετήκει κατὰ
 τῆς πόλεως εἶλον ἐν τῷ δικαστηρίῳ καὶ τὴν εἰσαγγελίαν ἔγραψα
 15 δικαίαν καὶ ὡς περὶ ὁ νόμος κελεύει, ῥήτορα ὄντα λέγειν μὴ τὰ ἄριστα
 τῷ δήμῳ τῷ Ἀθηναίων χρήματα λαμβάνοντα καὶ δωρεὰς παρὰ τῶν
 τάναντία πρακτόντων τῷ δήμῳ· καὶ οὐδ' οὕτως ἀπέχρησέ μοι τὴν
 εἰσαγγελίαν δοῦναι, ἀλλ' ὑποκάτω παρέγραψα· τὰ δ' εἶπεν οὐ τὰ
 ἄριστα τῷ δήμῳ χρήματα λαβών, εἶτα τὸ ψήφισμα αὐτοῦ
 20 ὑπέγραψα· καὶ πάλιν· τὰ δὲ εἶπεν οὐ τὰ ἄριστα τῷ δήμῳ
 χρήματα λαβών· καὶ τὸ ψήφισμα παρέγραψον· καὶ ἔστι μοι
 πεντάκις ἢ ἑξάκις τοῦτο γεγραμμένον· δίκαιον γὰρ ᾤμην δεῖν τὸν
 ἀγῶνα καὶ τὴν κρίσιν ποιῆσαι· σὺ δ' ἂ μὲν εἶπεν Εὐξενίππου Φῆς
 οὐ τὰ ἄριστα τῷ δήμῳ οὐκ εἶχες γράψαι εἰς τὴν εἰσαγγελίαν. ἰδιώ-
 25 τὴν δ' ὄντα κρίνεις ἐν τῆ τοῦ ῥήτορος τάξει. μικρὰ δὲ περὶ τῆς ἀν-
 τιγραφῆς εἰπὼν ἐτέρως αἰτίας καὶ διαβολὰς ἤκεις φέρων κατ' αὐ-
 τοῦ, λέγων ὡς Φιλοκλεῖ τὴν θυγατέρα ἐδίδου καὶ Δημοστίανος δίκαι-
 ταν ἔλαβε καὶ ἄλλας τοιούτας κατηγορίας, ἵν' ἐάν μὲν ἀφέ-
 μενοι τῆς εἰσαγγελίας περὶ τῶν ἕξω τοῦ πράγματος κατηγορηθέν-
 30 των ἀπολογῶνται, ἀπκντῶσιν αὐτοῖς οἱ δικασταί· τί ταῦθ' ἡμῖν λέ-
 γετε; ἐάν δὲ μηδὲν λόγου περὶ αὐτῶν ποιῶνται, ὁ ἀγὼν αὐτοῖς
 χείρων γίγνηται· τῶν γὰρ κατηγορηθέντων τὸ μὴ λαβὼν ἀπολο-
 γίαν ὑπὸ τῆ ὀργῆ τῶν δικασῶν καταλείπεται, καὶ τὸ πάντων δει-
 νότατον τῶν ἐν τῷ λόγῳ λεγομένων ὑπὸ σοῦ, ὃ σὺ ᾧου λανθάνειν
 35 ὧν ἕνεκα λέγεις οὐ λανθάνων, ὁπότε περὶ ἀπὸ τῶν λόγων
 πολλάκις, ὡς πλουτίος· ἐστὶν Εὐξενίππος, καὶ πάλιν δικλιπῶν ὡς
 οὐκ ἐκ δίκαιου πολλὴν οὐσίαν συνείλεχται· ἂ εἰς μὲν τὸν ἀγῶνα
 τοῦτον οὐδὲν δηποῦ ἐστὶν εἶτε πολλὰ οὗτος κέκτιται εἶτε ὀλίγα,

τοῦ δὲ λέγοντος κακοήθεια καὶ υπόληψις εἰς τοὺς δικαστὰς οὐ δίκαια, ὡς ἄλλοθί που οὗτοι τὴν γνώμην ἂν σχοίησαν ἢ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ πράγματος καὶ πότερον ἀδικεῖ ὑμᾶς ὁ κρινόμενος ἢ οὐ.

Κακῶς ἐμοὶ δοκεῖς εἰδέναι, ὦ Πολύευκτε* **, καίτοι ταυτὰ γ' ἴσασι πάντες ὅτι οὔτε δῆμός ἐστι οὐδεὶς ἐν τῇ οἰκουμένῃ οὔτε μόναρχος 5 οὔτ' ἔθνος μεγαλοψυχότερον τοῦ δήμου τοῦ Ἀθηναίων, τοὺς δὲ συκοφαντούμενους τῶν πολιτῶν ὑπὸ τινῶν ἢ καθ' ἕνα ἢ ἄθροους οὐ προίεται ἀλλὰ βοηθεῖ. καὶ πρῶτον μὲν Γίσιδος τοῦ Ἀγρυλλῆθεν ἀπογράφαντος τὴν Εὐθυκράτους οὐσίαν ὡς δημοσίαν οὔσαν, ἢ πλεόνων ἢ ἐξήκοντα ταλάντων ἦν, καὶ μετ' ἐκείνην πάλιν ὑπισχνουμένου 10 τὴν Φιλίππου καὶ Ναυσικλέους ἀπογράψειν καὶ λέγοντος ὡς ἐξ ἀναπογράφων μετὰλλων πεπλουτήκασι, τοσοῦτον οὗτοι ἀπέλιπον προσίσθαί τινα τοιοῦτον λόγον ἢ τῶν ἀλλοτριῶν ἐπιθυμεῖν, ὥστε τὸν ἐργασίαντα συκοφαντεῖν αὐτοὺς εὐθὺς ἠτίμωσαν, τὸ πέμπτον μέρος τῶν ψήφων οὐ μεταδόντες· τοῦτο δ', εἰ βούλει, τὸ πρῶτον 15 ὑπὸ τῶν δικαστῶν πραχθὲν τοῦ ἐξεληθέντος μινὸς πῶς οὐ μεγάλου ἐπαίνου ἄξιόν ἐστι; Φήναντος γὰρ Λυσάνδρου τὸ Ἐπικράτους μέταλλον τοῦ Παλληνέως ἐντὸς τῶν μέτρων τετμημένον, ὃ εἰργάζετο μὲν ἤδη τριῖ ἔτη, μετεῖχον δ' αὐτοῦ οἱ πλουσιώτατοι σχεδόν τι τῶν ἐν τῇ πόλει, ὃ δὲ Λύσανδρος ὑπισχνεῖτο τριακόσια τάλαντα εἰσπρά- 20 ξειν τῇ πόλει, τοσαῦτα γὰρ εἰληφένκι αὐτοὺς ἐκ τοῦ μετάλλου. ἀλλ' ὅμως οἱ δικασταὶ οὐ πρὸς τὰς τοῦ κτηγόρου ὑποσχέσεις ἀποβλέποντες ἀλλὰ πρὸς τὸ δίκαιον, ἔγνωσαν ἴδιον εἶναι τὸ μέταλλον καὶ τῇ αὐτῇ ψήφῳ τὰς τε οὐσίας αὐτῶν ἐν ἀσφαλεῖ κατέστησαν καὶ τὴν ὑπόλοιπον ἐργασίαν τοῦ μετάλλου ἐβεβελίωσαν. τοιγαροῦν αἱ 25 καινοτομίαι (αἱ) πρότερον ἐκλελειμμέναι διὰ τὸν φόβον νῦν ἐνεργοί (εἰσι) καὶ τῆς πόλεως αἱ πρόσοδοι αἱ ἐκεῖθεν πάλιν αὖξονται, ὡς ἐλυμῆναντό τινες τῶν ζητόρων ἐξαπατήσαντες τὸν δῆμον καὶ δασμολογήσαντες τοὺς ἔχοντας. ἔστι γὰρ, ὦ ἄνδρες δικασταί, οὐχ οὗτος ἄριστος πολίτης, ὅστις μικρὰ δοὺς τλείω βλάπτει τὰ κοινὰ οὐδ' ὅστις 30 εἰς τὸ παραχοῆμα ἐξ ἀδίκου πορίσας κατέλυσε τῆς πόλεως τὴν ἐκ δικαίου πρόσοδον, ἀλλ' ὅτω μέλει καὶ τῶν εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον ὠφελίμων τῇ πόλει καὶ τῆς ὁμοιοῦς τῶν πολιτῶν καὶ τῆς δόξης τῆς ὑμετέρης· ἂν ἐνιοὶ οὐ φροντίζουσιν ἀλλὰ τῶν ἐργαζομένων ἀφαιρούμενοι πόρους φασὶ τούτους πορίζειν ἀπορίαν ἐν τῇ πόλει πα- 35 ρασκευάζοντες· ὅταν γὰρ ἢ Φυβερὸν τὸ κτᾶσθαι καὶ Φεῖδεσθαι, τίς βουλήσεται κινδυνεύειν;

Τούτους μὲν οὖν ἴσως οὐ βῆδιδίον ἐστὶ κωλύσαι ταῦτα πράττειν,

- ὁμοίως δὲ, ὡς ἄνδρες δικασταί, ὡσπερ καὶ ἄλλους πολλοὺς σεσάκητε τῶν πολιτῶν ἀδίκως εἰς ἀγῶνας κατασάντας οὕτω καὶ Εὐξενίπῳ βοηθήσατε καὶ μὴ περιίδητε αὐτὸν ἐπὶ πράγματι οὐδενὸς ἀξίῳ καὶ εἰσαγγελίᾳ τοιαύτῃ. ἢ οὐ μόνον οὐκ ἔνοχος ἐστὶν ἀλλὰ καὶ αὐτὴ
- 5 παρὰ τοὺς νόμους ἐστὶν εἰσηγγελημένη καὶ πρὸς τούτοις ὑπ' αὐτοῦ τοῦ κατηγοροῦ τρόπου τινὰ ἀπολελυμένη· εἰσηγγελλε γὰρ αὐτὸν Πολύευκτος λέγειν μὴ τὰ ἄριστα τῶ δήμῳ τῶ Ἀθηναίων χρήματα λαμβάνοντα καὶ δωρεὰς παρὰ τῶν τάναντία πρακτόντων τῶ δήμῳ τῶ Ἀθηναίων· εἰ μὲν οὖν ἔξωθεν τῆς πόλεως τινὰς ἤτιᾶτο εἶναι,
- 10 παρ' ὧν τὰ δῶρα εἰληφότα Εὐξενίπῳ συνκαυνοῦσθαι αὐτοῖς, ἦν ἂν αὐτῷ εἰπεῖν ὅτι ἐπειδὴ ἐκείνους οὐκ ἔστι τιμαρῆσθαι, δεῖ τοὺς ἐνθάδε αὐτοῖς ὑπηρετοῦντας δίκην δοῦναι. νῦν δὲ Ἀθηναίους Φησὶν εἶναι παρ' ὧν τὰς δωρεὰς εἰληφέναι αὐτόν. εἶτα σὺ ἔχων ἐν τῇ πόλει τοὺς ὑπεναντία πράττοντας τῶ δήμῳ οὐ τιμαρεῖ ἀλλ' Εὐξε-
- 15 νίπῳ πράγματα παρέχεις;
- Βραχὺ δ' ἔτι εἰπὼν περὶ τῆς ψήφου ἧς ὁμοίως μέλλετε φέρειν καταβήσομαι. ὅταν γὰρ μέλλητε, ὡς ἄνδρες δικασταί, διαψηφίζεσθαι, κελεύετε ὑμῖν τὸν γραμμικτὴν ὑπαναγνῶναι τὴν τε εἰσαγγελίαν καὶ τὸν νόμον τὸν εἰσαγγελτικὸν καὶ τὸν ὄρκον τὸν ἡλιαστικόν, καὶ
- 20 τοὺς μὲν λόγους ἀπάντων ἡμῶν ἀφέλετε, ἐκ δὲ τῆς εἰσαγγελίας καὶ τῶν νόμων σκεψάμενοι ὅ τι ἂν ὑμῖν δοκῇ δίκαιον καὶ εὖορκον εἶναι τοῦτο ψηφίσασθε.
- Ἐγὼ μὲν οὖν σοι, Εὐξενίππε, βεβοθήηκα ὅσα εἶχον. λοιπὸν δ' ἐστὶ δεῖσθαι τῶν δικαστῶν καὶ τοὺς φίλους παρακαλεῖν καὶ τὰ παιδία
- 25 ἀναβιβάζεσθαι.

Ἵπὲρ Εὐξενίππου
εἰσαγγελίας
ἀπολογία πρὸς Πολύευκτον.

Praeclarum Antiquitatis monumentum recens repertum in Aegypto et in Anglia editum propero cum omnibus philologis nostratibus communicare. Arabes quidam *τυμβωρύχοι*, quum in superiore Aegypto sepulcra vetustissima perscrutarentur, repererunt volumen papyraceum, quo orationes HYPERIDIS contine-

bantur tres: κατὰ Δημοσθένους, ὑπὲρ Λυκόφρονος et ὑπὲρ Εὐξενίππου. Lucro intenti librum discerpunt ac partes frustatim harum rerum curiosis venditant. Sic pars eiusdem voluminis in HARRISII manus, pars in ARDENII pervenit. Utriusque viri nobilissimi cura prospectum est ut quidquid de lacero ac mutilato codice superesset in patriam ad eruditos viros perferretur, quorum opera et studio ederetur in lucem. Viro doctissimo BABBINGTON Cantabrigiensi contigit esse tam felici ut ea provincia ei mandaretur. Is summa fide et industria perdifficile negotium ad exitum perduxit. Intentissima cura quidquid legi potuit expedivit, lacunas non mediocri acumine supplevit, commentarium utilem addidit, verbo editoris principis officio egregie functus est. Idem ultro eruditorum studia excitavit, ut si quid se fugisset, aliorum ingenio et doctrina ad HYPERIDEM suum restituendum et illustrandum conferretur. Itaque ipse SCHNEIDWINUM Goettingensem in hanc laudis societatem vocavit. SCHNEIDWINUS complura recte restituit et feliciter correxit HYPERIDEMQUE ita edidit et parabilem fecit ut philologi omnes ei prodesse possimus. Ego nunc hoc maxime ago, ut qui in *Hollandia* nostra *Graecas* Litteras amant, omnes novum hoc ἔρμαιον legere possint, deinde si quid opis afferre male mulcato oratori *Attico* tumultuaria hac opera potui paucissimis adscripsi. Delegi orationem unam, quae propemodum integra superest et lectu est dignissima, ὑπὲρ Εὐξενίππου, nam lacerae laciniae orationis κατὰ Δημοσθένους, ne dicam dolo, sunt perexigui pretii et vix digna in quibus ingenium experiaris. Quam vellem BABBINGTON abstinuisset manus potius quam nobis haec male *Graeca* et ἀδιανόγητα apposuisset (fragm. 16): Ἄλλὰ Δημοσθένης καὶ οἱ φίλοι αἰσχρὸν εἶναι εἰ ἀνῆκουσθε τὸ πρῶγμα Φιλοξένῳ Φάσκουσι· καλῶς· ἀλλ' ἐχρῆν τὸν Ἄρπαλον ἕκοντα εἰς τὴν πόλιν, τῶν δὲ ταλάντων οὐδεμίαν ἐν τῷ δήμῳ δόντα ἀπόφασιν παρακρούειν; οὐ καὶ ἀδείκασ τυχρῆν ἐπέτρεψας; τίνος ἕνεκα ἔλαβες ἀπόφασιν; sunt haec *Italicis* philologis quam *Anglis* digniora et nimis saepe sic peccavit.

Eadem fere ratio est orationis ὑπὲρ Λυκόφρονος, cuius exigua pars iucunde legi potest, in caeteris οὐδὲν ὑγιές. Contra defensio EUXENIPPI in papyraceo libro propemodum integra et illaesa exstat, ubicumque temporis et hominum iniuriae aliquid fecere

detrimenti, certa et evidens emendatio sarcivit damnum, in qua re pleraque BABINGTONI industria effecit, reliqua propemodum omnia exhausit SCHNEIDEWINI acumen, ut unus tantum in oratione sit locus incertis et infelicibus coniecturis vexatus, p. 79, 4. Multum tamen abest, ut ipsa oratoris manus in vetusto libro appareat et quemadmodum incertissimum est quae sit codicis aetas et hariolantur qui apud SCHNEIDEWINUM in Praef. p. VIII. *bis mille annos ei tribuunt*, sic satis constat SCHNEIDEWINUM fugisse rationem quum scriberet ibid. *codex ipse verba paene talia custodivisse videtur, qualia de Hyperidis manu exierant*. In aetate monumentorum huiuscemodi definienda valet Archimedeum illud: *δός μοι ποῦ τῶ*, nam nihildum satis est certum ac stabile in quo firmiter consistere possis. Si pervetus liber est, novo argumento erit quam iustae sint querelae STRABONIS lib. XIII. p. 609. CAS. τὴν Ἀπελλικῶντος βιβλιοθήκην διεχειρίσαντο βιβλιοπῶλαι τινες γραφεῦσι φαύλοις χρώμενοι καὶ οὐκ ἀντιβάλλοντες, ὅπερ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων συμβαίνει τῶν εἰς πρᾶσιν γραφομένων βιβλίων καὶ ἐνθάδε καὶ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. Itaque fieri potest, ut bis mille annorum sit liber et certum est a *librario illitterato et alias res agente negligenter admodum et mendose esse descriptum*. Quam imperitus fuerit litterarum ostendunt vitia scripturae huiusmodi: *τριαετη, πλειωι, εγωι, δημωι, ητησωι, εποισωι, πεντηκοντα, ορηι, πολυτεληι* atque adeo *βασιλεαι, δικασηριαι, ηδηι*: quod pro *τ* producto *ει* subinde dedit pervulgatum est vitium antiquorum, *μεικρα, εκρεινα, ετειμηθι, μεισεισ, αφειγμενον, καταγεινωσκομεν, τειμαρη* (pro *τιμαρεῖ*), *βελτειον*, sed idem *καταλιπεται* scribit, *εκλελιμμεναι, συνιλεκται, ισαγγελιασ, διοπιθη*, sed *αδικεια: υγειασ et επεικη, επεικεια* et *ηργαζετο* ex plebeio sermone irrepserunt, quemadmodum imperativi forma *χρησάσθωσαν et δειξάτωσαν* et perfecti *καθέσακα* e *Macedonica* dialecto: alios errores incuria fudit: *εισι-σασιν* (pro *είσιασιν*), *λογουσσ, αποτισισουσι, αυζονται*, alias res agens *τα δικαγια αναβιβαζεσθαι* posuit pro *τὰ παιδία*. Haec omnia contemni possunt, nisi quod homines docti nonnulla ex his pro genuinis solent habere et cupide recipere et obtrudere Atticis *reverentia veterum membranarum* aut, ut in nostro, *fide monumenti bis mille annorum*. BABINGTON et SCHNEIDEWIN multa ex his aequissimo animo tulerunt et commendarunt adeo

productis testibus sed levibus et futilibus, in quos convenit quod candidi animi librarius in codice *Regio Parisino* 2498 (apud MONTFAUCON in *Palaeogr. Graeca* p. 304) ultro de se fatetur:

οἶδα μὲν οἶδα σφαλμάτων πολλῶν γέμον
 ὃ χερσὶν αὐτὸς πυξίον ἐγεγράφειν,
 ἀλλ' ἔσε μοι μέτριοι, καὶ γὰρ οὐκ ἔχω
 τὴν τεχνικὴν σύμμαχον ὀρθογραφίαν.

Itaque noster, qui *συνσκευάζειν, ἐγκαλεῖν, συνλέξειν, ἐγδίδοσθαι, ἀνέγδοτος* scribit, veniam facile impetrabit sed non ut non corruptisse *Graecam* scripturam videatur. At haec quidem nugatoria vitia sunt, quae legentem offendere possunt, impedire et morari non possunt. Sed multo graviora passim peccavit, quos locos ordine percurram. Pag. 73, 13. *Διογνίδης* non est *Graecum* sed *Διογενεΐδης*, ut *Ἀντιγενεΐδης* non *Ἀντιγευεΐδης*. Cf. ANAXANDRIDEM ap. ATHEN. IV. p. 131. *Ἀλλεῖν δ' αὐτοῖς Ἀντιγενεΐδαν*. Vs. 15 requiro ἢ (*ἄστυ*) ὁ νόμος κελεύει, tum *Πειραιῶς* pro *Πειραιέως* reposui. *Attici* non utuntur his formis nisi contractis, librariis aliter visum. Et formis in — *αιεύς* quidem etiam caeteri *Graeci* semper utebantur contractis, quod antiquae corruptelae demonstrant, de quo genere nunc quidem pauca expromam exempla propediem plura daturus. Recte MEINEKIUS STRABONI IX. p. 398 reddidit εἶτα *Θοραιεῖς* pro εἶθ' ὄρεεῖς (*Vindic. Strabon.* p. 134), male idem in vicinia *Θορέας* mutavit in *Θοραιέας*, in veteri mendo latet *Θοραιᾶς*. In DIOGENE LAERT. VI. 4. 1. τοῦτον Δημήτριος ὁ Μάγνης Ἀστυπαλαιέα Φησί. Codd. omnes Ἀστυπαλεά, unde eruendum Ἀστυπαλαιᾶ. Insigne exemplum est apud DIOD. SICUL. XV. 30. κατελάβετο τὴν ἀκρόπολιν τῶν Ἐσπαιέων, Codd. ἀκτιαίων, pervetus mendum pro *αισπαιέων, εσπαιέων*, id est Ἐσπαιέων. Apud *Atticos* quaecunque vocalis vel diphthongus praecedit terminationem in — *εύς* crasis est perpetua, si exceperis unum *άλιεύς*. Itaque *Παιανιέα*, ut hoc utar, *Atticis* auribus erat inauditum, dicebant *Παιανιᾶ*. Librarii *Alexandrini* has formas iam olim corruperunt. Itaque iam DIDYMUS apud AESCHINEM in *Ctesiphontea* §. 51. p. 60 ἐγράψατο εἰς Ἄρειον πάγον *Δημομέλη τὸν Παιανιέα* annotavit: *γραπτέον Παιανιᾶ χωρὶς τοῦ ε̄*, vid. HARPOCRAT. v. *Παιανιεῖς*, ubi BEKKERUS alias res agens edidit *Παιανέα χωρὶς τοῦ ῑ*. Eadem labes optimum quemque

scriptorem *Atticum* infecit. Apud THUCYDIDEM nimium patienter retinent formas Πλαταιίας, Μηλιέας, Πυθακίως II. 76. V. 51. V. 53, similes passim. Vetus mendum I. 107. ἐς δωριάς servavit Δωριᾶς. Satis constat formas resolutas deberi scribis et *Atticorum* locos esse emendandos omnes ad hanc normam, quam et alii *Grammatici* prodiderunt et HARPOCRATION v. ἀγυιᾶς. Eiusdem generis est quod continuo in papyro legitur ἐωρακέναι. *Athenienses* ἐορακέναι dicebant, ut ἐαλωκέναι secunda correpta, quae producitur in ἐάλων, ut in ἐώρων. Ne metrum quidem librariorum ab eo errore retinet. Vs. 7. ὦν οὐδεμία δῆπου τῶν αἰτιῶν τούτων: quis sic loquitur aut locutus umquam est? Aliena admovet SCHNEIDEWIN. Remedium quaerendum est, nam aliquid monstri hic ali certum est.

Pag. 74, 3. BS. εἰ ἐστὶν ἐκ τῶν νόμων ἢ μή. οὐ μὰ Δία οὐχ ὥσπερ κτέ. Voculam οὐ, quam priora requirunt, posteriora respuunt. Expunge μή et habebis HYPERIDIS manum: — ἢ οὐ. μὰ Δί', οὐχ ὥσπερ κτέ. Contrario errore scriba dedit p. 311, 6. λέγειν μὴ οὐ τὰ ἄριστα, ubi οὐ expunxerunt BS.

Vs. 2. πρὶν αὐτὸ τὸ κεφάλαιον — ἐξετάσσωσιν. Prorsus necessarium est, quod S. coniecit: πρὶν ἂν αὐτό. Abutuntur codicum auctoritate nec multos codices tractarunt qui librariorum fidem in talibus implorant, ut Graecitati vim afferant.

Vs. 8. ποιῆσθαι, quod debetur socordiae scribarum, in ποιῆσθαι refinxit; ποεῖν ac similia, quamquam in libris sexcenties occurrunt, nihilo meliora sunt quam τοῦτος, δείλαος, Πειραῶς, nam hoc quoque constanter mediam corripit.

Vs. 13. γραφαί β ασεβείας: Litera Φ notatur puncto, β expunctum est. Reposui quod in huiusmodi re tralaticium est: γραφαί εἰσιν ἀσεβείας. Exemplum est vel apud ipsum HYPERIDEM pro *Lycophr.* p. 27, 17 SCHN. Compendia scripturae et siglae tam antiqua sunt, ut εἰσιν scriptum nota tachygraphica indoctum scribam fefellisse suspicer. Πρός et κατά notis scripta quam saepe et quamdudum interciderint propediem ostendam.

Vs. 19. ὕπερ τίνων οὖν ὄεσθε δεῖν τὰς εἰσαγγελίας γίνεσθαι; optime haec haberent si adderetur: τοῦτ' ἤδη καθ' ἕκαστον ἐγὼ διδάξω, at sequitur: τοῦτ' ἤδη καθ' ἕκαστον ἐν τῷ νόμῳ ἐγράψατε, ut sententia ridicula et absurda exeat. Repone ᾤεσθε et ratio con-

stabit. Simili modo scriba erravit p. 316, 15 ubi *πρωην* dede-
rat, at ipse correxit *πρωην*.

Vs. 21. *ἐάν τις τὸν δῆμον καταλύσῃ*: Bonum factum quod li-
brarius ipse in *καταλυση* punctum litterae σ addidit et sic ex-
pungendam esse ostendit. Non solent dare poenas οἱ καταλύ-
σαντες τὸν δῆμον. Namque κρείττους ἤδη γίνονται τῆς παρὰ
τῶν ἀδικουμένων τιμωρίας, ut ait LYCURGUS in *Leocrat.* §. 126 et
tempora nostra testantur. Idem ioculare vitium obsidet LYSIAE
locum nobilem de THERAMENE (in *Eratosth.* § 78) *δικαίως μὲν ἐν
ὀλιγαρχίᾳ δίκην δόντος (ἤδη γὰρ αὐτὴν κατέλυσε), δικαίως δ' ἂν ἐν
δημοκρατίᾳ, δις γὰρ ὑμᾶς κατεδουλώσατο.* Neminem vidisse κα-
τέλυε requiri! Contra in *Lexico Rhetorico*, quod Photiano POR-
SONI subiectum est, male SCHNEIDEWIN legebat: ἢ ἐάν τις προδιδῶ
χωρίον ἢ ναῦς ἢ πεζὴν στρατιάν: nam hi quidem in iudicium ad-
ducebantur ἐπ' ἐξειργασμένοις, quare προδῶ scribendum. Cf.
AESCHIN. in *Ctesiph.* §. 171. p. 78.

Vs. 24. *δεῖ εἶναι ἐν τῷ δικαστηρίῳ.* BAKIUS: εἰσιέναι εἰς τὸ δι-
καστήριον.

Vs. 31: *ἐμαινέσθε γὰρ ἂν εἰ ἄλλον τινὰ τρόπον τὸν νόμον τοῦτον
ἔθεσθε ἢ οὕτως εἰ τὰς μὲν τιμὰς καὶ τὰς ὠφελείας ἐκ τοῦ λέγειν
οἱ ῥήτορες καρποῦνται, τοὺς δὲ κινδύνους ὑπὲρ αὐτῶν τοῖς ἰδιώταις
ἀνεθήκατε.* Quicumque est, ut LONGINI verbis utar (in *Art.
Rhetor.* p. 713. ALD. 561. WALZ.), *τετριμμένος τὰ ὄντα πρὸς τὴν
σύνθεσιν τῶν σεμνῶν καὶ ἀρχαίων λόγων.* facile sentiet hanc sca-
britiem orationis in nitido et facundo cive *Attico* ferri non posse.
SCHNEIDEWINUS nescio quam *πυρράταξιν* veterum commemorat.
Nemo nostrum tam negligenter et inepte scripsisset et HYPERIDEM
credamus? Mihi quidem satis certum est compluscula verba post
ἢ οὕτως vel ἢ οὕτωςί, quod in *οὕτωσει* facile potuit corrumpi,
scribae socordia intercidisse. Praeterea *κίνδυνον ἀνατιθέναι τινί*
non facile credam *Graccum* esse.

Vs. 38. *μὴ ἐθέλειν ἀκούειν τῶν ἀπολογουμένων ἐάν τινες ἔξω τοῦ
νόμου λέγωσιν.* Pro *τινες* si *τι* legeris nihil erit molestiae, si
τινες servabitur, inepte dictum erit.

Pag. 75, 6. *παρὰκελευη* codex, *παρὰκελεύει* HYPERIDES et ae-
quales dicebant, quae formae ubique revocandae.

Vs. 11. Suspiciosum est ὑπὲρ τοῦ *πράγματος* pro *περί*, et vi-

tiosum sine controversia νῆ Δία — οὐ κέχρησαι pro μὰ Δία, deinde αὐτὸς τοιοῦτω πράγματι οὐ κέχρησαι non significat id quod locus postulat et sine exemplo dictum est.

Vs. 19. ἐπεικῆ quod S. librario invito obtrudit, nam ipse correxit errorem, eiusdem farinae est atque ὑγεία, ταμιεῖον atque alia, in quibus ιει concurrunt in lingua antiquiore. In versu Menandro apud ΗΑΡΡΟCΡ. v. Κτησίου Διός.

ἔχοντα τὸ ταμιεῖον οὐ κεκλεισμένον.

scribae omnium codicum de more ταμιεῖον dederunt; quid credamus peccasse in oratione soluta?

Vs. 22. ὅλη πόλει: quod orator dicit Graece sonat ὅλη τῇ πόλει, quod restituendum.

Vs. 23. εἰ δὲ μὴ διαβληθήσονται ὑπὸ σοῦ νῆ Δία· τὰ γὰρ πεπραγμένα αὐτῷ δεινὰ καὶ θανάτου ἄξια: unusquisque statim admonitus concedet haec esse distinguenda in hunc modum: διαβληθήσονται ὑπὸ σοῦ. Νῆ Δία, τὰ γὰρ πεπραγμένα κτέ. Eadem forma dicendi oblitterata est p. 313, 23. μηδ' ἐν τῇ Ἀττικῇ δεῖ ταφῆναι. δεινὰ γὰρ ἐποίησε. Supple: Νῆ Δία, δεινὰ γὰρ ἐποίησε, cuius lectionis vestigia quaedam obscura exstant in scriptura codicis negligenter correctata.

Vs. 29. ἐγκατακλιθῆναι: Athenienses non aliter dicebant quam κατακλιθῆναι et ἐγκατακλιθῆναι, Alexandrini contra — κλιθῆναι usurpabant. Itaque forma vetus oblitterari solet in Atticorum monumentis, subrepat nova. In ARISTOPHANIS Avibus vs. 122.

ὥσπερ σισύραν ἐγκατακλιθῆναι μαλθακῆν.

tandem ex uno codice, sed optimo Ravennate, receptum est a DINDORFIO. Caeteri scripti et editi conspirant in ἐγκατακλιθῆναι. Turpe est ad hunc diem scholion antiquum ad h. l. sic edi: ἐγκατακλιθῆναι: οὕτως Ἀττικοί, ὡς ἐν Νεφέλαις· (694) ἀλλὰ κατακλιθεὶς δευρί. τὸ δὲ κλιθῆναι κοινόν. Lege: ἐγκατακλιθῆναι et τὸ δὲ κλιθῆναι κοινόν.

Vs. 31. τοῦτ' — ἀληθῆ εἶναι. Scriba sensit errorem, correxit ἀληθές, non licuit per SCHN., qui comparavit Platonica: τοῦτο δοκεῖς μοι ἀληθῆ λέγειν, τοῦτο σκεπτέον εἰ ἀληθῆ λέγω, quae aut vitiosa sunt aut aliena. Addit: „quid discriminis sit inter ἀληθές λέγειν et ἀληθῆ τι λέγειν vel me tacente intelligitur." Neque hercle intelligo neque haec omnino Graece dici posse arbitrator. Graecum est ἀληθῆ λέγεις et τοῦτ' ἀληθές λέγεις breviter

pro ἀληθές ἐστι τοῦθ', ὃ λέγεις. Itaque ἀληθές restituit.

Pag. 76, 5. ἔλαχεν Ἀκαμαντὶς καὶ Ἴπποθωαντὶς: Ne diligentissimo quidem et docto librario, nedum nostro tam imperito et negligenti, credi potest sic bene Graece dici pro ἔλαχον, quod reposui. Eodem modo nos librarii ludificantur in *Apologia* PLATONIS p. 36. A. εἰ μὴ ἀνέβη Ἄυτος καὶ Μέλητος κατηγορήσου-τες ἐμοῦ, ubi ἀνέβησαν legendum esse apparet.

Vs. 10. τὰς ὀκτὼ φυλὰς ποιῆσαι ταῖν δυοῖν φυλαῖν τὰ διάφορα: ποιῆσαι facilis sed non levis error est pro πορίσαι.

Vs. 11. εἰ μὲν ἴδιον τῶν φυλῶν ἀφηροῦ τὸ ὄρος: ut Graeca oratio sit supplendum ἴδιον ὄν, nam sensus est: εἰ μὲν ἴδιον ἦν τῶν φυλῶν τὸ ὄρος, ὃ ἀφηροῦ. Continuo sequitur: εἰ δὲ μὴ προσηκόντως εἶχον αὐτὸ ἀλλὰ τοῦ θεοῦ ὄν, ubi non tam proclivis erat error.

Vs. 14. προσαποδιδόναι ἀργύριον: excidit articulus et reponendum τὰργύριον. προσαποδιδόναι, quod est ex rarioribus, prorsus eodem modo ponitur apud DIPHILUM ATHENAEI VI. p. 225.

ἔπειτ' ἂν τὰργύριον αὐτῶ καταβάλης
ἐπράξατ' Αἰγιναιῶν, ἦν δ' αὐτὸν δέη
κέρματ' ἀποδοῦναι προσαπέδωκεν Ἀττικά.
κατ' ἀμφότερα δὲ τὴν καταλλαγὴν ἔχει.

Vs. 20. κατακλιθέντα: ut supra ostendimus, *Attica* forma restituenda est κατακλιθέντα.

Vs. 25. ὑπολαμβάνεις ἐφόδιον ἑαυτῶ: multum dubito possitne Graece αὐτοῦ pro ἑαυτοῦ et σεαυτοῦ poni, quae pervulgata omnium opinio est magnam partem fulta locis vitiosis vel intricatioribus vel artificiosius compositis. Αὐτὸς αὐτόν in secunda persona recte ponitur, vid. BRUNCK ad SOPH. *Oed. Col.* 853. sed ἀγαθὴν ἐλπίδα πρόβαλλ' ἑαυτῶ vel σὺ μὲν οὖν ἑαυτὸν ἀπολεῖς ac similia librariis deberi in diem mihi fit certius. Quo plures verso Codices et Codicum scripturas, crescit mihi copia exemplorum unde liquido appareat quam sint scribae et Graeculi ad hoc genus vitii εὐεπίφοροι. In ISOCRATIS *Nicocele* saepissime σεαυτοῦ servatum est, semel peccatur in §. 38. ἂ τοῖς αὐτοῦ παισὶν ἂν συμβουλευσειας τούτοις αὐτὸς ἐμμένειν ἀξίου, ubi σεαυτοῦ non minus est necessarium quam in his XENOPHONTIS *Cyrop.* VI. 3. 27. σὺ δὲ παράγγελλε τοῖς ἑαυτοῦ ἐφορᾶν ἐκᾶσψ τοὺς καθ' αὐτόν. Quam vetus sit error locus noster arguit.

Pag. 77, 3. *χρησάσθωσαν αὐτῶ οἱ δικασαὶ ὅτι βούλονται*: HYPERIDES neque in rep. neque verbis solebat *μακεδονίζειν*, itaque *χρησάσθων* scripserat, in cuius locum, ut sexcenties alibi, surrepsit novitia forma, cuius exempla quotquot apud veteres *Atticos* leguntur ad *constantem* consuetudinem antiqui sermonis sunt refingenda.

Vs. 6. *οὐ μόνον αὐτοί: αὐτοί* sunt *οἱ μακεδονίζοντες*, quod absurdum est. Emenda *οὔτοι*, *hi* iudices; caeterum impeditus hic locus est et inconcinnus, ut periisse nonnulla credam et male coaluisse scripturae reliquias.

Vs. 10. *ὑπάντωντας ὅταν προσίωσιν*: at hoc quidem non facere humanum non est, nedum *Atticae* elegantiae. Corrige: *προίωσιν*, *quando in publicum prodeunt*.

Vs. 13. *κατ' Εὐξενίππου δὲ κολακείαν κατηγορεῖς*: quam constanter omnes ex ratione et usu Graecitatis omittunt praepositionem, hanc HYPERIDEM unum semel addidisse credemus? deinde pro *τὴν αἰτίαν* ΒΑΚΙΟΥ *ταύτην τὴν αἰτίαν* requirebat: et sanequam aut hoc verum est aut *τοιαύτην αἰτίαν*.

Vs. 20. *ὡς ἐγὼ δις — ἐξήλεγξα οὐ προσήκοντα αὐτὴν ἐγκλήματα τῇ πόλει ἐγκαλοῦσαν*: extrema haec locum impediunt et onerant: nemo, si abessent, desiderasset, opinor, quae vel quotidiani sermonis negligentiam dedecent.

Vs. 28. *ὡς ἡ χῶρα εἴη ἡ Μολοσσία αὐτῆς ἐν ἧ τὸ ἱερόν ἐστιν*, tenemus manifestum emblemata. OLYMPIAS ita contendebat: *ἐμὴ ἐστιν ἡ χῶρα, ἐν ἧ τὸ ἱερόν ἐστιν*. Putidum erat et perineptum nominare *partem* regni, in qua nobilissimum templum esset situm. Deinde poterat dicere: *ὡς ἡ Μολοσσία εἴη αὐτῆς*, quamquam ne hoc quidem suspicione careret, quoniam *ἡ Μολοσσία* erat dicendum. Cf. NIEBUHR in *Lectt. Histor. et Philolog.* Part. III. pag. 271. Itaque nomen veteribus inauditum, inepte additum, alieno loco insertum expungere dubitabimus? Utcumque vetus liber est, at istiusmodi interpolationes sunt aliquanto veltustiores. Quam vellem hoc tenerent ac persentirent omnes, qui antiquas *Graecas* litteras tractant. Non tam diu insulsa additamenta omne genus praeclarissimum quemque scriptorem inquinassent. Nunc passim *interstrepit anser olores* et magistelli et scioli suas vocolas interponunt Principum virorum orationi, plerumque ad interpretanda ea, quae nemo non intelligit, non-

numquam moleste et odiose obloquuntur. In animo est utriusque generis plurima exempla e diversissimis scriptoribus collecta et selecta cum philologis propediem communicare. Nunc duo apponam. THUCYDIDES scripserat V. 83. ἐστράτευσαν ἐς τὸ Ἄργος — ὑπῆρχε δὲ τι αὐτοῖς καὶ αὐτόθεν πρᾶσσόμενον, magistellus adscribit scholion: αὐτόθεν: ἐκ τοῦ Ἄργους. Puerulis hoc scriptum esse apparet. Qui THUCYDIDEM inspiciet videbit hanc loci esse nunc scripturam: ὑπῆρχε δὲ τι αὐτοῖς καὶ ἐκ τοῦ Ἄργους αὐτόθεν πρᾶσσόμενον. Contrarii generis emblemata nimium diu latuit in XENOPHONTIS *Cyropaed.* VIII. 1. 44. ὥστε καὶ οὗτοι αὐτὸν (οἱ δοῦλοι) ὥσπερ οἱ ἄριστοι πατέρα ἐκάλουν, ὅτι ἐπεμέλετο αὐτῶν. Subsannans aliquis adscripsit: ὅπως ἀναμφιλόγως αἰεὶ ἀνδράποδα διατελοῖεν: haec nunc pro XENOPHONTEIS leguntur. Sed ad HYPERIDEM redeo. Continuo sequitur: οὐκ οὐκ προσήκειν ἡμᾶς τῶν ἐκεῖ οὐδὲ ἐν κινεῖν. Necesse est scribere προσήκειν. SCHNEIDEWINO haec ex OLYMPIADIS persona dici videbantur, quem vel ἡμᾶς refellit. Neque προσήκειν dixisset matrona impotens, sed arrogantius προσήκει, quod nunc ex indirecta oratione pellucet.

Vs. 30. ἐν ἀδικήματι ψηφίσθηθε εἶναι: nove dictum et perpetuum dictum pro ἐν ἀδικήματος μέρει.

Pag. 78, 1. τῶν ῥητόρων ἐάν τις ἀδικῇ τοῦτον κρίνειν, στρατηγὸς ἐάν τις κτῆ: palam est excidisse ἢ post κρίνειν.

Vs. 8. τίνας οὖν κέρικα καὶ εἰς ἀγῶνα καθέσασκα; Quid hoc verbi est καθέσασκα? Ex sordibus sequioris Graecitatis esse satis constat, Quid igitur? HYPERIDEMNE eo usum librario nostro credemus? Non faciam, inquis. Neque ego. *Athenienses* illis temporibus, et aliquanto post etiam, non ferebant τοὺς σολοικίζοντας, sed obstrepebant aut leniter admonebant, si quis extra *Atticam* natus sic peccasset. Ne DEMETRIO quidem POLIORCETAE, urbe post defectionem vi recepta, pepercerunt βραβερρίζοντι, vid. PLUT. *Moral.* p. 183. A. Equidem suspicor καὶ εἰς ἀγῶνα καθέσασκα additamentum esse *Graeculi*. *Atheniensibus* satis erat dixisse: τίνας οὖν κέρικα; quidquid additur male additur. Expectant quos sit nominaturus. Continuo nominat.

Vs. 13. ὑπὲρ ὧν Φιλίππῳ ὑπηρετεῖ καὶ: simplicissimum est recipere ὑπηρετῆκει, quod SCHOEMANNO in mentem venit.

Venio nunc ad locum pessime mulcatum, in quo uno quid in papyraceo libro scriptum fuerit neque oculis neque coniectu-

ra neque ulla ope reperiri potuit pag. 316, 4. Scripturae veteris hae sunt reliquiae: *ὡς ἀλλοθί που οὔτοι τὴν γνώμην ἀνσχοίησαν ἢ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ πράγματος καὶ ποτε . . . ἀδικειμασοκριν . . . ἐνοσηουκακ . . . μοιδοκεισεῖδ . . . αἰωπολυευκτε . . . καιοιταυταγι ἀντεσοτιου σινου ἐντηιοικουμένη.* SCHNEIDEWIN haec ita constituit: *ὡς ἄλλοθί που οὔτοι τὴν γνώμην ἀνσχοίησαν ἢ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ πράγματος.*

Καὶ πρότερον ἀδικεῖ ὑμᾶς ὑποκρινόμενος ἢ οὐ κακῶς ἐμοὶ δοκεῖς εἰδέναι, ὃ Πολύευκτε· ἀλλ' οἱ δίκαιοι ταῦτα γινώσκουσι πάντες ἐπεὶ οὐδὲν μὲν ἐστὶν οὐδαμοῦ ἐν τῇ οἰκουμένῃ, in quibus multa sunt quae improbes. Apparet scribam dedisse: καὶ πρότερον ἀδικεῖ ὑμᾶς ὁ κρινόμενος ἢ οὐ. SCHN. „ὑποκρινόμενος ἰ. e. συκοφαντῶν *fidenter rescripsi, quod sententia flagitabat.*” At ὑποκρίνομαι non est συκοφαντῶ, neque hoc flagitat sententia, sed ut haec verba cum superioribus coniungantur, quo facto lubenter carebimus infelicibus coniecturis SCHNEIDEWINI et SCHOEMANNI, quae in *Addendis* afferuntur. Κακῶς ἐμοὶ δοκεῖς εἰδέναι dicitur significare: ἀγνοεῖν ἐμοὶ δοκεῖς, quod mihi non videtur credibile: κακῶς εἰδότες pro οὐκ εἰδότες saepiuscule occurrit, imprimis apud ISOCRATEM, sed neque κακῶς οἶδα vel κακῶς εἰδέναι usquam legitur neque haec interpositis aliis verbis dirimi possunt. Praeterea non possunt haec ἀσυνδέτως continuari. Quid sit scribendum tum demum intelligetur quum caetera evidenti emendatione restituta erunt. Dubitanter conicio: καίτοι ταῦτά γ' ἴσασι πάντες ὅτι, ubi scriba de more ἰσασιπαντες posuerit. In caeteris credo meliora dari posse quam BS. dederunt: namque in οὐδὲν μὲν ἐστὶν οὐδαμοῦ ἐν τῇ οἰκουμένῃ et μὲν nihili est et οὐδαμοῦ τῆς οἰκουμένης Graecum est. Supplendum suspicor: ἴσασι πάντες ὅτι οὔτε δῆμός ἐστιν οὐδεὶς ἐν τῇ οἰκουμένῃ οὔτε μόναρχος οὔτ' ἔθνος, ut *Athenienses* omnes, qui ubique sunt, animi magnitudine superare dicantur, non tantum Barbaros, qui soli verbis οὔτε μόναρχος οὔτ' ἔθνος significantur.

Vs. 12. τοσοῦτον οὔτοι ἀπέλιπον ἀκούσεσθαι τινα τοιοῦτον λόγον: nihil vidi infelicius quam istud ἀκούσεσθαι de coniectura expletum ex . . . δεσθαι. Ut vidi, ut supplevi: ἀπέλιπον προσίσθαι. Idem SCHOEMANNUS repperit. SCHNEIDEWINUS vestigiis scripturae pressius insistens προσέσθαι probavit. Si quid iudico, librarius

προσέσθαι dedit, orator προσίσθαι. Indicio esse poterit iunioribus lectio ἀπέλιπον ἀκούσεσθαι nihil esse tam absurdum quin verum et sanum videatur iis, qui codicum scripturis confidunt „*in finitivus futuri exigendus est ad normam talium, qualia sunt ἐβούλοντο τιμωρήσεσθαι, ἐφίεντο ἄρξιν rell. apud Lobeckium post Phrynichum p. 747. sq. et Kruegerum ad Thucyd. I. 27. 2.*” annotavit haec SCHNEIDEWIN ante repertam veram lectionem. Invertenda ratio est: quidquid de genere hoc docti collegerunt exigendum est ad normam talium, quale est ἀπέλιπον ἀκούσεσθαι, quod natum est ex errore. In locis a LOBECKIO allatis nihil est praesidii. ZOSIMUM et ZOSIMI similes liceat contemnere. Apud ANODOCID. de *Myster.* p. 15. §. 184 pro: εἰ γὰρ ἐβουληθήτην με ἀπολειῖν καὶ τῷ θεῷ, quod LOBECKIUS concoquere potuit, optimus liber ἐβουλέσθην με ἀπολλύναι τῷ θεῷ dedit. Foedius etiam abutitur loco DINARCHI in PHILOCL. §. 1. Φάσκων καλύσειν Ἄρπαλον εἰς τὸν Πειραιῶ καταπλεύσειν, nam καταπλεύσειν barbarum est pro καταπλεύσεσθαι, opinor. ARISTOPHANI ζητεῖς ἀναπεῖθειν redditum est et ἤθελον θήσασθαι HERODOTO, cuius pessime depravatus locus est IV. 111 et ioculariter corrupta verba VI. 137. ἐπιβουλεύοντας ἐπιχειρήσειν Φανῆναι ἐπ’ αὐτοφώρῳ, ubi si μέλλοντας ἐπιχειρήσειν repones, res et oratio sana erit. In *Equitibus* ARIST. 182 ἀξιῶ ἰσχύειν nunc legitur et πειθεσθαι ἀνάγκη in *Anabasi* VII. 2. 15. Unus locus superest AESCHINIS in *Ctesiph.* §. 114. p. 69. διωμολογήθη δ’ αὐτῶ ἀποσαλήσεσθαι μνᾶς εἴκοσιν, ἐφ’ ᾧ τε βοηθήσειν τοῖς Ἀμφισσεῦσιν, quod unusquisque bene *Attice* sciens correxerit βοηθήσει, id BEKKERUS in libris repertum sprevit. KRUEGERUS quid attulerit vitiorum non vacat quaerere. Certum est nil prodesse κακοῖσιν ἰᾶσθαι κακά.

Vs. 18. ὁ ἡργάζετο: librario imputandum pro εἰργάζετο: eidem debetur τρία ἔτη pro τρι’ ἔτη, de quo genere errorum praestat nihil nunc quam pauca dicere. Satis esto iuniores philologos admonuisse veram et veterem scripturam in antiquissimis mendis saepe optime servatam latere. Quid velim ostendet locus ISAEI de NICOSTRATI hered. §. 8. p. 47. Ἀμινιάδης (leg. Ἀμειν.) δὲ υἶόν αὐτῶ πρὸς τὸν ἄρχοντα ἤκεν ἄγων οὐδὲ τριετῆ γεγονότα. ΤΡΙΕΤΗ male lectum servavit ISAEI manum τρι’ ἔτη.

Vs. 21. εἰληφέναι αὐτόν: cod. α leg. αὐτούς.

Vs. 24. ἐν ἀσφαλείᾳ κητέτησαν: vera scriptura est ἐν ἀσφαλεῖ.

Saepe sic peccatur eodemque remedio utendum et apud alios et in THUCYDIDE II. 75.

Vs. 26. αἱ καινοτομίαι πρότερον ἐκλελειμμένοι; supplendum αἱ πρότερον ἐκλ. et pro νῦν ἐνεργοῦνται (cod. ενεργοι cum sigla) ἐνεργοί εἰσιν legendum, quod SCHNEIDEWIN in Addendis recte monuit. In loco XENOPHONTIS, quem attulit (*de Vect.* IV. 2.), legendum est: ὅτι μὲν πάνυ πάλαι ἐνεργά ἐσι (τὰ ἀργυρεῖα) πᾶσι σαφές, non παλαιά.

Vs. 35. ἀπορίαν ἐν τῇ πόλει παρσκευάζοντες; praepositionem expungit ΒΑΚΙUS.

Pag. 80, 2: μὴ περιδῆτε αὐτόν: participium aliquod desiderant. Non esse opus ostendent hi loci. DEMOSTH. in *Apatur.* p. 896. ἐγὼ δὲ τὸν πιτεύσαντα ἐμαυτῷ τοσούτῳ ἔφην ἦττοι ἂν περιδῆιν ὄσω Φυγάς ἂν καὶ ἀτυχῶν ἠδικεῖτο ὑπὸ τούτου. Arist. *Acharn.* 55.

ὦ Τριπτόλεμε καὶ Κελεέ, περιόψεσθέ με;

his locis ac similibus περιορᾶν est ἐγκαταλείπειν. Non est abutendum in hanc rem loco ARISTOPHANIS in *Nub.* 124.

ἀλλ' οὐ περιόψεται μ' ὁ θεῖος Μεγακλής

ἄνιππον, ἀλλ' εἴσειμι.

sed emendandum: ἄνιππον ὄντ', ἀλλ' εἶμι.

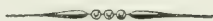
Vs. 14. οὐ τιμωρή: BS. οὐ τιμωρῆ. attamen satis constat *Athenienses* non aliter dixisse quam *τιμωρεῖ*, quales formas editores modo recipiunt, modo aspernantur, ut res et casus tulerit. Recte nuper eas formas PLATONI constanter reddidit STALLBAUMIUS. Alii, in his DINDORFIUS in DEMOSTHENE, formas *Atticas* subinde tantum revocarunt, *si libri*, tamquam aves, *addicerent*. Sed non minus futile est hoc auspiciorum genus quam quae olim ex pullis capiebantur. Erit aliquando ille dies, quum istam quoque eruditam superstitionem mens sanior delebit ac desinent studia nostra impedire homunculi, qui quam sint in *antiquis Graecis* litteris et sermone plumbei in HYPERIDIS librario nunc satis ostendisse videor. Restat unum vitium ab editoribus commissum, vs. 16 ubi in Codice est ΒΡΑΧΥΔΕΤΙΕΠΩΝ, ediderunt βραχὺ δέ τι εἰπών. Verum esse quod reposui fidem faciet vel hic locus LYCURGI in *Leocrat.* §. 146. βούλομαι δ' ἔτι βραχέα πρὸς ὑμᾶς εἰπὼν καταβῆναι.

Scribendam *Lugd.-Bat.* m. Iunio. MDCCLIII.

ADDENDA

AD

ORATIONEM FUNEBREM.

Ex quo primum τὸν Ἐπιτάφιον λόγον Lugduni-Batavorum ante hos ferme viginti annos (1858) edidi, multi multa ad eam orationem emendandam et textum melius certiusque quam a primis Editoribus factum esset constituendum, magna cura et insigni acumine contulerunt.

Ex his unus omnium optime iudicio meo de Hyperide meritus est F. BLASS, qui in reliquis Oratoribus Atticis diu multumque feliciter versatus Lipsiae apud Teubnerum anno 1869 edidit HYPERIDIS ORATIONES QUATUOR *cum ceterarum fragmentis*, in qua Editione et reliquorum inventa cum pulvisculo collegit et suis Hyperidi non mediocriter profuit. Ad huius igitur Editionis fidem mea recognoscam et sicubi meliora edoctus mutavi sententiam aut si quid novi αἰ δεύτεραι φροντίδες suppetarunt paucis simpliciter exponam.

In principio vs. 1. Τῶν μὲν λόγων τῶν μελλόντων ρηθῆσθαι —
περὶ τε Λεωσθένους τοῦ στρατη

ΓΟΥΚΑΙΠΕΡΙΤΩΝΑλλων
ΤΩΝΜΕΤΕΚΕΙΝΟΥΤΕΤΕ
ΛΕΤΤΗΚΟΤΩΝΕΝΤῶΠΟ
ΛΕΜΩΙΩΧΑΝΑΝδρες
ἄΓΑΘΟΙΜΑ * * * * *

quod olim supplevi ΜΑρτυρες ratus excidisse aliquid in hanc sententiam: *μά(ρτυρές ἐςέ μοι, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖσι)*, ut τῶν λόγων μάρτυρές ἐςέ μοι coniungerentur, ea suspicio, ut nunc video, redarguitur loco vicino: οὐ γὰρ ἐν τοῖς τυχοῦσιν οἱ λόγοι ῥηθῆσονται ἀλλ' ἐν αὐτοῖς τοῖς ΜΑΡΤΥΡΙ τῶν ἐκείνοις πεπραγμένων. Non potuit enim facundus Orator idem bis invenuste iterare. Latet fortasse ΜΑΛισα μέν, sed semper latebit quia reliqua pars loci funditus deleta est.

Vs. 10. ἀλλ' ἐν αὐτοῖς τοῖς μάρτυσι τῶν ἐκεῖ πεπραγμένων. Rectissime emendatum est τῶν ἐκεῖΝΟΙC πεπραγμένων. Codex exhibet: ΤΩΝ ἐκεῖΝΟΙC ΠΕΠΡΑΓΜΕΝΩΝ.

Vs. 18. Περὶ μὲν οὖν τῆς πόλεως διεξιέναι τὰ καθ' ἕκαστον τῶν πρότερον πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα οὔτε ὁ χρόνος ὁ παρῶν ἰκανός κτέ. In Codice est:

ΤΟΚΑΘΕΚΑΚΤΟΝΤΩΝΠΡΟ
ΤΕΡΟΝΠΙΑCΑΝΤΗΝΕΛΛΑ
ΔΑΟΥΤΕΟΧΡΟΝΟC.

Quod Blass edidit ΤΟ καθ' ἕκαστον non fert neque natura rei neque usus dicendi. Non aliter enim quam τὰ καθ' ἕκαστον, τὰ κατὰ μέρος et sim. dicitur. Reliqua nondum sunt ἐναργῶς emendata. Non enim diu placere potest τῶν πρότερον πεπραγμένων κατὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα, neque ὧν πρότερον εὐηργέτηκεν πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα. Amplius quaerendum censeo, τὸ δὲ ζητούμενον ἀλωτόν, nisi forte (ut saepius in hoc vitiosissimo libro) vetus lacuna partem verborum absorbsit.

Vs. 20. οὔτε ῥάδιον ἕνα ὄντα τοσαύτας καὶ τηλικαύτας πράξεις ἐπελθεῖν καὶ μνημονεῦσαι. Plane ab huius loci sententia alienum est ΕΠελθεῖν (Cod. ἀπελθειν). Melius est multo quod Sauppe coniecit ΔΙελθεῖν, idque Blass. recepit in textum. Optimum fortasse erit διεξιέναι τὰ καθ' ἕκαστον, et vs. 33. πρότερα περὶ τοῦ γένους αὐτῶν ἐκάστου διεξέλω; et vs. 47. τὴν ἐν τῷ πολέμῳ διεξελεθεῖν ἀρετὴν, et sic perpetuo Attici omnes.

ΔΙ et ΕΞ et ΔΙΕΞ inter sese passim confundi non uno loco diligenter ostendimus.

Vs. 23. ὡςπερ γὰρ ὁ ἥλιος πᾶσαν τὴν οἰκουμένην ἐπέρχεται
τὰς μὲν ὥρας διακρίνων κατὰ τρόπον. In Codice est

ΔΙΑΚΡΙΝΩΝ ΡΕΠΟΝ.

unde κατὰ τὸ πρέπον, εἰς τὸ πρέπον reponerent. Miror Blas-
sium non sensisse quam perverse in huiusmodi re τὸ πρέπον
ponatur, *id quod decet* in Solis cursu scilicet.

Post pauca in eadem comparatione de Sole in Codice sic
scriptum est:

ΕΠΙΜ καΙΓΕ

. ΣΚΑΙ

. . . . ΣΚΑΙΤΩΝΑλλων

ἀπᾶΝΤΩΝΤΩΝεἶCTON

ΒίON ΧΡΗCΙΜΩΝ.

Lacunam nunc sic explendam esse arbitror: ΕΠΙΜελόμενος καΙ
Γιγνόμενος χορηγός ΚΑΙ τροφήC καὶ τῶν ἄλλων ἀπάντων τῶν
εἰς τὸν βίον χρησίμων. Frequens est in tali metaphora χορηγός.
Cicero de *Offic.* II. 15. 53. *an tu id agis ut Macedones non te
regem suum sed ministrum et praebitorem sperent fore?* quem
Graeci χορηγόν eum Cicero *praebitorem* appellavit.

Vs. 26. οὕτως καὶ ἡ πόλις ἡμῶν διατελεῖ τοὺς μὲν κακοὺς
κολάζουσα, τοὺς δὲ δικαίους τιμᾶσα, τὸ δὲ ἴσον ἀνθρώποις καὶ
ἀξίας ἅπασιν ἀμοιβὰς οἷς δεῖ διανέμουσα καὶ δαπάνας εἰς τὸ
καθ' ἡμέραν τοῖς Ἑλλησι παρασκευάζουσα. In Codice est:

ΗΠΟΛΙCΗΜΩΝΔΙΑΤΕ

ΛΕῖ τοὺς ΜΕΝΚΑΚΟΥCΚΟΛΑ

ΖΟΥCα, τοὺς ΔΕ ΔΙΚΑΙΟΥC

. ΤΟΔΕΙCΟΝΑΝ

. ΞΙΑCΑΠΑCΙΝ

. ΤΟΙCΔΕΙΔΙ

. καΙΔΑΠΑ

ΝΑΙC ΑΝΤΟΙC

ΕΛΛΗCΙΝ

CA.

unde Blass. edidit: τοὺς μὲν κακοὺς κολάζουσα, τοὺς δὲ δικαίους
., τὸ δὲ ἴσον ἀντὶ τῆς πλεονεξίας ἅπασιν Φυλάττουσα,
τοῖς δὲ ἰδίοις κινδύνοις καὶ δαπάναις κοινὴν ἄδειαν παρασκευάζουσα.

quae meis multo meliora sunt. Retineam tamen meum τούς δὲ δικαίους TIMΩCA: nam quod aliud verbum quam τιμᾶν sententiae magis est accommodatum? Felicissime repertum est τὸ δὲ Ἰσον ἀνΤΙ ΤΗΣ ΠΛΕΟΝΕΞΙΑΣ, idque Φυλάττουσα splendendum esse declarat. Caeterum minus placet κοινὴν ἄδεικνυ neque me id usquam legere memini. Multo magis arridet quod Fritzsche coniecit: τοῖς δὲ ἰδίοις κινδύνοις καὶ δαπάναις τὴν ἐλευθερίαν τοῖς Ἑλλησι παρασκευάζουσα. Titillabant his Oratores civium aures. Demosthenes pag. 247. 2. συνήθειν — ἀεὶ περὶ πρωτείων καὶ τιμῆς καὶ δόξης ἀγωνιζομένην τὴν πατρίδα καὶ πλείω καὶ σώματα καὶ χρήματα ἀναλωκυῖαν ὑπὲρ Φιλοτιμίας καὶ τῶν πᾶσι συμφερόντων ἢ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων ὑπὲρ αὐτῶν ἀναλώκασιν ἕκαστοι.

Reputanti autem quibus temporibus haec dicerentur, quum Athenienses victi et fracti simul bonas artes maiorum et pristinam potestatem amisissent, et neque τοὺς κακοὺς ἐκόλλεζον neque τοὺς δικαίους ἐτίμων, nedum τοῖς ἰδίοις κινδύνοις καὶ δαπάναις τὴν ἐλευθερίαν τοῖς Ἑλλησι παρεσκευάζον, miseratio subit animum et venit in mentem loci apud Plutarchum in *Præceptis gerendae reip.* pag. 803. e. (*Democrates*) ἀναβαίνων εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἔφη καθάπερ ἡ πόλις μικρὸν ἰσχύειν καὶ μέγα Φυσᾶν.

In sqq. rectissime video amissa sic suppleri: Ἄλλὰ περὶ μὲν τῶν κοινῶν πράξεων τῆς πόλεως ὥσπερ προεῖπον καταλείψω, περὶ δὲ Λεωσθένους καὶ τῶν ἄλλων τοὺς λόγους ποιήσομαι. quae Blassio debentur praeter πράξεων (alii ἔργων), quod Fritzsche et Comparetti repperunt.

Vs. 32. ἀπορῶ δὲ πόθεν ἄρξωμαι λέγειν ἢ τίνος πρώτου μνησθῶ. Blass. ἄρξωμαι λέγΩΝ contra dicendi usum et τίνος πρώτον (sic Codex) praeter Oratoris sententiam. Attulimus supra pag. 10. ex Demosthene: ἀπορῶ τοῦ πρώτου μνησθῶ, et ex Isocrate: ἀπορῶ — τίνος πρώτου μνησθῶ, et saepissime πρώτοC et πρώτον inter se permiscuntur.

Vs. 42. ἐπαιδεύθησαν ὅπερ εἰώθασι νέους παιδεύειν. Unice verum est quod Blass. edidit Ἄπερ εἰώθασι. Non erat enim unum genus studiorum, quibus iuvenilis aetas impertiri soleret, sed simul animum et corpus exercebant.

Vs. 45. τοὺς δὲ γεγενημένους ἐν τῷ πολέμῳ ἄνδρας ὑπερβάλλοντας τῇ ἀρετῇ πρόδηλόν ἐστιν ὅτι παῖδες ὄντες καλῶς ἐπαιδεύθησαν. Blass. edidit ἄνδρας ΟΥΤΩΣ ὑπερβάλλοντας τῇ ἀρετῇ. Nollem factum. Ὑπερβάλλειν τινί ponitur eleganter pro *superlativo*: ὑπερβάλλειν πλούτῳ, id est πλουσιώτατον εἶναι, ὡς τὸ λμῆ τολμηρότατον εἶναι, et in sexcentis aliis, ut in *Pluto*:

ἀτεχνῶς ὑπερβάλλουσι τῇ μοχθηρίᾳ.

id est πάντων μοχθηρότατοί εἰσιν. Sic igitur ὑπερβάλλειν τῇ ἀρετῇ (ut apud Nepotem: *omnes populos virtute superare*) est ἄριστον εἶναι. Dixerat paullo ante: ἴν' ἄνδρες ἀγαθοὶ γένωνται, et variandae orationis causa subiicit γεγενημένους ἄνδρας ὑπερβάλλοντας τῇ ἀρετῇ, id est γεγενημένους ἄνδρας ἀρίστους. Iam vero ex ipsa rei natura neque ἄριστος εἶναι neque τῇ ἀρετῇ ὑπερβάλλειν fert additum οὕτως, ut neque ὑπερβαλλόντως vel διαφερόντως adiectum οὕτως admittunt, quia non est in his gradatio aut τὸ πλεόν καὶ τὸ ἔλαττον. Non erat igitur in Codice lacuna, sed versus:

ΕΝΤΩΠΟΛΕΜΩΙΑΝΔΡΑΣ

ΤΗΕΡΒΑΛΛΟΝΤΑΧΘΙΑΡΕΤΗ.

ut tot alii, non erat totus expletus.

Vs. 50. Λεωσθένης γὰρ ὄρων τὴν Ἑλλάδα πᾶσαν τεταπειωμένην καὶ τὴν δόξαν τὴν παλαιὰν κατεφθαρμένην ὑπὸ τῶν δωροδοκούντων παρὰ Φιλίππου. Sic olim huius loci labem sarciri oportere putabam nunc meliora edoctus. In Codice legitur:

ΤΗΝΕΛΛΑΔΑΠΛΑΣΑΝΤΕΤΑΠΕΙ

ΝΩΜΕΝΗΝΚΑΙ ΕΠΤΗ

. . ΙΑΝΚΑΤΕΦΘΑΡΜΕΝΗΝΤΠΟ

Babington, Classen, Sauppe verum viderunt ΚΑΤεπτηχῆτιαν reponentes. „*Egregie nisi quod spatio non sufficit; itaque puncta addidi.*” BLASS. qui edidit τεταπειωμένην καὶ . . . κατεπτηχῆτιαν. Notum et frequens est in Attica *perfectum* κατεπτηχέναι (reliqua tempora sunt poetarum). Nobilis est imprimis locus in Lycurgi *Leocratea* pag. 152. sq. ὄρων δ' ἦν ἐπὶ μὲν τῶν θυρῶν γυναῖκας ἐλευθέρως [περιφόβους] κατεπτηχῆτιας καὶ πυνθανομένως [εἰ ζῶσι] τὰς μὲν ὑπὲρ ἀνδρός, τὰς δ' ὑπὲρ πατρός, τὰς δ' ὑπὲρ ἀδελφῶν. Agnosceis duplex emblemata. Κατεπτηχέναι est περίφοβον εἶναι, *exanimatum esse metu*, et sic omnia apud

Hyperidem recte procedunt nisi quod tres literulae desiderantur. Quantum video non aliae tres literae excogitari possunt quam: ὄρων τὴν Ἑλλάδα πᾶσαν τεταπεινωμένην καὶ ἜΤΙ κατεπτηχυσίαν, et adhuc (et etiamtum) exanimatam metu, id est NONDUM sese cā consternatione et pavore collegerat, ETIAMTUM ἀνία metu trepidabat.

Κατεπτηχέναι eodem sensu legitur apud Demosthenem pag. 42. 22. κατέπτηχε μέντοι ταῦτα πάντα νῦν οὐκ ἔχοντ' ἀποστροφῆν. unde frequens est apud Veterum imitatores veluti Dionem Chrysostomum Tom. II. pag. 427 Reisk. ἡ Κίρκη ἐβούλετο τὴν οἰκισιν αὐτῆς Φυλάττεσθαι ὑπὸ λεόντων δειλῶν καὶ κατεπτηχότων, et Aristidem Tom. I. 62. κατεπτηχὸς τὸ ὑπήκοον καὶ ὑπὸ φόβου δεδουλωμένον. et I. 129. κατεπτήχει καὶ ἔθνη καὶ πόλεις. et Plutarchum in *Pericle* 25. 18. ἐξέπλευσεν ἐπ' αὐτοὺς οὐ — κατεπτηχότας ἀλλὰ καὶ πάνυ προθύμως ἐγνωκότας ἀντιλαμβάνεσθαι τῆς θαλάττης. et in vita *Caesaris* 6. 2. τῆς Μαριανῆς (γάσεως), ἡ τότε κατεπτήχει — κομιδῇ ταπεινὰ πρακτούσης.

Simplici verbo usus est Isocrates in *Philippo* pag. 94. a. (*Alciades* *consul*) ὄρων τοὺς πρὸ αὐτοῦ ταύτῃ τῇ συμφορᾷ κεχρημένους ἐπτηχότας διὰ τὸ μέγεθος τῆς πόλεως.

Mera est barbaries quod multis locis Codices exhibent: κατΑΠεπτηχῶς et ὑΠΟΠεπτηχῶς.

Vs. 61. ἐντεῦθεν δ' ἐλθὼν καὶ καταλαβὼν τὰς εἰσόδους, δι' ᾧν καὶ πρότερον ἐπὶ τοὺς Ἑλληνας οἱ βάρβαροι ἐπορεύθησαν. Recitissime legitur in Codice: ἐντεῦθεν δ' ἐλθὼν εἰς Πύλας καὶ καταλαβὼν, quod nescio quomodo me fugit. Deinde pro τὰς (εἰς) ΟΔΟΤC optime reposuit Spengel. τὰς ΠΑΡόδους, namque eo sensu, quem locus requirit, non aliter Graece dicitur quam παριέναι et πάροδος, id est cum difficultate aut periculo aut furtim aliquo penetrare, ut apud Herodotum III. 72. ἴθι ἐξηγέεο αὐτὸς ὅτεω τρόπῳ πάριμεν εἰς τὰ βασιλῆα. Φυλακὰς γὰρ δὴ διεσεώσας οἴσθα κου καὶ αὐτὸς, et sic πάροδος appellatur *difficilis introitus per angustas fauces in regionem undique altis montium iugis circumdatam*.

Εἴσοδος alio sensu dicitur, ut in notissimo versiculo Euripidis:

κακῶν γυναικῶν εἴσοδοί μ' ἀπάλεσαν.

et in parodia:

πολλῶν ἰατρῶν εἴσοδοί μ' ἀπάλεσαν.

Vs. 90. εἰρων γὰρ τὴν μὲν πόλιν τῶν Θηβαίων οἰκτρῶς ἠφαισισμένην ἐξ ἀνθρώπων, τὴν δὲ ἀκρόπολιν αὐτῆς Φρουρουμένην ὑπὸ τῶν Μακεδόνων, τὰ δὲ σώματα τῶν ἐνοικούντων ἐξηνδραποδισμένα, τὴν δὲ χώραν ἄλλους διὰ ΝΕΜΟμένους. Mendum est in ultimo participio. Si in praecedentibus esset scriptum ἀφανιζομένην et ἐξηνδραποδιζόμενα pro ἠφαισισμένην et ἐξηνδραποδισμένα quis id ferre potuisset? Non alia ratio est in διανεμομένους pro διὰ ΝΕΝΕΜΗμένους. Statim post excidium Thebarum veteribus incolis sub corona venumdati Thebanus ager Macedonum amicis et fautoribus assignatus est, qui eum inter sese partiti erant; in his unus erat Aeschines. Demosthenes *de Corona* pag. 239. 26. δῆλον γὰρ ὅτι σὺ μὲν ἀλγεῖς ἐπὶ τοῖς συμβεβηκόσιν, Αἰσχίνῃ, καὶ τοὺς Θηβαίους ἐλεεῖς κτήματ' ἔχων ἐν τῇ Βοιωτίᾳ καὶ γεωργῶν τὰ ἐκείνων.

Vs. 103. οὐδένας γὰρ πώποτε τῶν γεγυότων οὔτε περὶ καλλιόνων οὔτε πρὸς ἰσχυροτέρους [οὔτε] μετ' ἐλαττόνων ἠγωνίσαντο. Non persuasi Blassio οὔτε expungi oportere: *nulli unquam praecioribus copiis cum validiore hoste dimicaverunt*. Si οὔτε retinebis prior pars οὔτε πρὸς ἰσχυροτέρους ἠγωνίσαντο ineptam continebit arrogantiam et vaniloquentiam, et secunda risum et iocum movebit. Complures enim πρὸς ἰσχυροτέρους pugnaverunt, ut apud Thermopylas, unde Simonidis epigramma:

Μυριάσιν ποτὲ τῆδε τριακοσίαις ἐμάχοντο
ἐκ Πελοποννάσῳ χιλιάδες τέτορες.

nec pauci fuere qui *minorem exercitum* quam Leosthenes *duxerunt*.

Vs. 107. τὴν μὲν ἐλευθερίαν εἰς τὸ κοινὸν πᾶσιν κατέθεσαν, τὴν δ' εὐδοξίαν ἀπὸ τῶν πράξεων Ἀἰδίου σέφανον τῇ πατρίδι περιέθηκαν. Fugit me ratio quum αἰδίου recipere pro ἴδιον. In Codice scriptum esse videtur *πραξωνίδιον* et in Codd. antiquioribus scribitur *ī* et *ū* in litera *initali* tantum.

Deinde ipsa loci sententia requirit oppositionem: εἰς τὸ κοινόν — ἴδιον.

Vs. 114. ὥςτε μήτε γυναικῶν μήτε παρθένων μηδὲ παίδων ὕβρεις ἀνεκλείπτους ἐκάσους καθεσάναι. Omnes in his verbis operam adhuc lusimus. Palam est nonnulla intercidisse.

Etiam in vicinia vs. 116 vera lectio reperiri nondum potuit. Editur: Φανερόν δ' ἐξ ὧν ἀναγκασζόμεθα καὶ νῦν ἔ(χρην). Dicitur ε non *prorsus certum* esse. Esto, sed quid latet igitur in quatuor literarum lacuna: ἀναγκασζόμεθα καὶ νῦν * * * *? Diu et multum quaerendo nihil repperi. Quaerant acutiores.

Vs. 138. Φέρει γὰρ πᾶσαν εὐδαιμονίαν ἄνευ τῆς αὐτοῦ ὁ μείνας. Recepti olim infelicem admodum Babingtoni coniecturam. In Codice legitur:

ΦΕΡΕΙΓΑΡΠΙΣΑΝΕΥΔΑΙΜΟΝΙΑΝ
ΑΝΕΥΤΗΣΑΥΤΤΟΝΟΜΕΙΝΑΣ.

unde Blass. rescripsit: Ψέγω γὰρ πᾶσαν εὐδαιμονίαν ἄνευ τῆς αὐτονομίας, quo nihil proficimus. Equidem multo labore ne sententiam quidem, in his verbis latentem expiscari potui, ne dum verba quibus concepta fuerit.

Vs. 140. οὐ γὰρ ἀνδρὸς ἀπειλὴν ἀλλὰ νόμου Φωνὴν κυριεύειν δεῖ τῶν εὐδαιμόνων, — οὐδὲ ἐπὶ τοῖς κολακεύουσιν τοὺς δυνάστας καὶ διαβάλλουσιν τοὺς ΠΟΛΙΤΑΣ τὸ τῶν ΠΟΛΙΤΩΝ ἀσφαλές, ἀλλ' ἐπὶ τῇ τῶν νόμων πίσει γενέσθαι. Ex repetito πολιτας — πολιτῶν necessario consequitur idem de iisdem dici: τὸ τῶν πολιτῶν ἀσφαλές ἔστιν ἐπὶ τοῖς διαβάλλουσιν τοὺς πολιτας. Absurdum hoc quidem est, ut calumniae, quae homines perdere soleant, nunc iis ipsis securitatem afferre dicantur. Sed paratum est remedium. Emenda: οὐδ' ἐπὶ τοῖς κολακεύουσιν τοὺς δυνάστας καὶ διαβάλλουσιν τοὺς πολιτας τὸ τῶν ΠΟΛΛΩΝ ἀσφαλές — γενέσθαι. Dicuntur haec περὶ τῶν μακεδονιζόντων, qui *Macedonibus adulabantur et cives suos* (adversarios et inimicos alterius factionis) *apud eos calumniabantur*. Negat igitur *salutem et securitatem populi* (multitudinis civium, τῶν πολλῶν) *ab his assentatoribus et calumniatoribus pendere oportere, sed legum praesidio niti*, quod aequissimum et verissimum est.

Vs. 156. πῶς τούτους οὐκ εὐτυχεῖς κρίνειν δίκαιον ἢ πᾶς ἐκλελοιπέναι τὸν βίον ἀλλ' οὐκ ἐξ ἀρχῆς γεγενῆσθαι καλλιῶ γένεσιν τῆς πρώτης ὑπαρξάσης; τότε μὲν γὰρ παῖδες ὄντες ἄφρονες ἦσαν, νῦν δὲ ἄνδρες ἀγαθοὶ γεγόνασιν. καὶ τότε μὲν ἐν πολλῷ χρόνῳ καὶ διὰ πολλῶν κινδύνων τὴν ἀρετὴν ἀπεδείξαντο, νῦν δὲ ἀπὸ ταύτης

*** γνωρίμους πᾶσι καὶ μνημονευτοῦς δι' ἀνδραγαθίαν γεγενέσθαι.

In Codice est

ΝΤΝΔΑΠΟ

ΤΑΤΤΗCΑΞΑΘΑΙ ΓΝΩΡΙΜΟΥC

Sed vix ea scriptura discernitur. Babington: „the ms. has been corrected and is almost illegible, it seems to have had *αξαθιν*, which has been altered into *αξαθιν*.” Quia delirat Codex, vera lectio ex ipsius sententiae fundo indaganda superest. Neque id est admodum difficile in oppositione verborum, ubi contraria contrariis respondent καὶ ΤΟΤΕ μὲν ἐν πολλῶ χρόνῳ καὶ διὰ πολλῶν κινδύνων τὴν ἀρετὴν ἀπεδείξαντο, ΝΤΝ δὲ ἀπὸ ταύτης ***** γνωρίμους πᾶσι καὶ μνημονευτοῦς γεγενέσθαι. In hac oppositione verbis ἐν πολλῶ χρόνῳ respondere debet *statim* εὐθύς, et quarendum verbum unde sana et integra sententia γνωρίμους πᾶσι γεγενέσθαι suspensum fuerit. Unum tantum verbum Graecitatis copiae suppeditant quod prorsus rei congruat: quamobrem restituendum esse censeo: νῦν δ' ἀπὸ ταύτης ἽΠΑΡΧΕΙ ΕΤΘΥC γνωρίμους πᾶσι καὶ μνημονευτοῦς γεγενέσθαι.

Compara Xenophontem in *Cyropaedia* II. 1. 23. ὑπῆρχε δὲ πᾶσι τούτοις — θεραπεύεσθαι ὑπὸ τῶν ἀρχομένων. et imprimis Demosthenem *de Corona* pag. 312. 22. ἐμοὶ μὲν ὑπῆρξε — παιδὶ μὲν ὄντι Φοιτᾶν εἰς τὰ προσήκοντα διδασκαλεῖα —, ἐξελεθόντι δ' ἐκ παιδῶν — καὶ τῇ πόλει καὶ τοῖς φίλοις χρήσιμον εἶναι.

Vs. 168. Ἄλλ' οὐκ ἐν ταῖς ἰδίαις εὐπραξίαις; ἀλλ' ἔΝ τῇ τούτων ἀρετῇ βεβαίως αὐτῶν ἀπολαύσομεν. Quid, quaeso, sibi vult praepositio ἐν in tali re? Nihil prorsus, namque sententia manifesto haec est: *quod perpetuo iis fruimur illorum virtuti debetur*, ἀλλὰ τῇ τούτων ἀρετῇ κτέ.

Vs. 169. Παρὰ ποῖα δὲ τῶν ἡλικιωῶν οὐ μακαριστοὶ γενήσονται; Paulo integriora haec Blass. recte supplendo fecit: — μακαριστοὶ γενήσονται; πότερον οὐ παρὰ τοῖς γεραιτέροις; οἱ ἄφοβον διάξουσι τὸν λοιπὸν βίον *** διὰ τούτους; ἀλλ' οὐ παρὰ τοῖς ἡλικιώταις ***; ἀλλ' οὐ παρὰ τοῖς νεωτέροις ***;

Quod est in Codice reliquum:

ΦΟΒΟΝΑΞΟΥCΙ Τὸν ΛΟΙΠὸν

ΒΙΟΝΚΑ

ΓΕΓΕΝΗ

ΔΙΑΤΟΤΤΟΥΣ.

fortasse in hunc modum redintegrari potest ut scribatur: ἄφοβον
διάξουσιν τὸν λοιπὸν βίον κα(κῶν ἀπαθείς) γεγενη(μένοι καὶ ἐλεύ-
θεροι) διὰ τούτους.

Vs. 172. ἐπ' ἀμφότερα γὰρ ἐξέσαι ὑμνεῖν τὰ περὶ Λεωσθένους
καὶ τῶν τελευτησάντων ἐν τῷ πολέμῳ. Εἰ μὲν γὰρ ἡδονῆς ἕνεκεν
ἐγκωμιάσουσιν τὰς τηλικαύτας καρτερίας τί γένοιτ' ἂν τοῖς Ἑλ-
λησιν ἥδιον κτέ. Blass. recepit ΔΙ' ἀμφότερα, sed maneo in
vetere sententia: ἐπ' ἀμφότερα enim est ἦτοι ἡδονῆς ἕνεκεν ἢ
ὠφελείας, ut sequentia ostendunt.

Vs. 177. εἰ δὲ ὠφελείας ἕνεκεν ἢ τοιαύτε ἀνάμνησις γίνεται,
τίς ἂν λόγος ὠφελήσειεν μᾶλλον τὰς τῶν ἀκούοντων ψυχὰς κτέ.
In Codice superest:

ΕΙΔΕ

ΚΕΝΗΤΟΙΑΥ

ΓΙΝΕΤΑΙΤΙCΑΝΑΛΟΓΟC

Babington supplevit: ἢ τοιαύ(τη ἀνάμνησις) γίνεται, quod male
retinuit: ἀνάμνησις enim non est huius loci. Alii ἢ τοιαύτη
σπουδή, ἢ τοιαύτη μελέτη coniecerunt, quorum nihil satisfacit.
Paullo melius esset ἢ τοιαύτη μνήμη, sed ne hoc quidem placet.
Amplius quaerendum.

Vs. 199. οἶμαι δὲ καὶ — Ἀρμόδιον καὶ Ἀριστογείτονα οὐδένας
οὕτως αὐτοῖς οἰκειότερους ἢ ὑμῶν εἶναι νομίζειν ὡς Λεωσθένη καὶ
τοὺς ἐκείνῳ συναγωνισαμένους οὐδὲ ἐκείνοις ἂν μᾶλλον ἢ τούτοις
πλησιάζειαν ἐν ἔθῳ. Melius haec constituenda sunt. Superest
in Codice:

ΟΥΘΕΝΟΤCΟΥΤΤΩC

ΑΥΤΟΙCΟΙΚΕΙΟΤΕΡΟΤCΤΜΕΙΝ

ΕΙΝΑΙΝΟΜΙΖΕΙΝ.

manifesto mendose. Satis placet quod Blass. edidit: οὐδένας
οὕτως αὐτοῖς οἰκειοὺς οὐδὲ πιστοτέρους ὑμῶν εἶναι νομίζειν, sed ta-
men iniicit scrupulum et comparativus πιστοτέρους et ipsum
πιστός in hoc argumento.

In iis, quae sequuntur, οὐδ' ἐκείνοις ἂν μᾶλλον ἢ τούτοις πλησιάζειαν ἐν ἄδου, Codex exhibet: ΟΥΔΕ *** ΝΟΙC, verum viderunt Sauppe et Aemil. Müller reponentes οὐδ' ἔΤΕΡΟΙC ἂν μᾶλλον ἢ τούτοις. Deinde diserte scriptum in Codice est: ΠΛΗΣΙΑCΕΙΑΝΕΝΑΤΟΥ, editur πλησιάζειαν ἐν ἄδου, sed quia optativus πλησιάζειαν nullo modo ferri potest, olim conieci πλησιάζσαι ἂν ἐν ἄδου restitui oportere. Nunc video ἂν molestissime sic iterari et resecandum esse, ut locus sic constituatur: Οἶμαι δὲ καὶ — Ἀρμόδιον καὶ Ἀρισογείτονα οὐδένας οὕτως αὐτοῖς οἰκείους — εἶναι νομίζειν ὡς Λεωσθένη καὶ τοὺς ἐκείνῳ συναγωνισαμένους οὐδ' ἑτέροις ἂν μᾶλλον ἢ τούτοις πλησιάζσαι ἐν ἄδου. Repetita syllaba ΕΝ natum est primum ΠΛΗΣΙΑCΕΙΑΝ deinde ΠΛΗΣΙΑCΕΙΑΝ.

Vs. 210. Ὡ — ὑπερβαλλούσης ἀρετῆς καὶ ἀνδραγαθίας τῆς ἐν τοῖς κινδύνοις, ἦν οὗτοι παρασχόμενοι εἰς τὴν κοινὴν ἐλευθερίαν τῶν Ἑλλήνων ***. Sententia eorum, quae perierunt erat haec: μᾶλλον εἶλοντο μαχόμενοι ἀποθανεῖν ἢ τὴν πατρίδα καὶ ὅλην τὴν Ἑλλάδα ἐπιδεῖν τοῖς Μακεδόσιν δουλεύουσιν.

In Epilogo pag. 8. post verba τῆς ἀρετῆς ἧς καταλελοίπασιν incuria exciderunt haec: οὐ γὰρ θρήνων ἄξια πεπόνθασιν ἀλλ' ἐπαίνων μεγάλων πεποιήκασιν. ubi memorabilis est coniectura Leopardi apud Blassium: Εἰ γὰρ θρήνων ἄξια πεπόνθασιν, ut statim sequitur: Εἰ δὲ γήρως θνητοῦ μὴ μετέσχον ἌΛΛ' εὐδοξίαν ἀγήρατον εἰλήφασιν. Sed qui tritam Atticorum lectione habent aurem non ferent durissimam ellipsin: ἀλλ' ἐπαίνων μεγάλων (ἄξια) πεποιήκασιν. Rectissime se habebunt omnia in hac lectione: Εἰ γὰρ θρήνων ἄξια πεπόνθασιν, ἀλλ' ἐπαίνων μεγάλων ΤΕΤΤΥΧήκασιν. εἰ δὲ γήρως θνητοῦ μὴ μετέσχον, ἀλλ' εὐδοξίαν ἀγήρατον εἰλήφασιν.

Ad pag. 48. ubi correximus: περὶ δὲ Ἀθηναίων τοὺς λόγους ποιούμενονC — περιέρχον ἡγοῦμαι εἶναι pro ποιούμενονC, et apud Thucydidem: ὡς ἔγνω ἀδύνατονC ἐσόμενονC pro ἀδύνατους ἐσομένους, addendus est locus Thucydidis II. 74. οἱ Πλαταιῆς

ἐβουλεύσαντο Ἀθηναίους μὴ προδιδόναι ἀλλ' ἀνέχεσθαι καὶ γῆν τεμνομένην εἰ δεῖ ὀρώντας καὶ ἄλλο πάσχοντας ὅ, τι ἂν ξυμβαίῃ, ubi admonitus statim intelliges ὀρώντες et πάσχοντες restitui oportere.

In iis quae apud Thucydidem continuo sequuntur: ἐξελεῖν τε μηδὲνα ἔτι, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ τείχους ἀποκρίνασθαι [ὅτι ἀδύνατα σφίσι ποιεῖν ἐστὶν ἃ Λακεδαιμόνιοι προκαλοῦνται], expunge fatuum emblemata natum ex cap. 72. ἀπεκρίναντο αὐτῷ (Archidamo) ὅτι ἀδύνατα σφίσι εἶη ποιεῖν ἃ προκαλεῖται.

Sequitur: ἐντεῦθεν δὴ πρῶτον μὲν ἐς ἐπιμαρτυρίαν καὶ θεῶν καὶ ἡρώων τῶν ἐγχωρίων Ἀρχίδαμος [ὁ βασιλεὺς] κατέστη, quasi quisquam quis esset Archidamus ille nescire potuisset.

Mirum est quam patienter docti homines apud Thucydidem ferant quae otiosi lectores olim in margine sui libri adscripserunt ut plurimum frigida et nullius momenti, veluti II. 3. Περικλῆς — ὑποτοπήσας, ὅτι Ἀρχίδαμος αὐτῷ ξένος ὢν ἐτύγχανε, μὴ πολλάκις ἢ αὐτὸς ἰδίᾳ βουλόμενος χαρίζεσθαι τοὺς ἀγροὺς αὐτοῦ παραλίπη [καὶ μὴ δηῶση] ἢ καὶ Λακεδαιμονίαν κελευσάντων ἐπὶ διαβολῇ τῇ ἑαυτοῦ γένηται τοῦτο [ὥσπερ καὶ τὰ ἄγῃ ἐλαύνειν προεῖπον ἕνεκα ἐκείνου], προηγόρευε τοῖς Ἀθηναίοις κτέ. In his si quis hoc agat sentiet verba ὥσπερ — ἐκείνου ab aliquo lectore annotata esse ex I. 127. τοῦτο δὴ τὸ ἄγος οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐλαύνειν ἐκέλευον δῆθεν τοῖς θεοῖς (πρῶτον expunge) τιμαρῶντες. Non esse haec Thucydidis declarat primum pronomem ἐκείνου: narratur enim quid Pericles ipse apud animum cogitaret, deinde pluralis τὰ ἄγῃ ἐλαύνειν. Unum enim et unicum erat ἄγος. Cf. I. 126. ἐκέλευον τοὺς Ἀθηναίους τὸ ἄγος ἐλαύνειν τῆς θεοῦ.

Quod expunximus: τοὺς ἀγροὺς αὐτοῦ παραλίπη [καὶ μὴ δηῶση] primum bis idem dicitur et sumta haec sunt ex sqq. τοὺς δ' ἀγροὺς τοὺς ἑαυτοῦ — ἦν ἄρα μὴ δηῶσωσιν οἱ πολέμοιοι — ἀφίησιν αὐτὰ δημόσια εἶναι. Variandae orationis gratia eodem sensu primum παραλιπεῖν dixit, deinde μὴ δηῶσαι.

Addam pauca. Plataeenses III. 58. sic Spartanos deprecantur: ὥστε καὶ τῶν σωμάτων ἄδειαν ποιοῦντες ὅσια ἂν δικάζοιτε καὶ προνοοῦντες ὅτι ἐκόντας τε ἐλάβετε καὶ χειρὰς πρὸς σχομένους, ἔτι δὲ καὶ εὐεργέτας γεγενημένους διὰ παντός. In his ad χει-

ρας προϊσχομένους adscripsit nescio quis in ora libri: ὁ δὲ νόμος τοῖς Ἑλλησι μὴ κτείνειν τούτους. Recte monet quisquis est sed non debebant haec verba post προϊσχομένους Thucydideis misceri. Neque enim Spartanos eius rei admonent Plataeenses, neque Thucydides suos lectores.

Locus est apud Thucydidem I. 72. ubi praeter gravem interpolationem verba contra auctoris sententiam disiecta sunt: ἔδοξεν αὐτοῖς — δηλῶσαι — περὶ τοῦ παντός —, καὶ ἅμα τὴν σφετέραν πόλιν [ἐβούλουτο] σημεῖναι ὅση εἴη δύναμιν καὶ ὑπόμνησιν ποιήσασθαι τοῖς τε πρεσβυτέροις ὧν ἤδεσαν καὶ τοῖς νεωτέροις ἐξήγησιν ὧν ἄπειροι ἦσαν, νομίζοντες μᾶλλον ἢ αὐτοὺς ἐκ τῶν λόγων πρὸς τὸ ἡσυχάζειν τραπέσθαι [ἢ πρὸς τὸ πολεμεῖν]. Ex puncto duplici emblemate verba sic transpone: καὶ τοῖς τε πρεσβυτέροις ὑπόμνησιν ποιήσασθαι ὧν ἤδεσαν καὶ τοῖς νεωτέροις ἐξήγησιν ὧν ἄπειροι ἦσαν. In vulgata lectione τε absurdo loco positum est.

Perineptum scioli additamentum vitiat locum I. 126. ἤλασαν μὲν οὖν καὶ οἱ Ἀθηναῖοι τοὺς ἐναγεῖς τούτους. — τοὺς τε ζῶντας ἐλαύνοντες καὶ τῶν τεθνεώτων τὰ ὀστέα ἀνελόντες [ἐξέβηλον]. Neque enim ullo verbo opus est, quia participia pendent ab ἤλασαν, et verbum ἐκβάλλειν vitiose usurpatur de ossibus pro ἐξορίζειν.

ἀλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα μεταφρασόμεσθα καὶ αὐτίς.

ADDENDA

AD ORATIONEM

ὑπὲρ Εὐξενίππου.

Pag. 73. vs. 13. Διογνίδης: „Διογνίδης nomen iniuria tentavit Ob. Διογενείδης potius, quod reponere vult, non recte derivatum est.” BLASS. Neque Διογνίδης (Διογνίς) neque Διογενείδης quantum scimus usquam legitur. Itaque ex constanti Graecitatis analogia utra sit scriptura potior constituendum est. Quidquid nominum priorum exit in — HC (—ους) habet patronymicum in — ΕΙΔHC, Λακράτης Λακρατείδης, Σωκράτης Σωκρατείδης, Ἀντιγένης (ut ostendimus) Ἀντιγενείδης, Θεαγένης Θεαγενείδης, itaque Διογένης ex sese format Διογενείδης. Hesychius: Διογενίδαι: γένος Ἀθήνησιν Ἰθαγενῶν, cui Διογενεῖδαι reddendum. Sitne I an EI ubique scribendum non a Codicibus pendere vel Hyperidis libri papyracei satis declarant, in quibus haec stolidissime passim confundi videmus.

Διογνίς (ut Θεογνίς) non videtur fuisse Graecis in usu.

Pag. 73. vs. 14. πλέονος μισθοῦντες τὰς ἀλλητρίδας ἢ (ὅσου) ὁ νόμος κελεύει. Quod olim opinabar ὅσου additum oportere mutavi sententiam et Blassio ceterisque assentior vulgatam lectionem esse sanissimam.

Pag. 73. vs. 16. Εὐξενίππος δ' (εἰσαγγέλλεται) ὑπὲρ τῶν ἐνυπνίων, ὧν Φησὶν ἑορακέναι· ὧν οὐδεμία δῆπου τῶν αἰτιῶν τούτων οὐδὲν κοινωεῖ τῶ εἰσαγγελτικῶ νόμῳ. Pro ἑορακέναι in Codice scriptum est ἐορακέναι. Blassius annotat: „ἑορακέναι Ob. solus.” Non videntur igitur reliqui Editores a poetarum lectione recentes fuisse, apud quos ἐόρακα nunc constanter scribi-

tur, quam formam metrum ubique aut admittit aut postulat, sed scribae assueti vitiosae formae ἑΩρακα (ut ἑώρων) eam tantum non ubique iugulato metro substituerunt. Secunda syllaba in ἑόρακα, ut in ἑάλωκα natura brevis est et producitur ubi ἡ αὖξις accedit: ἑόρακα, ἑωράκη, ἑώρων, ἑάλωκα ἑᾶλῶκη, ἑάλων producta media, quae corripitur in ἑᾶλῶναι, ἑάλους. Itaque ἑωράκη probum est, ut apud Platonem *de Rep.* pag. 328 c. διὰ χρόνου γὰρ καὶ ἑωράκη αὐτόν, sed perfectum ἑόρακα habet secundam brevem. Alexis Athenaei pag. 49. e.

ἑόρακας πῶποτε

ἦνυσρον ἔσνευασμένον;

ubi Codex unicus Marcianus de more ἑόρακας exhibet. Machon Athenaei pag. 244. d.

μὴ παρεόρακεν ἌρχεΦῶν τοὺς καβίους;

B. Πτολεμαῖ', ἑόρακε πρῶτος, ἀλλ' οὐχ ἄπτεται.

in Marciano est contra metrum παρεώρακεν et ἑώρακε.

Contra in Aristophanis *Thesmoph.* vs. 33.

μῶν ὁ δασυπῶγων; B. οὐχ ἑόρακας πῶποτε;

optimus omnium Ravennas antiquam formam ἑόρακας bis vs. 32 et 33 incorruptam servavit. Tenemus igitur scribas manifestos in Hyperide, cui suum ἑορακέναι restituendum esse apparet.

In vicinia aperte mendosa et absurda est verborum compositio haec: ὦν οὐδεμία δήπου τῶν αἰτιῶν τούτων οὐδὲν κοινανεῖ τῷ εἰσαγγελτικῷ νόμῳ. In re tam simplici et trita non est alia compositio usitata quam: τῶν δ' αἰτιῶν τούτων οὐδεμία δήπου οὐδὲν κοινανεῖ τῷ εἰσαγγελτικῷ νόμῳ.

Pag. 74. vs. 13. ἀσεβεῖ τις περὶ τὰ ἱερά· γραφαί (εἰσιν) ἀσεβείας πρὸς τὸν βασιλέα. Φαῦλός ἐστι πρὸς τοὺς ἑαυτοῦ γονεῖς· ὁ ἄρχων ἐπὶ τούτου κἀθηται. Supplendum esse εἰσιν omnes consentimus. Blass. maluit γραφαί ἀσεβείας πρὸς τὸν βασιλέα εἰσίν edere; per me licet, οὐδὲν γὰρ διαφέρει.

Plane gemellus locus est in oratione ὑπὲρ Λυκόφρονος col. 10. 12. εἰσαγγελίαν δέδωκας ὑπὲρ ὧν γραφαί πρὸς τοὺς θεσμοθέτας ἐκ τῶν νόμων εἰσίν.

Non est opus τις iterare in Φαῦλός ἐστι (TIC) πρὸς τοὺς ἑαυτοῦ γονεῖς. Similiter enim in vicinia sine suspitione legi-

tur: ἀπαγωγῆς ἄξια ποιεῖ· ἀρχὴ τῶν ἔνδεκα καθέστηκεν. Sed non ferenda est in Hyperide forma τοὺς γονΕΙC pro γονΕΑC. Multos alios scriptores Atticos hac labe commacularunt praesertim Xenophontem.

Notus est locus Helladii apud Phot. *Biblioth.* pag. 533. 25. Bekk. εἰ δὲ καὶ Ξενοφῶν εἴρηκε τοὺς νομεῖς οὐδὲν θαυμαστὸν, ἀνὴρ (ἐν del.) στρατείαις σχολάζων καὶ ξένων συνοουσίαις εἴ τινα παρακώπτει τῆς πατρῴου Φωνῆς. Decepit hominem vitium librorum in *Cyrop.* I. 1. 2. ubi vide L. Dindorfium.

Pag. 74. vs. 19. ὑπὲρ τίνων οὖν ᾤεσθε δεῖν τὰς εἰσαγγελίας γίνεσθαι; τοῦτ' ἤδη καθ' ἕκαστον ἐν τῷ νόμῳ ἐγράψατε. Miror quo pacto Blassius, qui inter legendum hoc agere solet, Codicis lectionem ΟΙεσθε pro ΩΙεσθε retinere potuerit. *Quarum igitur rerum substantivas nominis delationes PUTABATIS fieri oportere, quum eam legem scriberetis?* non PUTATIS nunc quum olim lata lex est.

Pag. 75. vs. 5. οὐδὲ βοηθεῖν οὐδένα Φῆς δεῖν αὐτῶ οὐδὲ συναγορεύειν. Codex ΦHC (non ΦHC) idque rectissime Blass. retinuit. Nulla est enim iusta causa cur contra certam analogiam Φῆς scribatur, sed quia in Codd. Mss. ita passim scribi solet, irrepsit error et pertinaciter haeret. Quo tandem pacto ΦHMI, ΦHC, ΦHCI possunt τὸ προσγεγραμμένον I admittere?

Pag. 75. vs. 6. ἀλλὰ παρακελεύει τοῖς δικασταῖς μὴ ἐθέλειν ἀκούειν τῶν ἀναβαινόντων. Codex παρακελεύει, quod Blassius intactum reliquit. Satis tamen constat omnibus Ἀττικισί scribentibus secundam personam verborum in —ομαι et —οῦμαι in —ΕΙ exire. Unanimes consensu nunc hae formae ubique redditae iam sunt Tragicis, Comicis, Platoni, Isocrati, Demostheni, ceteris. In optimo quoque et antiquissimo Codice saepius —HI scribitur, sed non raro —ΕΙ. In deterioribus —ΕΙ Atticum constanter in —HI depravatam videmus, ut apud Hyperidem et h. l. et pag. 80. vs. 14. εἶτα σὺ — οὐ ΤΕΙΜΩΡΗ pro τιμωρεῖ.

In hac re tricantes librariorum ἐπ' αὐτοφώρῳ tenemus in Hyperidis oratione ὑπὲρ Λυκόφρονος col. III. vs. 21. ἐγὼ παρακολου-

ὄων ὅτε Χάριππος ἐγάμει τὴν γυναῖκα παρεκελευόμεν αὐτῆ ὅπως μὴ πλησιάσῃ Χαρίππῳ ἀλλὰ διαφυλάξῃ αὐτήν. Verum esse πλησιάσει vel solum sq. διαφυλάξῃ declarat.

Quam saepe multis exemplis ostendimus *futurum* post ὅπως et ὅπως μὴ etiam cum immani barbarismo in *aoristum* converti solere.

Pag. 75. vs. 7. καίτοι τί τοῦτο ἐν τῇ πόλει βέλτιον ἢ δημοτικώτερον ἔστιν — ἢ ὁπόταν τις — μὴ δύνηται ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἀπολογεῖσθαι, τούτῳ τὸν βουλούμενον τῶν πολιτῶν ἐξεῖναι ἀναβάντα βοηθῆσαι; In Codice scriptum est:

καίτοι τι τοῦτων ἐν τῇ πόλει βέλτιον.

Singularem numerum τοῦτο esse prorsus necessarium et sine mora reponendum res ipsa clamat. De *una* enim et *certa* re sermo est, de qua ταῦτα poni non potest. Sic Aristophanes in *Pluto*:

καίτοι τούτου τοῖς ἀνθρώποις τί ἂν ἐξεύροι τις ἄμεινον;

et respondetur: οὐδέν, ut supra correximus pag. 38. et similia his τί τούτου βέλτιον, ἀσχιον cet. leguntur ubique locorum. Sed quum olim τούτου pro τούτων reponeremus emendationem loci non perfecimus. Nempe repetita syllaba ΤΟΥ scribendum: καίτοι τί τοῦτο ΤΩΝ ἐν τῇ πόλει βέλτιον; Paene gemellus huic locus est de eodem argumento ὑπὲρ Λυκόφρονος col. 8. vs. 26. πότερ' οὐκ ἔννομόν ἔστι τοῖς κρινομένοις τοὺς οἰκείους καὶ τοὺς φίλους βοηθεῖν ἢ ἔστιν τι ΤΩΝ ἐν τῇ πόλει τοῦτων δημοτικώτερον τοῦ τοὺς δυναμένους εἰπεῖν τοῖς ἀδυνάτοις τῶν πολιτῶν κινδυνεύουσι βοηθεῖν; Emendandum est: ἢ ἔστιν τι τῶν ἐν τῇ πόλει τοῦτο δημοτικώτερον; *Actum agis, o bone*, dixerit aliquis: *Schneidewin olim ita correxit, quem nemo sequitur.* Contra Kayser et Caesar „*utrobique*” (in Euxenippea et h. l.) vulgatam „*defendunt*”. Sed nihil est tam absurdum, quod non ab aliquo *defendatur*. Quid si demonstravero τοῦτο verum esse et *πειθανάγκην* admovero? Vide quid continuo sequatur: τί — τοῦτων δημοτικώτερον ΤΟΥ τοὺς δυναμένους εἰπεῖν τοῖς ἀδυνάτοις βοηθεῖν; Num forte putas τοῦτων et ΤΟΥ amice conspirare et apte coire? Dabisne mihi ubi in appositione τοῦ sequatur τούτου praecedere oportere? Itaque illo loco: καίτοι τί τούτου τῶν

ἐν τῇ πόλει βέλτιον ἢ δημοτικώτερον; verum est et h. l. ἔστιν τι τῶν ἐν τῇ πόλει τούτου δημοτικώτερον;

Pag. 75. vs. 11. ἀλλὰ νῆ Δία αὐτὸς τοιοῦτῳ πράγματι οὐ κέχρησαι, ἀλλ' ὅτ' ἔΦευγες τὸν ἀγῶνα — δέκα μὲν συνηγόρους — ἤτήσω. Blass. „μὰ Δία iniuria requirit Cb.“ Agnosco meum errorem: νῆ Δία non est cum οὐ κέχρησαι coniungendum (quod esset manifesto soloecum), sed ad totum enunciatum pertinet συνηγόρους ἤτήσω et ἐκάλλεις τοὺς βοηθήσοντάς σοι.

Non debebat Blass. Spengelii coniecturam ἤρήσω pro ἤτήσω commemorare, namque αἰρήσασθαι pro ἐλέσθαι foeda est barbaries.

Pag. 75. vs. 28. ὁ δῆμος προσέταξεν Εὐξενίππῳ τρίτῳ αὐτῶ ἐγκατακλινηῆναι εἰς τὸ ἱερόν. et pag. 76. vs. 20. τὸν δὲ κατακλινέντα εἰς τὸ ἱερόν. Non persuasi Blassio sic ἐγκατακλινηῆναι et κατακλινέντα emendari oportere pro lectione Codicis ἐγκατακλιθῆναι et κατακλιθέντα. Est operae pretium animadvertere, ubicumque Veterum loquendi usus cum recentiorum συνηθείᾳ pugnet, quam saepe vitiosa forma irrepit in monumenta Antiquitatis.

Attici dicebant omnes constanter κατακλινηῆναι (et κατακλινησομαι), ἐγκατακλινηῆναι et συγκατακλινηῆναι. Eadem constantia Graeculi κατεκλίθην cet. usurpabant, ut notavit grammaticus antiquus, cuius locum supra emendavimus ad Aristophanis *Aves* vs. 122.

ὥσπερ σισύραν ἐγκατακλινηῆναι μαλθακῆν.

Ἐγκατακλινηῆναι: οὕτως Ἀττικοί, ὡς ἐν Νεφέλαις (694):
ἀλλὰ κατεκλινεῖς δευρί.

τὸ δὲ κλιθῆναι κοινόν. Est haec observatio vera et certa. Spectemus igitur ad hanc lucem Codicum scripturas. Apud Platonem, cuius duos optimos Codices habemus, recte et ordine scribitur ut in *Symposio* pag. 222. e. κατεκλίνη ἐν μέσῳ ἐμοῦ τε καὶ σοῦ. et post pauca: ἀλλ' ἐγὼ παρὰ σὲ ἐλθὼν κατακλινησομαι. Sed apud eundem vitiose legitur in *Phaedro* pag. 229. b. σκιά τ' ἐστὶ — καὶ πῶς καθίζεσθαι ἢ ἂν βουλώμεθα κατακλιθῆναι. et in *Phaedone* pag. 117. e. ὁ δὲ κατακλιθῆ ὑπτιος.

Inspiciamus nunc Aristophanem. Recte Ravennas servat in *Acharn.* 981. *ξυγκατακλινείς*. et in *Vespis* 1208.

παῦ'. ἀλλὰ δευρὶ κατακλινεῖς προμάνθανε
ξυμποτικὸς εἶνα.

et in *Nubibus* 694.

ἀλλὰ κατακλινεῖς δευρί.

et in *Anibis* 122.

ὥσπερ σισύραν ἐγκατακλινῆναι μαλθακῆν.

sic Rav. alii ἐγκατακλιθῆναι. Sed idem Ravennas in *Vespis* 1210 scriptum habet:

πῶς οὖν κατακλίνω;

ᾧδὲ κελεύεις κατακλιθῆναι;

pro κατακλινῶ et κατακλιθῆναι. et in *Lysisstrata* 904. idem:

σὺ δ' ἀλλὰ κατακλιθῆτι μετ' ἐμοῦ διὰ χρόνου.

In Pherecratis Κοριαννοῖ apud Athenaeum pag. 481. a. ipsa metricala ἢ Κοριαννώ cum nescio quo ita confabulatur:

K. ἐκ τοῦ βαλανείου γὰρ διεφθος ἔρχομαι

ξηρὰν ἔχουσα τὴν Φάρυγα. B. δάσω πιεῖν.

K. γλίσχρον τε μουσὶ τὸ σίαλον νῆ τῷ θεῷ.

B. λάβ', ᾧ Συρίσκε, τὴν κοτυλίσκην. K. μηδαμῶς
μικρὰν γε. κινεῖται γὰρ εὐθύς μοι χολή,
ἐξ οὗπερ ἔπιον ἐκ τοιαύτης Φάρμακον.

B. εἰς τὴν ἐμὴν οὖν ἔγχεον τὴν μείζονα.

Sic enim haec scribenda et dividenda sunt. In Marciano unico teste scribitur: λάβω κυρίσοι τὴν et εἰς τὴν ἐμὴν οὖν ἔγχεον. Eiusdem mulierculae sunt quae habet Athenaeus pag. 159. e.

Φέρε δὴ κατακλινῶ. σὺ δὲ τράπεζαν εἴσφερε

καὶ κύλικα ἀντραγεῖν ἰν' ἥδιον πῖω.

ubi miror Meinekium κατακλίνω reponere volentem. Quid enim apertius est quam coniunctivos esse ex κατακλιθῆναι et apud Aristophanem:

πῶς οὖν κατακλινῶ;

et apud Pherecratem:

Φέρε δὴ κατακλινῶ.

quibus locis antiqua forma in tuto est Restituendum est idem Diodoro Comico apud Athenaeum pag. 239. b.

οὗ δ' ἂν καλῶς ἐτραμένην κλίνην ἴδῃ

συγκατακλιθεῖς κοσμίως

ἀριστίας ἐαυτόν, ἐντραγῶν, πίων
ἀπέρχετ' οἴκαδ' οὐ καταβαλῶν συμβολάς.

et post pauca :

πάντων ἀπολαύσας τῶν παρατεθέντων πίων
ἀπέρχομ' οἴκαδ' ὥσπερ ὁ Ζεὺς ὁ Φίλιος.

ubi πίων mendosum est ex superiore loco male repetitum. Legendum videtur :

πάντων Δ' ἀπολαύσας τῶν παρατεθέντων ΠΑΛΙΝ
ἀπέρχομ' οἴκαδε.

huic quoque συγκατακλιθεῖς κοσμίως reddendum, ut et Sophilo apud Athenaeum pag. 640. d.

καμάσαι

πρὸς τὴν Ταναγραικὴν δεῖ γὰρ ἴν' ἐκεῖ κατακλιθεῖς
ἐπιδορπίσῃται τὰς ὀνειῶς ματτύας.

pro vulgata κατακλιθεῖς.

Videmus igitur tralaticium esse mendum, quod bis in papyraceo libro invenitur.

Sed Comicorum suavitate et leporibus delectatus digressus sum a proposito et iam ad Hyperidem revertor.

Pag. 76. vs. 10. γράφεις τὰς ὀκτὼ Φυλὰς ποιῆσαι ταῖν
δυσὶν φυλαῖν τὰ διάφορα. Quod pro ποιῆσαι rescripsi πορίσαι,
sciendum est minime raram hanc esse in libris confusionem.
cf. *Miscell. Crit.* pag. 570. Τὸ διάφορον populari usu ponitur
pro ἡ τιμῇ *pretium*. Hinc simul intelligitur quamobrem pag.
76. vs. 10. pro διὰ τί τὰς ἄλλας Φυλὰς ἔγραφεσ ἀυταῖς προσ-
ποδιδόναι Ἀργύριον corrigendum sit τὰργύριον, id est τὸ διάφορον
sive τὴν τιμὴν.

Pag. 76. vs. 11. καίτοι εἰ μὲν ἴδιον ὄν τῶν φυλῶν ἀφῆροῦ τὸ
ῥος πῶς οὐκ ὀργῆς ἄξιός εἶ; εἰ δὲ μὴ προσηκόντως εἶχον αὐτό
κτέ. In Codice est :

ΠΩΣΟΥΚΟΡ

ΓΗΧΑΞΙΟC — ΕΙΔΕΜΗ

Necessarium εἶ in ἄξιός εἶ multi supplevimus, quia non omit-
titur in secunda persona. Non assentitur Blassius: „*Eo diffici-*
lius (inquit) *hoc in loco εἶ excidere potuit, quod post ἄξιον spa-*

ium vacuum est in codice." Sed quam saepe in hoc ipso Codice eadem syllaba aut male bis repetita est aut negligenter semel omissa. Exempla sunt in oratione ὑπὲρ Λυκόφρονος.

Codex.

οικειοι

ακουεινκελευειν

αιτιαι

et in oratione ὑπὲρ Εὐξενίππου.

εισαγγελιανανδουнай

εβουλου

ιδιον

δεινατον

καινοτομιαι

τουτων

vera lectio.

οἱ οἰκεῖοι.

ἀκούειν ΚΕ (καὶ) κελεύειν.

αἱ αἰτίαι.

εἰσαγγελίαν δοῦναι.

ἐβούλου. οὐ.

ἴδιον ὄν.

δεινότατον.

καινοτομίαι αἱ.

τούτου τῶν.

Sic igitur ἄξιος εἰ δὲ μή scriba dedit pro ἄξιος ΕΙ, εἰ δὲ μή.

Pag. 76. 20. τὸν δὲ κατακλιέντα εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ δήμου κελύσαντος μηδ' ἐν τῇ Ἀττικῇ δεῖ ταφῆναι. Νὴ Δία, δεινὰ γὰρ ἐποίησεν κτέ. Babington edidit δεῖ τεθάφθαι; δεινὰ γάρ. Blass. δεῖ τεθάφθαι; Ναί. — δεινὰ γάρ. In hoc argumento non perfectum (τεθάφθαι) poni solet, sed aoristus ταφῆναι. Hyperides ὑπὲρ Λυκόφρονος col. 16. 11. κινδυνεύοντι οὐ μόνον περὶ θανάτου —, ἀλλ' ὑπὲρ τοῦ ἐξορισθῆναι καὶ ἀποθανόντα μηδὲ ἐν τῇ πατρίδι ταφῆναι. Praeterea ναί concedentis non est huius loci. Reposui νὴ Δία, ut pag. 75. 26. Νὴ Δία, τὰ γὰρ πεπραγμένα αὐτῷ δεινὰ ἐσι καὶ ἄξια θανάτου.

Pag. 77. vs. 6. οὐ μόνον οὔτοι ἀλλὰ καὶ οἱ ἄλλοι Ἀθηναῖοι ἴσασιν. Quod est in Codice οὐ μόνον ΑΤΤΟΙ non esse tangendum Blassie assentior rectissime monenti: „Non possunt iudices ceteris civibus ita opponi, ut accuratior notitia talium rerum iis adscribatur.”

Pag. 77. 11. de Macedonum adulatoribus: οἱ Ἀθηναῖοι ἴσασιν (inquit) τοὺς ξενίζοντας τοὺς ἐκεῖθεν ἴμοντας καὶ ὑποδεχομένους καὶ εἰς τὰς ὁδοὺς ὑπαντῶντας ὅταν ΠΡΟΐωσιν. Codex ΠΡΟCίωσιν, quod Blassius retinet „cum appropinquantes eos prospiciant in viam occurrunt.” Sed non est hoc in Graecis verbis. Adulato-

res quum Macedones in publicum prodirent ultro iis officiose occurrebant, ut apud Horatium:

*Occurrit quidam notus mihi nomine tantum
arreptaque manu „quid agis dulcissime rerum”?*

προσιέναι id est accedere ad aliquem significaret Macedones ultro nequissimis assentatoribus occurrisset, quod absurdum est.

Pag. 77. vs. 18. ὑμῖν Ὀλυμπιάς ἐγκλήματα πεποιήται περὶ τὰ ἐν Δαδώνῃ οὐ δίκαια ὡς ἐγὼ δις ἤδη — πρὸς τοὺς ἤκοντας παρ' αὐτῆς ἐξήλεγξα [οὐ προσήκοντα αὐτὴν ἐγκλήματα τῇ πόλει ἐγκαλοῦσαν]. Ut locum molestum expedirem paullo calidius verba importuna expungi iussi. Nunc mutata sententia non tot verba deleri sed duo suppleri malim. Dixerat pag. 76. 29. ὅταν ἐκεῖνοι (*Olympias et Alexander*) πρὸς τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων ἐπισέλλωσι μὴ τὰ δίκαια μηδὲ τὰ προσήκοντα. Eodem modo nunc distinxit οὐ δίκαια ἐγκλήματα et οὐ προσήκοντα atque ita scripserat: ἐγκλήματα πεποιήται — οὐ δίκαια, ὡς ἐγὼ — πρὸς τοὺς ἤκοντας παρ' αὐτῆς ἐξήλεγξα (ΚΑΙ ἈΠΕΔΕΙΞΑ) οὐ προσήκοντα αὐτὴν ἐγκλήματα τῇ πόλει ἐγκαλοῦσαν.

Pag. 77. vs. 21. ὑμῖν γὰρ ὁ Ζεὺς ὁ Δαδωναῖος προσέταξεν — τὸ ἄγαλμα τῆς Διόνης ἐπικοσμήσαι· καὶ ὑμεῖς πρόσωπόν τε ΚΟCΜῆσάμενοι ὡς οἶόν τε κάλλιπον κτέ. Optima Kayseri emendatio est πρόσωπόν τε ΠΟΙῆσάμενοι. Induxerant scribam in errorem vicina ἐπικοσμήσαι, κόσμον, ἐπεκοσμήσατε, quae quum ἔναυλα haberet ΚΟCΜῆσάμενοι imprudens substituit.

Pag. 77. vs. 28. *Olympias Atheniensibus scripsit* ὡς ἡ χώρα εἶη [ἡ Μολοσσία] αὐτῆς, ἐν ἧ τὸ ἱερόν ἐστιν, οὐκοῦν προσήκειν ἡμᾶς τῶν ἐκεῖ οὐδὲ ἐν κινεῖν. Blass. ἡ Μολοσσία correxit et sic locum sanum esse opinabatur. Expungendum esse putidum emblemata arguit absurda sedes, unde e margine irrepsit. In oraculo omnibus Graecis et Atheniensibus praesertim notissimo satis erat dicere: ἡ χώρα ἐν ἧ τὸ ἱερόν ἐστιν.

Pro προσήκειν ἡμᾶς Codex ΠΡΟCΗΚΕΝ exhibet. Quod correxi προσήκειν Blassio non probatur, quoniam „ita imperfecti notio obscuratur.” Sed nulla inest in his verbis „imperfecti notio.” Recta oratio haec est: ἡ χώρα ἐστιν ἐμῆ· οὐκοῦν προσήκει ἡμᾶς

τῶν ἐκεῖ οὐδὲ ἐν κινεῖν. quae quum in orationem indirectam convertuntur ponitur primum ὡς (vel ἔτι) cum *optativo* et additur *infinitivus* cum οὐκοῦν, οὔν, οὔκουν, γάρ, δὴ aut δῆτα aut similibus.

Pag. 77. vs. 31. ὡς τὰ ἐκεῖ οὐκ ὀρθῶς ἐπράξαμεν. Restituenda est solemnis crasis τὰκεῖ. Passim in his papyraceis Codd. veteres ac perpetuae crases resolutae sunt, ut in δυοῖν τὸ ἕτερον pro θάτερον multaue alia, quae in Codice mendose circumferuntur.

Pag. 77. vs. 32. ἐὰν δ' ἐπὶ τοῦ γεγενημένου ἔωμεν, τὰς τραγωδίας αὐτῆς καὶ τὰς κατηγορίας ἀΦηρηκότες ἐσόμεθα. *Lepidum* et iocosum usum nominis *τραγωδίας* videmus. Cicero de *Orat.* II. 205. „*neque parvis in rebus adhibendae sunt hae dicendi faces — ne irrisione digni putemur si Tragoedias agamus in nugis.*” et saepe sic *tragoedias movere, ciere, excitare* dicebant, si quis in re parva ac tenui magna uteretur pompa ac strepitu verborum. Similiter Hyperides ὑπὲρ Λυκόφρονος col. 9 20. ἵνα — ἐξῆ σοι τραγωδίας γράφειν εἰς τὴν εἰσαγγελίαν οἴασπερ νῦν γέγραφας. Saepe de hac inani grandiloquentia *τραγωδεῖν* iocose usurpatur, ut in illo:

παῦσαι τραγωδῶν ἀλλὰ πεζῆ μοι Φράσον.

et in Demosthenis loco de *Corona* pag. 229. 18. ἐφ' οἷς ἀδικοῦντά με ἑώρα τὴν πόλιν οὔσι γε τηλικούτοις ἡλίκα νῦν ἐτραγωδεῖ [καὶ διεξῆγει *apage fatuum emblema*]. et de *F. L.* pag. 400. 17. ποῦ δ' ἄλες; ποῦ τράπεζα; ποῦ σπονδαί; ταῦτα γὰρ τραγωδεῖ περιῶν.

Pag. 77. vs. 33. οὐ γὰρ δήπου Ὀλυμπιάδι μὲν τὰ Ἀθήνησιν ἰερὰ ἐπικοσμεῖν ἕξεν, ἡμῖν δὲ τὰ ἐν Δαδῶνῃ οὐκ ἕξεται. Plurimum delectantur Oratores hac verborum compositione, quae apud omnes frequentissima est. Hinc supplendus locus ὑπὲρ Λυκόφρονος col. 35. 1. ***** ὁ νόμος συγκατηγορεῖν μὲν τῶ βουλομένῳ κατὰ τῶν κρινομένων δίδωσι, συναπολογεῖσθαι δὲ κωλύει. Leg. ΟΥ ΓΑΡ ΔΗΠΟΥ ὁ νόμος κτέ.

Pag. 77. vs. 35. Ἄλλ' οὐκ ἔστιν, ᾧ Πολύευκτε, ὡς ἐμοὶ

δοκεῖ, ἔθεν κατηγορίαν οὐκ ἂν ποιήσαιο. Codex ὡς ἐμοὶ δοκεῖC, quod Blass. retinet δοκεῖ improbens. Sed δοκεῖς in hac ellipsi soloeccum est. Recte habet ἐξ ἅπαντος ἂν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖς, κατηγορίαν ἂν ποιήσαιο, quia optime dicitur ἐξ ἅπαντος ἂν μοι δοκεῖς κατηγορίαν ἂν ποιήσασθαι, sed δοκεῖς μοι οὐκ εἶναι ἔθεν οὐκ ἂν ποιήσαιο inepta oratio est. Fortasse in ΔΟΚΕΙCΟΘΕΝ latet: ὡς ἐμοὶ δοκεῖ Ὅπθθεν, quod in ea re usitatissimum est, quum ἔθεν de loco poni soleat. Eupolis ridens Socratem ita dicit (Meinek. F. C. II. p. 553).

μισῶ δὲ καὶ τὸν Σωκράτην τὸν πτωχὸν ἀδολέσχην,
 ὃς τᾶλλα μὲν πεφρόντικεν
 ὀπθθεν δὲ καταφραγεῖν ἔχειο τούτου παρημέληκεν.

Pag. 77. vs. 37. καίτοι σε ἐχρῶν — τῶν ρητόρων ἕάν τις ἀδικῆ τοῦτον κρίνειν, φρατηγὸς ἕάν τις μὴ τὰ δίκαια πράττη τοῦτον εἰσαγγέλλειν. Quia τὸ ἀσύνδετον in tali loco intolerabile est addidi ἤ, — τοῦτον κρίνειν ἢ φρατηγὸς ἕάν τις κτέ. Blass. „κρίνειν (ἢ) pessime Ob.“ Tueor veterem sententiam: datur enim optio in qua ἢ necessarium est. *Non privatis hominibus (inquit) negotia te facessere oportebat. sed aut oratorem aliquem aut praetorem in iudicium adducere.*

Pag. 78. vs. 8. Ἄριστοφῶντα τὸν Ἀζηνιέα. Nunc reposui Ἀζηνιᾶ, quia satis apud me constat veteres Atticos his formis nisi contractis usos non fuisse, sed librariorum natio eas ubique praeterquam apud poetas vitiavit. Plurimum in ea re mea sententia a Blassii opinione discedit, qui ne Πειραιῶς quidem admittit negatque apud Hyperidem „omnia ad normam severissimi Atticismi“ exigenda esse. in Praefat. pag. XVI. „Quid enim? (inquit) Hyperidem vel in vocabulis ipsis negligentiorum num scimus in declinandis eis tam diligentem fuisse?“

Quando Francogallos videro, facundos homines et argute loquentes et in ea re Atheniensibus similes, verbis formisque vitiosis et a communi usu remotis utentes, tum demum de Hyperide et aequalibus huiuscemodi quid in animum inducam. Quis nostrum qui scribimus in verbis negligentior est et in iis declinandis indiligens? Nemo hercle, et Hyperidem putabimus? Scilicet in Codicibus Aegyptiacis V aut VI saeculis post Hy-

peridem scriptis et omni vitiorum genere coopertis talia leguntur. Haec serio et laboriose refutari attinet? Equidem non arbitror.

Pag. 79. vs. 4. In Codice est:

ΚΑ
 Κ .. ΜΟΙΔΟΚΕΙΣΕΙ
 Δ .. ΑΙΩΠΟΛΤΕΥΚΤΕ
 ΚΑΙΟΙΤΑΥΤΑΓΙ
 ΟΤΙΟΥ
 ΣΤΙΝΟΥ
 Δ Ε. ΤΗΙΟΙΚΟΥ
 ΜΕΝΗΟΥΤΕΜΟΝΑΡ
 ΧΟΟΥΤΕΕΘΝΟΣ.

quae partim recte sic suppleta sunt: κακῶς μοι δοκεῖς εἰδέναι, ὧ Πολύευκτε, ὅτι οὔτε πόλις ἐστὶν οὐδεμία ἐν τῇ οἰκουμένῃ οὔτε μόναρχος οὔτε ἔθνος. Sententia est absoluta et integra, sed inseruerat aliquid quod nunc in lacuna absconditum est.

Non est prorsus dissimile veri olim fuisse: εἰδέναι, ὧ Πολύευκτε, ΣΤ ΤΕ καὶ οἱ ταῦτὰ γινώσκοντες σοί, ὅτι οὔτε πόλις ἐστὶν κτέ. Praeit mihi Car. Müller (in *Oratoribus Atticis* Paris 1858), qui reponebat: καὶ σὺ καὶ οἱ ταῦτὰ γινώσκοντες πάντες, sed quia *quatuor* litteris tantum locus est malui σὺ τε et verbis ταῦτὰ γινώσκοντες necessarium σοί addidi.

Quod autem olim supplevi οὔτε δὴ μὲν ἐστὶν οὐδεὶς ἐν τῇ οἰκουμένῃ non repperi Oratoris manum. Verum vidit Kayserus: οὔτε πόλις ἐστὶν οὐδεμία.

Pag. 79. vs. 12. τοσοῦτον οὔτοι ἀπέλιπον προσέσθαι τινα τοιοῦτον λόγον ἢ τῶν ἀλλοτρίων ἐπιθυμεῖν. In Codice est:

ΑΙΠΟΝ..... ΟΣΕΘΑΙ

unde Blassius edidit: ἀπέλιπον τοῦ προσέσθαι, recte articulum inserens namque id mihi animadvertisse videor in hoc usu non admodum frequenti verbi ἀπολιπεῖν Veteres articulum addere, Plutarchum et sequiores non item. Isocrates *Areopag.* pag. 143 ὁ μικρὸν ἀπέλιπον τοῦ μὴ ταῖς ἐσχάταις συμφοραῖς περιπεσεῖν. Pro προσέσθαι dedi praesens προσίσθαι quia ἐπιθυμεῖν sequitur. Solent enim ubi perinde bene praesens et aoristus ponitur fere semper praesens praesenti addere et aoristo aoristum.

Pag. 79. vs. 17. Φήναντος γὰρ Λυσάνδρου τοῦ Ἐπιυράτουσ μεταλλοῦ τοῦ Παλληνέωσ ἐντὸσ τῶν μέτρον τετμημένον. Ambigo sitne post Παλληνέωσ repetita syllaba scribendum: Ὡσ ἐντὸσ τῶν μέτρον τετμημένον an sana sit vulgata lectio. Additur ὡσ in vicino loco pag. 79. 8. Τίσιδωσ τοῦ Ἀγρυλλῆθεν ἀπογράφαντοσ τὴν Εὐθυκράτουσ οὐσίαν Ὡσ δημοσίαν οὔσαν. Sed hoc ut incertum in medio relinquo. Certior videtur error in Ἐντὸσ τῶν μέτρον τετμημένον. Est locus Demosthenis qui hanc scripturam stabilire videtur πρὸσ Πανταίνετοῦ pag. 977. 5. κἄν ἄλλο τι ἀδικῆ τις περὶ τὰ μέταλλα καὶ τούτων εἰσὶ δίκαι. — ἂν τύφῃ τις, ἂν ὄπλα ἐπιφέρῃ, ἂν ἐπικατατέμῃ τῶν μέτρον Ἐντόσ. Sed clamat ipsa rei natura Ἐκτόσ τῶν μέτρον τετμημένον et ἂν Ἐπικατατέμῃ τῶν μέτρον Ἐκτόσ unice esse verum.

Pag. 79. 24. τὰσ οὐσίασ αὐτῶν ἐν ἀσφαλεῖ κατέστησαν. Codex ΑΣΦΑΛΕΙΑ tralaticio errore, quem Blassius incorrectum reliquit. Ἐν ἀσφαλεῖ unice verum esse diligenter ostendi ad Thueyd. II. 75. in *Var. Lectt.* pag. 440.

Pag. 79. 25. τοιγαροῦν αἰ καινοτομίαι αἰ πρότερον ἐκλελειμμένοι. In Codice est: ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑΙΠΡΟΤΕΡΟΝ. periit enim syllaba ΑΙ repetita. Articulum esse necessarium apparet et a Blassio non esse revocatum miror. „*Itaque* (inquit) *novarum venarum explorationes, quae antea ob metum erant intermissae, nunc in opere sunt.*”

Pag. 79. 27. τῆσ πόλεωσ αἰ πρόσδοι αἰ ἐκεῖθεν αὔξονται, ἂσ ἐλυμῆναντό τινεσ τῶν ρητόρων ἐξαπατήσαντεσ τὸν δῆμοῦ καὶ δασμολογήσαντεσ τοὺσ ἔχοντασ. In Codice est:

ΕΞ . . .

ΤΗCΑΝΣΕCΤΟΝΔ .

ΜΟΝΚΑΙΔΑCΜΟΛ . . .

CΑΝΤΕCΤΟΤCΕΚ

Reliqua supplementa certa sunt, sed quid lateat in ΤΟΤCΕΚ adhuc quaeritur: nam quod a Schneidewino coniectum ἔχοντασ recepi et ipsum friget (οὐδεὶσ γὰρ τοὺσ μὴ ἔχοντασ δασμολογεῖ) et diserte ΕΚ * * * scriptum est. Videor mihi nunc Hyperidis

manum reperisse hanc: δασμολογήσαντες τοὺς ἐκΔΟΝΤΑΣ. Xenophon *de Vectig.* IV. 16. ἀκηκόαμεν ὅτι Νικίας ποτὲ ὁ Νικηράτου ἐκτῆσατο ἐν τοῖς ἀργυρείοις χιλίους ἀνθρώπους, οὓς ἐκεῖνος Σωσίᾳ τῷ Θρακί ἐξεμίσθωσεν, ἐφ' ᾧ ὄβολον ἀτελεῖ ἐκάστου τῆς ἡμέρας ἀποδιδόναι. — Ἐγένετο δὲ καὶ Ἴππονίκῳ ἐξακόσια ἀνδράποδα κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον τοῦτον ἐκδεδομένα, ἃ προσέφερε μῶν ἀτελεῖ τῆς ἡμέρας. et post pauca: Ἄτὰρ τί τὰ παλαιὰ δεῖ λέγειν; καὶ γὰρ νῦν πολλοὶ εἰσιν ἐν τοῖς ἀργυρείοις ἀνθρωποὶ οὕτως ἐκδεδομένοι. Vides plane idem esse ἐκδιδόναι et ἐκμισθοῦν, et quid sit δασμολογεῖν τοὺς ἐκδόντας luculenter demonstrat Plutarchus in *Nicias* cap. 4. Ἐκέκτητο γὰρ (*Nicias*) ἐν τῇ Λαυρεωτικῇ πολλὰ καὶ μεγάλα εἰς πρόσοδον — καὶ πλῆθος ἀνδραπόδων ἔτρεφεν αὐτόθι καὶ τῆς οὐσίας ἐν ἀργυρίῳ τὸ πλεῖστον εἶχεν. Ὅθεν οὐκ ὀλίγοι περὶ αὐτὸν ἦσαν αἰτιοῦντες καὶ λαμβάνοντες. ἐδίδου γὰρ οὐχ ἥττον τοῖς ΚΑΚΩΣ ΠΟΙΕΙΝ δυναμένοις ἢ τοῖς εὖ πάσχειν ἀξίοις. Itaque ubi Teleclides Comicus inducit sycophantam ita dicentem:

τέτταρας δὲ μῶς ἔδωκε Νικίας Νικηράτου.
 ὦν δ' ἕκατι τοῦτ' ἔδωκε καίπερ εὖ εἰδὼς ἐγώ
 οὐκ ἐρῶ, Φίλος γὰρ ἀνὴρ σωφρονεῖν τ' ἐμοὶ δοκεῖ.

intelligimus quid dicat: nempe homo ἔδασμολόγει τὸν Νικίαν τὸν χιλίους ἀνθρώπους ἐν τοῖς ἀργυρείοις Σωσίᾳ ἘΚΔΟΝΤΑ.

Iocosa metaphora in δασμολογεῖν legitur etiam in oratione κατὰ Νεαίρας pag. 1355. 8. δίδωσιν αὐτῷ τὰργύριον ὃ παρὰ τῶν ἄλλων ἐραστῶν ἔδασμολόγησεν.

Ἐγὼ μὲν οὖν σοι, ὦ Ἵπερείδῃ, βεβοήθηκα ὅσα εἶχον.

INDEX GRAECUS.

A.

- ἀγειν — ἀγαγεῖν confusa 42.
ἀκούσω pro ἀκούσομαι barbarum 19.
Ἄλιᾶς — ἀλιέας 43.
ἀμείνω (εἰς) τάξιν μεταλλάττειν 17.
ἄν excidit 40.
ἀνερεῖ — ἄν ἐρεῖ 48.
ἄνθρωπος. ἦκισ' ἀνθρώπων et sim. 50.
ἀνθρώπους (ΑΝΘΥΤ) — ἄλλους 66.
ἀντιλέγειν — ἐναντία λέγειν 40.
Ἄντισσέων — Ἄντισσαίων 46.
ἀπαθεῖς — ἀμαθεῖς 71.
ἀπέλιπον (τοσοῦτόν) τοῦ 90.
ἀποδείκνυσθαι τὴν ἀρετὴν 18.
ἀπόδειξις ἀρετῆς 18.
ἀπορῶ τοῦ πρώτου μνησθῶ 10.
ἄρξομαι λέγειν, non λέγων 10.
ἀσφαλεῖ (ἐν) 91.

B.

- βούλομαι — βουλεύομαι 71.

Γ.

- γάρ excidit 42.
γνώμην εἰπεῖν — ἀνειπεῖν 47.
γυνέας — γουεῖς 108.

Δ.

- δ — ὁ confusa 52.

διάζωμα *athletarum* — περίζωμα 65.
 διασπασόμενοι — διαρπασόμενοι 30.
 διαφερόντως 97.
 διάφορον (τὸ) = ἡ τιμή 112.
 διεξελεῖν — διελεῖν 94.
 Διογενείδης 83. 106.
 διορθοῦν, διορθωμένος 27.
 δρώντας — ὀρώντας 51.
 δωροδοκεῖν καὶ χρήματα λαμβάνειν 39.

Ε.

ΕΙ pro I longo 16. 57.
 εἴπερ ποτέ et sim. 66.
 εἶσοδος — πάροδος 98.
 ἐόρακα — ἐώρακα, ἐωράκη 84.
 ἐπί τι ἵεναι, οἴχεσθαι 62.
 ἐπιδιδόναι ἑαυτόν 12.
 ἐπιτεύμμαι — ἐπιτεθύμμαι 28.
 ἐπιτύφω 28.
 Εὐβοῶς — Εὐβοέας et sim. 12.
 εὐμένεια *deorum*, εὐνοια *hominum* 16.
 εὐμήχανος (πόρους) πορίζειν 38.

Η.

ἦκα ἔχων 53.
 ἦμίθεοι = ἦρωες 20.

Κ.

καθέξαικα 89.
 καί *interpolatum* 53.
 κατὰ τρόπον 9.
 κατακλινῆναι (ἐγκ. συγκ.) — κατακλιθῆναι 86. 110.
 κατελάσας — καταγελάσας 28.
 κατεπτηχέναι 97.
 κεφαλαίων (ἐπὶ) 9.
 κινδυνεύω — κινδυνεύομαι 67.
 κλέψη τε — τρέψηται 32.
 κολάζειν — τιμῶν *inter se opposita* 10.
 Κυθηροδίκης 64.

Λ.

λήζομαι — λήζομαι 49.

ληΐζω barbarum 49.
 ληματίας — ληματιῶς 53.
 λιποσράτιον, λίπουρα et sim. 57 sq.

M.

μάλιφα μὲν [εἰ δυνατόν] et sim. 66.
 μαχόμενος ἀποθνήσκει, νικᾷ 13.
 μεθιστάναι — καθιστάναι 41.
 μὲν — μόνον 13. 35.
 μοῖρα. τῶν πέντε τὰς δύο μοίρας ($\frac{2}{5}$) et sim. 62.

O.

ὀλιγοδεής — λιποδεής 58.
 ὄμωσ — ὀμοίωσ 54.
 ὄπλητες — ὀ πάντες 16.
 ὄ, τι περ ὄφελος, ἄνθος, καθαρὸν 71.
 οὐ interpolatum 34.
 οὐδένες 22.
 οὐκ ἦλθεν — οὐ κατήλθεν 54.
 οὔτε — οὔτε 39.
 ὄψεις oculi 43.

Π.

Παιανιᾶ et sim. 83.
 παριέναι, πάροδος 98.
 Πελληνέων — Πελληναίων 46.
 περιζώμα coquorum 65.
 περιζώματος (ἐκ) 65.
 περιζώματος ὄζειν 65.
 περιδεῖν sine participio 92.
 περιτιθέναι, περιτίθεσθαι εἰσφάνον et sim. 13.
 πιθέσθαι — πείθεσθαι 51.
 πολλῶν — πολιτῶν 100.
 πορίσαι — ποιῆσαι 87. 112.
 πρό — πρὸς 31.
 προδιδάσκειν = διδάσκειν 68.
 προδιορθοῦμαι 31.
 προσῆξι 52.
 προκαταχειροτονεῖν 39.
 προσφείλω — προσοφείλω 53.
 πρῶτος — πρῶτον 39. 96.

Σ.

σαυτῶ — ἑαυτῶ 87.

σημεῖον δέ. — γάρ 42.
 Συρβηνέων χορός 46.
 σχολῆ — σχολή 52.

T.

ταμιεῖον — ταμεῖον 86.
 ταπεινωθήσεσθαι — ἀτιμωθήσεσθαι 36.
 τρί' ἔτη — τριετῆ 91.
 τύφω, τέθυμμαι 28.

T.

ὑπάρχει τινὶ χρήσιμον εἶναι et sim. 101.
 ὑπερβάλλειν τῇ ἀρετῇ et sim. 11. 97.
 ὑπό τι νυθάζειν, θορυβεῖν 70.
 ὑποπεπτωκώς 55.
 ὑπόχρεως — ὑπέρχρεως 30.

Φ.

Φῆς — Φῆς 108.
 Φωκαιῶν — Φωκέων 46.

X.

χορηγός *praebitor* 95.

INDEX SCRIPTORUM

quorum loci tractantur.

- AELIANI *Epistolae rusticae* 28.
AESCHINES 31. 35. 36. 40. 48.
ANDOCIDES 36. 46.
ANTIPHON 50.
ARISTOPHANES.
 Aves 42.
 Equites 12. 38.
 Nubes 56. 68.
 Pax 42.
 Plutus 12. 37 sq. 42.
 Ranae 53.
 Thesmophoriazusae 12.
CALLIMACHUS 58.
DEMOSTHENES 31. 32. 33. 34. 35. 37. 39. 40. 41. 42. 43. 49.
DINARCHUS 37. 38. 39.
DIO CHRYSOSTOMUS 35.
DIODORUS COMICUS 111.
DIODORUS SICULUS 30.
HARPOCRATION 27.
HELLADIUS apud PHOTIUM 108.
HESYCHIUS 28. 45. 106.
HYPERIDES apud STOBAEUM 103.
ISAEUS 43. 47.
ISOCRATES 10. 36. 37. 42. 55. 58.
LONGINUS 26. 68.
LYCURGUS in LEOCRATEA 34. 97.
LYSIAS 31. 35. 41. 42. 50.
PHEROCRATIS Κορινθῶ 111.

PLATO.

Phaedo 111.*Phaedrus* 111.*de Rep.* 30. 69. 107.

SOPHILUS COMICUS 112.

STRATO COMICUS 13.

THUCYDIDES.

I. 6.	65.	IV. 22.	69.
I. 10.	62.	IV. 25.	69.
I. 35.	66.	IV. 26.	69.
I. 36.	56.	IV. 27.	69.
I. 50.	62.	IV. 28.	70.
I. 70.	66.	IV. 29.	70.
I. 72.	67.	IV. 30.	53.
I. 73.	43.	IV. 38.	70.
I. 87.	66.	IV. 41.	49. 70.
I. 90.	54.	IV. 47.	53.
I. 96.	63.	IV. 53.	63.
I. 110.	47.	IV. 55.	66. 71.
I. 120.	46. 67.	IV. 59.	71.
I. 127.	104.	IV. 63.	51.
I. 129.	64.	IV. 67.	71.
I. 136.	64.	IV. 103.	57.
I. 137.	65.	IV. 108.	61.
I. 144.	65.	IV. 110.	53.
II. 5.	104.	IV. 114.	60.
II. 13.	59.	IV. 117.	51.
II. 14.	46.	IV. 120.	60.
II. 17.	70.	IV. 130.	59.
II. 34.	55.	V. 7.	53.
II. 40.	67.	V. 8.	71 sq.
II. 56.	71.	V. 10.	52.
II. 74.	103 sq.	V. 45.	47.
II. 76.	57.	V. 83.	61.
III. 18.	46.	V. 116.	59.
III. 24.	57.	VI. 3.	49.
III. 28.	48.	VI. 9.	54.
III. 37.	48.	VI. 10.	49.
III. 52.	68.	VI. 13.	67.
III. 58.	104.	VI. 32.	50.
III. 85.	49.	VI. 53.	62.
III. 93.	43.	VI. 56.	68.
III. 111.	54.	VI. 61.	62.
IV. 15.	51.	VI. 62.	49.

VI. 82. 50.
VI. 91. 54.
VI. 94. 61.
VI. 102. 48.
VII. 7. 62.
VII. 8. 61.
VII. 23. 54.
VII. 36. 61.
VII. 45. 59.
VIII. 2. 61.

VIII. 15. 47.
VIII. 25. 52.
VIII. 45. 53. 56.
VIII. 50. 50.
VIII. 67. 47.
VIII. 74. 62.
VIII. 88. 51.
VIII. 92. 56.
XENARCHUS COMICUS 70.

INDEX LATINUS.

- Additamenta sciorum et lectorum in libris Mss. 32 sqq. 59 sqq.
Articuli usus in τὸ ἐφ' ὅ et sim. 54 sq.
Articulus excidit 56.
Codex Frederico-Augustanus (Sinaiticus) 27.
Compositio Attica οὐκ εἶπον μὲν ταῦτα, οὐκ ἔγραψα δέ, et sim. 35.
Correctorum inscitia 27.
Demosthenis Codex Parisinus S. 31 sqq.
Harpocration utitur libris vitiosis 26. 28.
Harpocrationis error 26.
Libri veteres mendose scripti 26.
Nomina in — αἰεύς, — ἰεύς, — σεύς in casibus obliquis semper contracta 43 sq.
Pausaniae error in loco Thucydidis 63.
Scholia in Thucydidem nullius pretii 60.
-

Sumptibus E. J. BRILL, prodierunt:

- C. G. Cobet**, *Variae Lectiones*, quibus continentur observationes criticae in scriptores graecos. Editio secunda auctior, 1873. 8°. *f* 7.—
- *Miscellanea Critica* quibus continentur observationes criticae in scriptores graecos praesertim Homerum et Demosthenem. *f* 7.—
- Mnemosyne**. — *Bibliotheca Philologica Batava*. Edid. C. G. Cobet, T. J. Halbertsma, H. G. Hamaker, E. J. Kiehl, etc. 1852—62. 11 vol. et Appendix ad vol. 2—7. 8°. (*f* 56.50) *f* 30.—
- *Nova series* scripsit C. G. Cobet, C. M. Francken, H. van Herwerden, S. A. Naber; W. G. Pluygers, alii, colleg. C. G. Cobet, H. W. van der Mey. 1873—77. Vol. I—V. 8° per volumen. *f* 5.25.
- C. G. Cobet**, *Oratio de arte interpretandi grammatices et critices fundamentis innixa*. 1847. 8°. *f* 1.80.
- *De Philostrati libello ΠΕΡΙ ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗΣ*. 1859. 8°. 1.25.
- Lysiae Orationes et fragmenta**. Emend. C. G. Cobet. 1863. 8°. - 1.20.
- Xenophontis Expositio Cyri**. Emend. C. G. Cobet. Editio secunda emendatior. 1873. 8°. *f* 1.20.
- *Hellenica*. Emend. C. G. Cobet. 1862. 8°. *f* 1.20.
- Kuenen et Cobet**, *Novum Testamentum ad fidem Codicis Vaticanis*. kl. 8°. 1860. *f* 1.—
- Cicero (M. T.)**, *Commentarii rerum suarum sive de vita sua*; accesserunt *Annales Ciceroniani* in quibus ad suum quaeque annum referuntur quae in his commentariis memorantur; utrumque librum scripsit W. H. D. Suringar. 1854. 2 part. 1 vol. 8°. *f* 8.50
- Rieu (W. N. du)**, *Schedae Vaticanae*, in quibus retractantur palimpsestus Tullianus de re publica, C. Julius Victor, Julius Paris, Januarius Nepotianus, alii ab Aug. Maio editi. 1860. 8°. *f* 2.25.
- Ruhnkenii (D.)**: *Opuscula oratoria, philologica, critica nunc primum conjunctim edita*, 1807. 8°. *f* 0.75.
- Elogium T. Hemsterhusii** auctore D. Ruhnkenio, accedunt duae R. Benteleji epistolae an *Hemsterhusium*. Vita D. Ruhnkenii auctore D. Wytttenbachio cum praefatione et annotatione edidit J. T. Bergman. 1824. 8°. *f* 3.—
- Supplementa annotationis ad Elogium Tiberii Hemsterhusii**, auctore Dav. Ruhnkenio, et ad vitam Davidis Ruhnkenii, auctore Dan. Wytttenbachio, cum auctario ad Ruhnkenii, Opuscula et epistolas, accedunt nonnulla ad vitam Dan. Wytttenbachii, auctore Guil. Leon. Mahnio collegit et edidit Jo. Theod. Bergman. 1874. 8°. *f* 1.50.
- Mey (H. W. van der)**, *Studia Theognidea*, accessit collatio codicis Mutinensis tantum non omnis. 1860. 8°. *f* 0.75.

PA
4212
C63
1877

Cobet, Carel Gabriel,
1813-1889, ed.
Hyperidis orationes
duae,
Ed. altera, auctior
et emendatio.
E. J. Brill
(1877)

**PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET**

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY

